

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

Sammandrag av det föregående.

TROTS ALLT, DEN ROMAN, SOM sedan fem månader utgör Iduns varje vecka med spänning emotsedda följetong, är en av Galsworthys allra intressantaste och en den mest typiska exponent för hans klarsynta människokänedom, hans flödande berättartalang och spirituella stil.

Berättelsen börjar med att Winton efter att ha sett sin dotter Gyp efter vigseln åka bort med sin svenske fiolspelare, Fiorsen, i minnet rekapitulerar händelserna sedan den dag, då han som ung officer första gången såg Gyps mor, då hustrun till en äldre godsägare. Hon hade blivit hans livs stora och enda kärlek, och ingen mer än de två visste — barnjungfrun Betty kanske anade — att lilla Gyp, som kostade sin mor livet, var Wintons dotter.

Medan hon växte upp, besökte han henne någon gång, och då hennes nominelle fader dött, adopterade han henne och installerade henne och den trofasta Betty på sin jaktvilla, Mildenhams, och trots Bettys varningar för folks prat lät han henne kallas vid sitt, Wintons, namn — »ett nederlag för all hans försiktighet, en stor seger för hans naturliga instinkt.»

Gyp var lik sin mor, och medan hon växte upp, utvecklades moderns egenskaper till än större fullkomlighet hos dottern. Hon blev en ytterligt känslig, stolt, fascinerande och rasbetonad varelse. Wintons enda rival om hennes kärlek var musiken. Hennes känsla för denna utvecklades till verklig passion. Hennes isolerade liv på denna gammalmodiga gård, där endast stälarna voro fullt moderna, avbröts endast någon gång, då Winton tog henne med till faster Rosamunda i London. Winton är en intelligent och förfinad gentlemannatur och Gyp delar med fadern ett starkt kärleksbehov liksom en utpräglad känsla för formen. De äro båda engelskt korrekta med en stark underton av värme. De betydade allt för varandra, dessa två, och Gyps skicklighet på hästryggen bereder honom stor tillfredsställelse och utvecklar det kamratliga och ömsesidigt adorerande förhållandet dem emellan.

Så blir Gyp nitton år och går på sin första bal — vacker, intagande och graciös, där hon gör flera förbluffande erfarenheter och bl. a. genom ett samtal hon åhör får klart för sig detta oerhörda, att Winton är hennes far. Ett enda, av intensiv känsla prägladt samtal har hon med fadern härom. Dessa dagar förvandla Gyp från barn till kvinna.

I London utbildar Gyp sina musikaliska anlag, och hos sin varmhjärtade och aristokratiska faster Rosamunda gör hon bekantskap med virtuoser av skilda slag. Men det är i Wiesbaden, dit hon följt sin far, som hon första gången hör Fiorsen spela. Trots sitt odisciplinerade sätt och rätt okultiverade väsen — en fullkomlig motsats till Gyps hopbitna behärskning — har denne magre, smidige och hållningslöse kvinnodyrkare med sin grönskimrande blick och guldblonda polisonger något visst tilldragande i sin impulsiva primitivitet. Och

Iduns pristävlan om ett sammandrag av den följetong, John Galsworthys Trots allt, som vid årsskiftet fortsätter in på det nya året, har av läsekretsen omfattats med livligt intresse. Första pris, bestående av Claes Lagergrens memoarsamling Mitt livs minnen, har tilldelats fru Alma Falk, Karlskrona, som på ett koncist och fängslande sätt och med god uppfattning av det väsentliga i romanen återgivit innehållet i den hittills publicerade följetongen. Andra pris, Galsworthys Förmöget Folk har tilldelats fru Anna Ericson, Kinnahult, och tredje pris, Galsworthys Att hyra har tillfallit märket A. E. som torde ge sig tillkänna för redaktionen. Här nedan berättar nu fru Alma Falk för de tillträdande prenumeranterna vad som tilldragit sig före det avsnitt av "Trots allt", som återfinnes på nästa sida.

hans fiol fångar Gyp. Det är bara för henne han spelar på sina konserter, han sänder henne rosor och lyckas så småningom av sin vän greve Rosek bli föreställd för henne. Och från denna stund ligger han, bildligt talat, vid Gyps fötter och insveper henne i en oavslutlig atmosfär av ödmjuk dyrkan. Han gör intryck av något mitt emellan kelsjuk katt och naiv och obalanserad pojke. Winton iakttog väl — men var aldrig rädd, att hans granntyckta Gyp skulle låta dupera sig av denna utländska bohémefigur.

Återkommen till Mildenhams deltar Gyp i en flott och livfull jakt till häst, då en för henne obekant ung man, vars namn är Summerhay, tydligen spelar ett ögonblicks roll i hennes intressesfär. Vid hemkomsten väntar Fiorsen för att hos Winton anhålla om hans dotters hand — och till Wintons förvåning och gränslösa besvikelse är Gyp redo att följa denne »omöjliga» unge talang. Och nu äro de vigda.

Vi lämna Winton ensam med sina tankar framför brasan och följa Gyp på hennes bröllopsresa, då hennes sinne är till bristning bräddat av tanken på vad hon måste gå igenom, men som hon instinktivt ryggar tillbaka för, och med nervös iver hakar hon sig fast vid varje liten småsak, som kan leda tankarna bort från det, som hon känner upptar honom, och som hon mot sin vilja är oförmögen att frigöra sig

En av Iduns läsare efterlängtat reform genomföres såsom synes i och med detta nummer, i det att Följetongen och Hushållssidan komma i en särskild bilaga, så att de kunna avskiljas från tidningen och förvaras för sig. När "Trots allt" avslutats, kommer nästa följetong att uppställas i form av boksidor. Iduns prenumeranter få på så vis med tiden ett trevligt och värdefullt litet bibliotek romaner i bokform.

själv ifrån. Allt vad hon kan ge, ger hon sin make, men med förtvivlan känner hon, att hjärtat aldrig är med. Hon är för stolt att visa något av den besvikelse hon erfar — det enda hon förmår är att besluta sig för att göra det bästa möjliga av det missgrepp hon för sig själv måste erkänna, att hon begått.

Hennes äktenskap blir en ständig kamp mellan hennes självbevarelseinstinkt och hennes ambition. Hon gör ärliga ansträngningar att förstå sin man men stötes ständigt tillbaka av osympatiska smådrag i hans väsen och svagheter i hans karaktär.

Under faderns första besök i deras nya hem i London söker hon förgäves föra den skarpsynte Winton bakom ljuset och med forcerat prat dölja, vilket fiasko hennes äktenskap redan är. Fiorsen irriterar Gyp med en ständig, fordringsfull svartsjuka — han missunnar henne släkt och vänner, sårar henne genom att förlöjliga dem, och t. o. m. ridturerna med fadern, som äro hennes största glädje, misshaga honom.

Greve Rosek uppträder åter på scenen — inställsam och motbjudande — och gör henne bekant med den unga dansösen Daphne Wing, som dansar för dem i Roseks bizarrt luxuösa hem, och vars sensuella intryck på Fiorsen Gyp iakttar utan att beröras därav.

En dag, då Winton dricker te hos Gyp, gör miss Wing visit. Scenen mellan de tre är fylld av iakttagelser och tankar, som döljas under alldagliga ord. Gyp ser det löjliga i situationen och både Winton och Gyp förstå, att Fiorsen brukar råka den lilla ytliga dockan utan att berätta det för Gyp. Hos denna väcker det knappast förvåning, hos Winton nästan raseri, vilket han dock för Gyps skull lyckas dölja under en stel mask av oåtkomlighet.

Gyps lidandes kalk är ej på långt när rågad — hon får se Fiorsen drucken — hon erfar, att han gör skulder, hon utsättes för Roseks hala närmanden, men avslöjar honom med att i eget intresse nedsätta Fiorsen i Gyps ögon. Med stolt värdighet finner sig Gyp i allt — ställer aldrig till några scener och skyller endast sig själv för den dumhet hon begått.

Det kommer nästan ett visst lugn över henne, då hon märker, att hon väntar ett barn — i all synnerhet sedan hon lyckats förmå Fiorsen att resa till Ostende utan henne. Han har rasat och protesterat mot detta barn, som skall förstöra Gyps kropp — men reser sedan han insett, att han måste finna sig i naturens ordning.

Gyp mottar alltjämt Daphne Wing i sitt hem, och en afton då denna dansar i Gyps trädgård, överraskas de plötsligt av Fiorsen, och Gyp, som är begåvad med en ovanligt utpräglad instinkt snarare känner intuitivt än ser Fiorsens intresse för den lilla danserskan.

När tiden närmar sig för Gyp, reser hon till Mildenhams, där hon av Winton och Betty pysslas om med kärleksfull ömhet. Winton har att genomlida en tid av gränslös oro — är gripen, då han efter barnets födelse får råka Gyp och korrekt behärskad, då han följande dag mottar barnets

far. För Gyp är Fiorsen närmast en främling, som hon har vissa förpliktelser emot, och hos vilken hon ser drag värda att älska men vilken impuls hon känner sig oförmögen att följa.

Utan Fiorsens vetskap återvänder hon en tid efter sitt tillfrisknande med barnet och Betty till Londonhemmet. Fiorsen bor hos Rosek — men då Gyp samma afton går genom trädgården, lockas hon av skenet från en brasa att titta genom fönstret in i det där belägna musikrummet och ser Daphne Wing i Fiorsens armar. Hon går tillbaka in i huset — och för första gången är Gyps själsstyrka nära att svika henne. Följande dag låter hon Fiorsen förstå, vad hon vet, och efter en upprörd scen, då Fiorsen förklarar själens trohet den enda, som betyder något — förlåter hon om än utan entusiasm.

Gyp söker upp sin gamle lärare och återupptar sina musikaliska studier samt arbetar ivrigt på sina kompositioner.

Under tiden arbetar Rosek alltjämt på att göra Fiorsen allt mer och mer omöjlig — han sammanför honom med Daphne Wing, lockar honom att dricka, lånar honom pengar och söker på detta sätt cyniskt och målmedvetet underminera fästningen.

En vacker julidag får Gyp besök i trädgården av Rosek. Han berättar för henne att Fiorsen är skyldig både honom och andra en mängd pengar, och att det är fara värt att huset, som visserligen är köpt för Gyps pengar men i Fiorsens namn, skall komma att säljas. Och han har en ännu värre underrättelse. Daphne Wing väntar ett barn, vartill Fiorsen är far, och det är högst troligt att Daphnes far, begravningsentreprenören mr Wagge skall ställa till bråk. I ett utbrott av vild, länge återhållen passion kysser han henne slutligen på halsen och lämnar henne sedan plötsligt.

Med vanlig beslutsamhet beger sig Gyp genast till Daphnes hem i förstaden Fulham. Hon finner Daphne förkrossad och förtvivlad. Under deras samtal, då Gyp är en mild, tröstande ängel, kommer den i sin engelska anständighetskänsla kränkta familjefadern och flitige kyrkobesökaren mr Wagge in i rummet. På denna punkt står berättelsen vid årsskiftet.

*

Trots allt.

(Forts. fr. n:r 53 föreg. år).

Mr Wagges tjocka skepnad tycktes vrida sig i vända.

— Förlåt mig, frun, — sluddrade han, — men jag måste kalla er man en skurk. Det gör mig ont att vara ohövlig, men jag måste det. Om jag hadd'en här, vet jag inte ifall jag kunde behärska mig — det vet jag sannerligen inte. — Gyp gjorde en gest med sina behandskade händer, som han tycktes tolka som sympati, ty han fortfor i en ström av hesa meningar: Det är ömtåligt att tala så här inför en dam, när hon är den förorättade parten, men man har sina känslor. Jag sade från första början, att det här dansandet inte var i Försynens smak, men fruntimmer har inte mer förstånd än en höna. Hennes mor ville prompt ha det så, och nu stå vi där! Hennes karriär, kantänka! En skön karriär! Och min dotter! Jag skall säga er, att jag är arg, det finns inga andra ord för det, jag är arg. Om den där skurken kommer inom räckhåll för mig, ska jag märka'n, — jag är inte någon ungdom, men jag ska märka'n. Och vad er angår, så vet jag inte vad jag skall säga. Att min dotter skulle uppföra sig på ett så'n t

sätt! Ja, det förändrar saken. Och nu antar jag att hennes namn skall släpas i smutsen. Jag skall säga er uppriktigt, att jag hoppades ni skulle slippa veta det, ty flickan har i alla fall fått sitt straff. Och de här skilsmässorna, det är inte trevligt — det är rysliga saker för hyggligt folk. Och, ursäkta mig, men jag vill inte se min flicka gift med den där skurken, även om ni begär skilsmässa från honom. Nej, hon ska ha sin skam utan ersättning.

Gyp, som hade lyssnat med huvudet en smula böjt, höjde det plötsligt, och sade:

— Det blir ingen offentlig skam, mr Wagge, såvida ni inte själv ställer till den. Om ni lugnt skickar bort Daphne-Daisy någonstans, tills det hela är över, behöver ingen få veta något.

Mr Wagge, vars mun hade öppnats lätt och vars andetag kunde ha hörts ute på gatan, tog ett steg framåt och sade:

— Ska jag förstå det så, att ni inte tänker börja process?

Gyp ryste och skakade på huvudet.

Mr Wagge stod tyst och rörde huvudet sakta upp och ned.

— Ja, — sade han efter en paus, — det är mer än hon förtjänar, men jag kan inte dölja, att det är en lättnad för mig. Och jag måste säga, att hos en ung dam som ni, som är så vacker, visar det en kristlig anda. — Återigen ryste Gyp och skakade på huvudet. — Jo, det gör det Ni får tillåta mig att säga det, eftersom jag är en man, som är gammal nog att vara er far — och mycket kyrksam.

Han sträckte fram handen. Gyp lade sin behandskade hand i den.

— Det gör mig mycket ont. Var snäll emot henne.

Mr Wagge ryggade litet tillbaka, och han stod några sekunder och gned bedrövad sina händer mot varandra, medan han tittade från ena sidan till den andra.

— Jag är familjefar, sade han plötsligt. En familjefader med ett allvarligt livskall, och jag tänkte aldrig att det skulle ske något sådant i min familj — aldrig! Det har varit — ja, jag kan inte säga er vad det har varit.

Gyp tog upp sin parasoll. Hon kände, att hon måste komma därifrån, vilket ögonblick som helst kunde han säga något, som hon inte kunde uthärda, — och så den där fårköttslukten, som hastigt steg uppåt!

— Det gör mig ont, — sade hon återigen, — adjö! och gick förbi honom mot dörren. Hon hörde honom andas häftigt, då han följde henne för att öppna dörren och tänkte: — Om han bara — o, låt honom vara tyst, tills jag kommer utanför! — Mr Wagge lät henne gå förbi och lade handen på dörrlåset. Hans små grisögon mönstrade henne nästan skyggt.

— Ja, — sade han, — det gläder mig mycket att ha haft nöjet att göra er bekantskap, och om jag så får säga, så har ni — ni har min hjärtliga sympati. God middag.

Då dörren väl var stängd bakom Gyp, drog hon ett långt andetag och gick hastigt bort. Hennes kinder brände och med en känsla av att behöva skydd spände hon upp parasollen. Men flickans vita ansikte steg åter upp framför henne och ljudet av hennes ord:

— Å, mrs Fiorsen, jag önskar, jag vore död! Det gör jag verkligen!

XVI.

Gyp gick vidare under sin parasoll och styrde omedvetet stegen mot trädens frid.

Hennes själ var en virvel av intryck — Daphne Wings skepnad mot väggen, mr Wagges gråskäggiga mopsfysionomi, det röda pampasgräset, den blå skålen, Roseks ansikte, som slog ned som en hög över henne, den sista skymten av hennes lilla flicka, som sov under träden!

Hon kom fram till Kensington Gardens, vek av in på denna promenad, berömd för sina blommors skönhet och fullheten hos människorna, som gå där, och satte sig på en bänk. Det var nästan lunchdags: barnflickor, hundar, barnvagnar, gamla herrar — alla skyndade just i väg mot maten. De kastade en blick av kritisk förvåning på denna söta unga dam, som gick ensam och sysslös vid denna timme, och de försökte fundera ut vad det var för fel med henne, såsom man vanligen gör, då det gäller skönheten — hon måste vara hjulbent eller något i den stilen för att det skulle uppväga ett sådant ansikte! Men Gyp lade icke märke till någon av dem, utom en och annan hund, som nosade på hennes knän, då den gick förbi. Under månader hade hon beslutsamt uppammat okänslighet, beslutsamt vägrat att möta verkligheten, nu var fördämningen krossad och floden ryckte henne med sig. »Juridiska åtgärder!» hade mr Wagge talat om. Människor, som rygga tillbaka för att låta sina närmaste vänner lära känna deras hemliga bekymmer, komma helt enkelt aldrig på den tanken att offentligt exponera sina sorger, och denna idé hade aldrig fallit Gyp in. Med ett bittert leende tänkte hon: Jag har det bättre än hon i alla fall! Antag, att jag också älskade honom! Nej, jag vill aldrig, aldrig älska. Kvinnor, som älska, lida för mycket.

Hon satt på bänken en lång stund, innan hon kom att tänka på att hon skulle ha en musiklektion hos monsieur Harmost klockan tre. Klockan var redan över två, och hon gick tvärs över gräset. Sommardagen var fylld av bins och flugors surr, lycksaliga duvors kutter, bladens mjuka prassel och fladder, och doften av lindblommor under en himmel så blå, med några få vita skyar, indolent och lugn och djup. Varför skulle hon vara olycklig? Och en av dessa fläckiga vaktelhundar, som ha brett huvud med krusiga tofsar och alltid äro stora skälmar, luktade på hennes klänning och rörde sig oupphörligt omkring henne, medan han hoppades, att hon skulle kasta sin parasoll ut i vattnet, så han fick hämta den, eftersom detta enligt hans mening var enda skälet varför folk bar något i handen.

Hon fann monsieur Harmost beskäftigt travande fram och åter i rummet, där de öppna fönstren inte kunde taga bort latakialukten:

— Ah — sade han, — jag trodde, att ni inte skulle komma! Ni ser så blek ut. Mår ni inte bra? Eller — han såg henne skarpt in i ögonen — har någon sårat er, min lilla vän? — Gyp skakade på huvudet. — Nej visst, — fortfor han retligt, ni berättar inte någonting för mig, ni säger aldrig något till någon. Ni sluter ert vackra ansikte som en blomma före natten. Vid er ålder, mitt barn, borde man ge förtroenden, en hemlig sorg är för musiken vad ostvinden är för magen. Lagg av er mask för en gångs skull. — Han gick tätt intill henne. — Berätta era bekymmer för mig. Jag har länge tänkt be er om det. Seså! Vi äro bara unga en gång, jag vill se er lycklig.

(Forts.).

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Men Gyp stod och såg ned på golvet. Skulle det vara en lättnad att utgjuta sitt hjärta? Skulle det hjälpa? Hans bruna ögon utfrågade henne liksom en gammal hunds. Hon ville inte såra en människa, som var så vänlig. Och ändå var det omöjligt!

Monsieur Harmost satte sig plötsligt vid pianot. Han vilade händerna mot tangenterna, så vände han sig om och såg på henne och sade:

— Jag är förälskad i er, förstår ni. Gamla gubbar kunna vara mycket förälskade, men de veta, att det icke tjänar något till — det är detta, som gör att man kan härda ut med dem. Men i alla fall tycka vi om att känna, att vi äro till nytta för ungdom och skönhet, det ger oss litet värme. Seså, berätta er sorg! — Han väntade ett ögonblick, sedan sade han retligt: Nå, ja, då spela vi då!

Han hade för vana att sitta bredvid henne i pianohörnet, men i dag stod han uppriktigt liksom beredd att vara ovanligt sträng. Antingen det nu berodde på hennes överspända nerver eller på den omständigheten, att hon icke ätit någon lunch, men Gyp spelade bättre än någonsin förr. Chopins A-mollspolonäs, denna revolutions-sång, som alltid förefallit så ouppnåelig, lät som om hennes fingrar varit förtrollade. Hon kände den vassa beröringen av hans stråva skägg, och lyfte sitt ansikte med en djup suck av belåtenhet. En röst bakom dem sade gäckande:

— Bravo!

Där borta i dörren stod Fiorsen.

— Mina lyckönskningar, madame! Jag har länge velat se dig under din — lärares inspiration!

Gyps hjärta började bulna förtvivlat. Monsieur Harmost hade icke rört sig. Ett svagt leende tog långsamt plats i hans skägg, men hans ögon voro överraskade.

Fiorsen kysste yttersidan av sin egen hand.

— Är det till denne gamle pajas, du kommer och ger ditt hjärta. Hååå — en sådan älskare!

Gyp såg den gamle mannen skälva till, hon rusade upp och ropade:

— Din usling!

Fiorsen störtade fram och sträckte ut sina armar mot monsieur Harmost för att gripa honom i strupen.

Den gamle mannen rätade upp sig. — Monsieur, — sade han, — ni är säkert drucken.

Gyp smög sig mellan dem, alldeles intill dessa utsträckta händer, tills hon kunde känna deras knogar mot sig. Hade han blivit tokig? Skulle han strypa henne? Men hennes ögon flyttades icke från hans och han började tveka, hans händer sjönko ned, och med ett slags jämmer gick han mot dörren.

Monsieur Harmosts röst bakom henne sade:

— Innan ni går, monsieur, så var god och ge mig någon förklaring på dessa dumheter!

Fiorsen snodde runt, skakade knytnäven

mot honom och gick ut, i det han muttrade något. De hörde dörren åt gatan slås igen. Gyp vände sig hastigt mot fönstret, och där observerade hon i sin sinnesrörelse små yttre ting, liksom man gör i ögonblick av förbryllad vrede. Även in i denna bakgård hade sommaren smugit in. Sumach-trädets blad glänste, i en trekantig liten solfläck solade sig en svart katt med ett blått band om halsen. En smultronmånglares skrik drev in melankoli från en sidogata. Hon var medveten om att monsieur Harmost stod mycket stilla med ena handen tryckt mot munnen, och hon kände en fullkomlig passion av samvetsagg och vrede. För denne vänlige och oförarglige gamle man — att bli så skymfad! Detta var sannerligen kulmen av alla Gustavs förolämpningar! Hon skulle aldrig förlåta honom detta! Ty han hade skymfat henne också långt utöver vad stolthet eller saktmod kunde fördraga. Hon vände sig om, sprang fram till den gamle mannen och lade båda händerna i hans.

— Det gör mig så förfärligt ont. Adjö, käre, käre monsieur Harmost! Jag skall komma på fredag! — Och innan han kunde hejda henne, var hon försvunnen. Hon dök in i folkträngseln, men just som hon kom till trottoaren på andra sidan, kände hon någon dra sig i klänningen och fick se Fiorsen rätt framför sig. Hon skakade sig fri och gick snabbt vidare. Skulle han ställa till en scen mitt på gatan? Återigen grep han tag i hennes arm. Hon tvärstannade, såg honom rätt in i ansiktet och sade i iskall ton:

— Var snäll och ställ icke till scener på gatan och följ inte efter mig på det här sättet. Om du vill tala med mig, kan du få det hemma.

Sedan vände hon sig mycket lugnt om och gick vidare. Men han följde henne alltjämt på några stegs avstånd. Hon påskyndade icke stegen men till första droskbil, som kom förbi, gjorde hon ett tecken och sade:

— Bury Street, — fort! — och steg in. Hon såg Fiorsen rusa fram, men det var för sent för att hindra henne. Han slängde handen i vädret och stod stilla, och ansiktet var likblekt under den bredbrättade hatten. Hon var alldeles för vredgad och uppskakad för att bry sig om det.

Från det ögonblick hon vände sig åt fönstret hos monsieur Harmost, hade hon bestämt sig för att återvända till fadern. Hon skulle aldrig komma igen till Fiorsen, och den enda tanke som fyllde hennes själ, var hur hon skulle få tag i Betty och lillan. Klockan var nästan fyra! Hennes far skulle nästan säkert vara på klubben. Och hon lutade sig ut och sade: Nej, var snäll kör till Hyde Park Corner.

Portieren, som kände henne, ropade till en piccolo: »Major Winton — kila på!» och kom enkom ut ur sin avbalkning för att bjuda henne en stol och The Times.

Gyp satt med tidningen i knäet och observerade dunkelt omgivningen — en gammal, mager herre, som oroligt vägde sig i ett hörn, en lakej i vita damasker, som gick förbi med en tebricka, några hattar

på ett ställ, den gröna bojskivan med de vita pappersremorna som liknade bomullsband och tre klubbmedlemmar, som stodo framför dem. En av dem, en högväxt, korpulent man med godmodigt utseende i pincenez och vit väst, märkte hennes blick, han flyttade på sin halmhatt och intog en ställning på en fläck, varifrån han kunde se på henne utan att stirra. Och Gyp visste utan att alls tyckas se honom, att han fann behag i henne. Hon såg faderns figur utan brådska gå förbi den lilla gruppen, av vilka alla nu observerade henne, och ivrig att komma ifrån denna manlighetens helgedom, mötte hon honom uppe på den låga trappan och sade:

— Jag vill tala med dig, far.

Han gav henne en snabb blick, sökte reda på sin hatt och följde henne till dörren. I droskan lade han sin hand på hennes och sade:

— Nå, min vän?

Men det enda hon kunde få fram var:

— Jag vill komma tillbaka till dig. Jag kan inte leva mera därborta. Det är — det är — jag orkar inte mera.

Hans hand tryckte hårt hennes, liksom om han försökte bespara henne tvånget att säga mera. Gyp fortfor:

— Jag måste hämta lillan, jag är förfärligt rädd att han skall försöka behålla henne för att få mig tillbaka.

— Är han hemma?

— Jag vet inte. Jag har inte sagt, att jag skall lämna honom.

Winton såg på klockan och frågade:

— Brukar lillan åka ute så här sent?

— Ja, efter tedags. Det är svalare då.

— Då fortsätter jag med den här droskan. Du stannar här och gör i ordning rummet åt henne. Var inte ängslig, och gå inte ut, förrän jag kommer igen.

Och Gyp tänkte: Så underbart av honom att inte göra mig en enda fråga!

Droskan stannade utanför porten vid Bury Street. Hon tog hans hand, lade den mot sin kind och steg ur. Han sade lugnt:

— Vill du ha hundarna?

— Ja, o ja! Han bryr sig inte om dem.

— Nej visst. Du hinner skaffa dig litet nattsaker, då jag kommer tillbaka. Jag skall inte riskera något i dag. Säg åt mrs Markey att ge dig litet te.

Gyp såg droskan kryssa bort, hon såg honom vifta med handen, sedan ringde hon med en djup suck, till hälften av oro, till hälften av lättnad.

XVII.

När droskan åter kom ut på St. James Street, gav Winton order till kusken: »Kör så fort ni kan!» Man tänkte bättre då man for hastigt. Det hade kommit en liten rodnad på hans bruna kinder, ögonen under de till hälften fällda ögonlocken hade en skarp glans, läpparna voro tätt slutna, han såg ut som när en räv höll på att lämna sitt gömställe. Gyp kunde icke handla orätt, eller om hon kunde det, så skulle han som en självfallen sak ta hennes parti. Men han tänkte icke riskera något, han ville inte göra något frontangrepp. Det var tid till det längre fram,

om det blev nödvändigt. Han hade bättre nerver än de flesta människor, och denna slags stålfasta beslutsamhet och rådighet, som gör många engelska gentlemän av hans klass fruktansvärda i smärre skärmytslingar. Han lät droskan stanna utanför porten, ringde och frågade efter Gyp med en slags belåtenhet över sin list.

— Hon har inte kommit in ännu, sir. Men mr Fiorsen är hemma.

— Jaså! Och lillan?

— Ja, sir.

— Jag kommer in och tittar på henne. Är hon i trädgården?

— Ja, sir.

— Äro hundarna där också?

— Ja, sir. Vill ni ha te, sir?

— Nej tack. — Hur skulle han kunna dra sig tillbaka utan att orsaka prat och ändå undvika misstankar, att han var i hemligt samförstånd med Gyp? Och han tillade: Såvida inte mrs Fiorsen kommer hem.

Utkommen i trädgården blev han varse, att Fiorsen stod i matsalsfönstret och betraktade honom, men han beslöt att inte låtsas som om han visste detta. Barnet låg under träden i trädgårdens bortre ända, och hundarna rusade därifrån med ett raseri, som varade ända tills de kommo inom nosningshall för honom. Winton gick makligt fram till barnvagnen, hälsade på Betty och såg ned på sin dotterdotter. Hon låg under ett flor för flugornas skull och var vaken. Hennes högtidliga, stora bruna ögon, som redan liknade Gyps, betraktade honom med värdighet. Han smackade åt henne en eller två gånger som bruket är, och ställde sig så att han vände ansiktet mot villan. Då han stod så vände Betty ryggen åt huset. Och han sade lugnt:

— Jag är här med ett bud från er matmor, Betty. Behärska er, se er inte om och hör noga på mig. Hon är vid Bury Street och tänker stanna där, hon vill att ni och lillan och hundarna skola komma dit. Den feta kvinnans ögon blevo runda och munnen öppnades. Winton lade handen på barnvagnen. — Pass på nu! Gå ut som vanligt med den här. Det är ungefär den tiden, och vänta på mig vid hörnet av Regents Park. Jag fortsätter i min droska och tar upp allesammans. Bli inte yr i mössan, ta inte med er någonting, gör precis som ni brukar göra. Förstår ni?

Det är inte naturligt för feta kvinnor, som ha hand om småbarn, att mottaga sådana befallningar utan frågor. Hennes färg och den böljande barmens svallning kom Winton att snabbt tillägga:

— Seså, Betty, strama upp er, Gyp behöver er. Jag skall berätta alltsammans inne i droskan.

Den stackars kvinnan, som alltjämt böljade obestämt, kunde endast stamma:

— Ja, sir. Stackars liten! Och hur skall jag göra med nattkläderna? Och miss Gyps?

Winton tänkte på figuren, som alltjämt stod kvar vid fönstret, han gjorde några tricks med fingrarna åt barnet och sade:

— Bry er inte om dem. Så fort ni får se mig i salongsfönstret, så gör er i ordning och gå. Håll ögonen rätt fram, Betty, se er inte om. Jag skall betäcka återtåget. Svik inte Gyp nu. Behärska er.

Med en suck, som kunde ha hörts i Kensington, mumlade Betty: »Skall ske, sir. Åh, kära hjärtanes!» och började rätta på sina mössband. Med några nickar som om han mottagit några visa anmärkningar om

barnet, hälsade Winton till avsked och började sin marsch mot huset. Han höll ögonen omsorgsfullt åt den ena eller andra sidan liksom om han betraktat blommorna men märkte i alla händelser, att Fiorsen dragit sig tillbaka från fönstret. Hans snabba tankeförmåga sade honom, att mannen skulle gå tillbaka dit för att se, om han var gången, och han ställde sig framför en rosenbuske så att han kunde göra ett tecken till igenkännande, om den andre åter uppenbarade sig. Mycket riktigt, han kom åter fram: och Winton lyfte lugnt handen till hälsning och gick in genom salongens franska fönster. Han gick raskt igenom hallen, lyssnade en sekund och öppnade dörren till matsalen. Fiorsen gick fram och åter, blek och orolig. Han stannade tvärt och stirrade dystert på Winton, som sade:

— God dag! Är Gyp inte inne?

— Nej.

Någonting i klangen på detta: »Nej» rörde Winton med ett dunkelt — men mycket obestämt — samvetsagg. Att bli övergiven av Gyp! Sedan hårdnade hans hjärta igen. Karlen var ett rötägg — han var säker på det, han hade alltid vetat det. Lillan ser kry ut — sade han.

Fiorsen vände sig om och började åter gå av och an i rummet.

— Var är Gyp? Jag vill, att hon skall komma. Jag vill ha henne här.

Winton tog fram klockan.

— Det är inte sent. — Och plötsligt kände han en stor motvilja för den roll han spelade. Att hämta lillan, att gömma undan Gyp — ja! Men i alla fall inte denna förställning, att han icke visste någonting om det. Han vände på klacken och gick ut. Det var riskabelt, men han kunde inte rå för det. Han kunde inte stanna och fortsätta att göra sådana här slingerbultar. Hade den där kvinnan klarat sig undan? Han gick tillbaka till salongsfönstret. Där gingo de, de passerade just förbi denna sida av huset. Ännu fem minuter, och de skulle vara nere vid kröken. Han stod vid fönstret och väntade. Bara inte den där karlen kom in! Genom skiljeväggen kunde han höra honom alltjämt trampa av och an i matsalen. Så lång en minut var! Det hade gått tre, då han hörde matsalsdörren öppnas och Fiorsen komma över hallen bort till dörren åt gatan. Vad hade han för avsikt, där han stod liksom om han lyssnade? Och plötsligt hörde han honom sucka. Det var precis ett sådant ljud som många gånger i länge sedan förflutna dagar undsluppit honom själv, då han väntade, lyssnade efter fotsteg, i försmäktande och kväljande ängslan. Älskade verkligen denne man nästan på samma sätt som han hade älskat? Och med en känsla av uppror mot detta spionerande på honom, gick han fram och sade:

— Jag vill inte vänta längre.

Fiorsen ryckte till, han hade tydligen trott sig vara ensam. Och Winton tänkte: »Vid Gud! Han ser dålig ut!»

— Adjö! — sade han, men orden »Hälsa Gyp!» — dogo på vägen upp till läpparna.

— Adjö! — upprepade Fiorsen som ett eko. Och Winton gick ut under pergolan, medan han dunkelt kände, att den där ömkliga figuren ännu stod i den halvöppna dörren. Betty syntes icke till någonstans, hon måste ha kommit fram till kröken. Hans mission hade lyckats, men han kände ingen stolthet. Då han kommit om hörnet, tog han upp sin eskort, och med barnvagnen upphissad på droskan, åkte han raskt vidare. Han hade sagt, att han skulle för-

klara allt i droskan, men den enda anmärkning han gjorde var denna:

— Ni skola allesammans fara till Mil-denham i morgon.

Och Betty, som hade varit rädd för honom ända sedan deras sammandrabbning för så många år sedan, betraktade hans profil utan att våga göra några frågor. Innan Winton for hem, stannade han vid ett postkontor och skickade av följande telegram.

»Gyp och barnet äro hos mig, brev följer. Winton.

Det lindrade hans samvete, på vilket den där mannens frågor i dörröppningen vägde mycket tungt, dessutom var det nödvändigt, för att Fiorsen inte skulle underrätta polisen. Resten måste anstå, tills han hade talat med Gyp.

Det var åtskilligt att göra, och klockan var mycket, innan de åto middag, och först när Markey dragit sig tillbaka, kunde de börja sitt samtal.

Tätt invid de öppna fönstren, där Markey ställt två hydrangeakrukor — nyss köpta på hans eget ansvar till tecken av tyst tillfredsställelse — började Gyp tala. Hon undanhöll honom icke någonting, och berättade sitt äktenskaps hela ömkliga fiasko. När hon kom till Daphne Wing och sin upptäckt i musikrummet, kunde hon se hur den glödande ändan på faderns cigarr rörde sig konvulsiviskt. Denna skymf mot hans avgudade älskling föreföll Winton så ofattlig, att han för ett ögonblick hejdade hennes skildring genom att stiga upp och vandra av och an i rummet. I hennes eget hem — hennes eget hem! Och efter detta hade hon fortsatt att leva med honom. Han återvände till sin stol och avbröt henne icke mera, men hans tystnad nästan skrämde henne.

När hon kom till själva denna dags händelser tvekade hon. Måste hon också berättas för honom om Rosek — var det klokt eller nödvändigt? Den av formeln »allt eller intet» präglade uppriktighet, som var en del av hennes natur, tog överhand och hon berättade vidare utan avvikningar, och frånsett den feberaktiga ryckningen på hans lacksko gjorde Winton intet tecken. När hon hade slutat, steg han upp och släckte långsamt cigarrstumpen mot fönsterbrädet, så såg han bort mot henne, där hon låg liksom utmattad i sin stol och sade: »Vid Gud!» och vände ansiktet bort åt fönstret till.

Vid denna timme, innan teatrarna tömdes, ruvade en dov stillhet över Londons gator. I denna lugna, smala gata avbröts stadens sorl bara av en halvdrucken kvinnas pladder, där hon munhöggs med sin man medan de raglade hemåt, och violintonerna från en gatumusikant, som försökte hjälpa upp en dålig dag. Ljudet irriterade Winton dunkelt, det påminde honom om de där båda fördömda främlingarna, av vilka hon blivit så illa behandlad. Tänk att ha dem inom en sabels eller pistols räckhåll — och få lära dem en läxa! Han hörde henne säga:

— Far, jag skulle vilja betala hans skulder. Sedan skulle allt vara som innan jag gifte mig med honom.

Han gav ifrån sig ett förtvivlat ljud. Han trodde inte på taktiken att samla glödande kol på folks huvud.

— Jag vill också vara säker på att den där flickan har det bra, tills allt är över. Kanske jag kunde få använda något av de där — de där andra pengarna, om mina är fastlåsta.

(Forts.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Det var vrede, icke ogillande av hennes impuls, som kom honom att tveka, pengar och hämnd kunde aldrig förenas i hans tankar. Gyp fortfor:

— Jag vill ha den känslan att jag aldrig låtit honom gifta sig med mig. Kanske hans skulder äro en del av detta — vem vet? Å, var snäll och låt mig få det.

Winton såg på henne. Så lik hon varit den andra, då hon sagt »Var snäll och låt mig få det!» Så lik henne, med figuren nedsjunken i den gamla stolen och ansiktet lyftat i skuggan! En slags hänförelse kom över honom. Han hade fått igen henne — han hade fått igen henne!

XVIII.

Fiorsens sovrum var — som tjänsteflickan brukade anmärka — en »riktig svinstia», tills han lämnat det, så att det kunde göras iordning igen varje dag. Han hade en talang för oordning, så att rummet såg ut som om tre i stället för en man gått till sängs i det. Kläder och skor, borstar, vatten, grogglas, frukostbricka, tidningar, franska romaner och cigarettstumpar — ingenting fanns någonsin där det skulle ha funnits. Och den okända röken från de många cigarrerter han rökte, innan han steg upp, besvärade var och en, som hade till uppgift att ge honom te och rakvatten. När tjänsteflickan denna första verkliga sommardag hade visat Rosek upp till honom, hade han legat en lång stund på rygg och drömmande betraktat röken från sin cigarett och fyra flugor, som valsade i solskenet, vilket sipprade in genom de gröna persiennerna. Denna timme, innan han steg upp, var hans skaparögonblick, då han bäst kunde se musikens form och känna inspiration för dess återgivande. På sista tiden hade han varit duven och ömklig, och hela denna sida av honom hade varit slö, men denna morgon kände han åter fantasiens behagliga eggelse, detta vibrerande, halvt drömmande tillstånd, då en känsla så lätt tycks finna form och själen tränger fram till nya uttryck. Då han hörde flickans knackning och hennes fram-mumlade: »Greve Rosek vill träffa er, sir» tänkte han: »Vad fan vill han?» En bredare natur, som driver omkring utan behärskning, blir vid kontakten med en mera begränsad natur, som noggrannt känner sin egen själ, instinktivt retlig, fast den kanske icke kan fatta vad vännen har för avsikter.

Han sköt fram cigarettetuiet mot Rosek och vände bort huvudet. Det var nog pengar han kommit för eller — för den där flickan! Den där flickan — han önskade, hon vore död! En mjuk, klängande varelse! Ett barn! Gud! En sådan idiot han hade varit — åh, en sådan idiot! En sådan löjlighet! Det var oerhört! Först Gyp — sedan henne! Han hade försökt skaka av sig flickan. Man kunde lika gärna försöka skaka av sig en kardborre! Så hon klängt sig fast! Han hade varit tålig — o ja — tålig och vänlig, men hur kunde han fortsätta, då han var trött — trött på henne — och bara väntade på Gyp, bara ville ha sin egen hustru! Det var komiskt! Och nu då han för en timme eller två hade skakat

sig fri från bekymmer, hade känt sig lycklig — ja lycklig — då måste den här människan komma och stå där med sitt sfinxansikte! Och han sade kinkigt:

— Nå Paul, sitt. Vad har du för tråkiga underrättelser!

Rosek tände en cigarett men satte sig icke. Han frapperade även Fiorsen med sin blekhet utan ett leende.

— Det är bäst du aktar dig för mr Wagge, Gustav, han var hos mig i går. Han har ingen musik i sin själ.

Fiorsen reste sig upp.

— Må satan ta mr Wagge! Vad kan han göra?

— Jag är inte jurist, men jag föreställer mig, att han kan vara obehaglig — flickan är ung.

Fiorsen stirrade på honom och sade:

— Varför prackade du på mig den där förbannade flickan?

Rosek svarade en liten smula för bestämt:

— Det gjorde jag inte, min vän.

— Vad! Jo, det gjorde du. Vad hade du i kikaren? Du gör aldrig något utan beräkning. Du vet att det var så. Nå, vad hade du för avsikt?

— Du tycker om nöjen, tror jag.

Fiorsen sade häftigt:

— Hör på. Jag har fått nog av din vänskap, du är inte min vän. Jag har aldrig känt dig riktigt, och jag skulle inte ha lust till det. Det är slut. Låt mig vara ifred.

Rosek log.

— Min vän, allt det där är mycket bra, men vänskapsförbindelser sluta icke så där. Dessutom är du skyldig mig tusen pund.

— Nå, så betalar jag dem. — Roseks ögonbryn stego i höjden. — Jag skall göra det. Gyp lånar mig pengarna.

— Åh! Tycker Gyp så mycket om dig, att hon gör det? Jag trodde, hon bara tyckte om sina musiklektioner.

Fiorsen kröp framåt med uppdragna knän och väste fram:

— Tala inte om Gyp! Gå ut härifrån! Jag skall betala dig dina tusen pund!

Rosek svarade alltjämt leende:

— Gustav, var inte tokig! Med en violin på axeln är du en man. Utan den är du ett barn. Ligg stilla, min vän, och tänk på mr Wagge. Men det vore bättre du kom och resonnerade om saken med mig. Adjö så länge! Lugna dig. — Och han slog av cigarettaskan på brickan invid Fiorsens armbåge, nickade och gick.

Fiorsen, som hade sprungit ur sängen, förde handen upp till huvudet. Den förbannade karlen! Förbannad vare var och en av dem — fadern och flickan, Rosek och alla de andra hajarna! Han gick ut på trappavsatsen. Det var alldeles tyst i huset nedanför. Rosek hade gått — skönt att vara av med honom! Han ropade »Gyp!» Intet svar. Han gick in i hennes rum. Den överlägsna behagfullheten härinne frapperade hans fantasi. En doft av cyclamen!

Han såg ut i trädgården. Där syntes barnet i bortre ändan, och den där feta kvinnan. Ingen Gyp! Hon var aldrig inne, när hon behövdes. Wagge? Han ryste till

och gick tillbaka in i sitt sovrum, tog fram en konjaksbutelj ur ett stängt skåp och drack litet. Det stärkte honom, han stängde skåpet igen och klädde sig.

På vägen ut till musikrummet stannade han under träden för att knäppa med fingrarna åt lillan. Ibland märkte han, att det var en bedårande liten varelse, med stora mörka ögon, som voro så lika Gyps. Ibland väckte hon hans avsmak — en glåmig barnunge. Nu på morgonen, medan han såg på barnet, tänkte han plötsligt på det andra, som skulle komma, och gjorde en grimas. Då han uppfångade Bettys blick av skräckfylld förvåning över det ansikte, han satte upp mot hennes älskling, brast han ut i skratt och begav sig in i musikrummet.

Medan han skruvade på fiolen, slog honom Gyps sätt att icke på så länge ha varit där som bitter orättvisa. Den där flickan — vem brydde sig om den där usla flickan! Liksom om hon verkligen betydde något! Allt var mycket djupare än så. Gyp hade aldrig älskat honom, aldrig givit honom vad han ville ha, aldrig släckt hans törst efter henne! Nej, han hade alltid tröttnat på dem, innan de tröttnat på honom. Hon gav honom ingenting verkligt — ingenting! Hade hon intet hjärta eller gav hon bort det på något annat håll? Vad var det Paul hade sagt om hennes musiklektioner? Och plötsligt slog det honom, att han icke visste någonting, absolut icke något om vart hon gick och vad hon gjorde där? Hon berättade aldrig något för honom. Musiklektioner! Nästan varje dag gick hon ut och var borta i timtal. Tanken att hon kanske gick för att kasta sig i en annan mans armar kom honom att lägga bort fiolen med en känsla av formliga kväljningar. Varför inte? Könsinstinkts intensiva och fruktansvärda piskrapp, som gör svartsjukans plåga så verkligt förfärlig, kändes starkt hos en natur som Fiorsens. Han drog ett djupt andetag och ryste. Minnet av hennes kräsna stolthet, hennes uppriktighet, framför allt hennes passivitet gensköt hans fruktan. Nej, icke Gyp!

Han gick fram till ett litet bord, på vilket det stod en karaff, glas och en sifon, hällde upp litet konjak och drack. Det stärkte honom. Och han började öva sig. Han tog en passage ur Brahms violinkonsert och började spela den om och om igen. Plötsligt upptäckte han, att han upprepade samma fel varje gång, han var icke påpasslig. Det var rysligt att fingra på denna sak. Musiklektioner! Varför tog hon dem? Det var slöseri med tid och pengar — hon skulle aldrig bli annat än en dilettant. Usch! Omedvetet hade han slutat spela. Hade hon gått dit i dag? Det var över lunchdags. Kanske hon hade kommit tillbaka.

Han lade ned fiolen och gick tillbaka in i huset. Inte en skymt av henne! Tjänstflickan kom och frågade, om han ville äta lunch.

Nej! Skulle hennes matmor komma hem? Det hade hon inte sagt. Han gick in i matsalen, åt en skorpa och drack litet

konjak och sodavatten. Det stärkte honom. Så tände han en cigarrett, gick tillbaka in i salongen och satte sig vid Gyps skrivbord. Så snyggt där var! På den lilla almanackan var det ett litet blyerts-kors för i dag — onsdag, ett annat för fredagen. Varför? Musiklektioner! Han sträckte ut handen mot ett fack och tog fram hennes adressbok. »— Harmost, 305 A. Marylebone Road» och invid namnet några ord med blyerts »kl. 3 e. m.».

Klockan tre. Alltså var hon där nu. Hans ögon vilade lättjefullt på ett gammalt färgtryck: en bachant med fladdrande grön slöja, som skakade en tamburin åt en naken Cupido, som såg upp på henne och höll en liten båge och pil i händerna. Han vände på det, på baksidan var skrivet med spetsig, raspig stil »Till min lilla vän E. H.» Fiorsen drog röken djupt ner i lungorna, blåste långsamt ut den och gick bort till pianot. Han öppnade det och började spela, medan han stirrade tomt framför sig, cigarettens brann ned nästan till hans läppar. Han fortsatte och visste knappast vad han spelade. Slutligen upphörde han och satt där förkrossad. En stor artist! Ofta nu för tiden brydde han sig icke om, ifall han någonsin skulle röra vid en fiol mera. Han var trött på att stå framför ett hav av tråkiga ansikten och se tråskallar klappa sina dumma händer mot varandra! Han var utledsen på enformigheten i alltsammans. Dessutom började hans förmåga på att avta! Vad hade hänt honom den sista tiden?

Han steg upp, gick in i matsalen och drack litet konjak. Gyp kunde inte tåla, att han drack. Nå, då skulle hon inte vara borta så mycket och ta musiklektioner. Musiklektioner! Klockan var nästan tre. Om han för en gång skull skulle gå och se, vad hon verkligen gjorde. Om han skulle gå dit och erbjuda sig att följa henne hem! Det var en uppmärksamhet. Det skulle hon kanske tycka om. Det var i alla fall bättre än att vänta här, tills hon behagade komma in med ansiktet alldeles slutet. Han drack litet mera konjak — bara litet — tog sin hatt och gick. Det var inte långt att gå, men solen var het, och när han kom fram, kände han sig rätt yr. En tjänstflicka öppnade dörren.

— Jag är mr Fiorsen. Är mrs Fiorsen här?

— Ja, sir. Vill ni vänta litet?

Varför såg hon på honom så där? En ful flicka! Så rysligt fula människor voro! Då hon gått, öppnade han på väntrum-mets dörr och lyssnade.

Chopin! A-mollpolonäsen. Det var bra! Kunde det vara Gyp? Mycket bra! Han gick ut, nedför korridoren, lockad av hennes spel, och vred sakta på handtaget. Musiken upphörde. Han gick in.

När Winton lämnat honom halvannan timme senare på eftermiddagen, stod Fiorsen kvar vid dörren, medan hans kropp sviktade fram och åter. Det utbrott av svart-sjuka, som konjaken uppammat, och som kommit honom att skymfa hustrun och monsieur Harmost, hade dött helt plötsligt, när Gyp vänt sig mot honom på gatan och talat till honom i denna iskalla ton. Skulle hon förlåta honom? För en människa, som alltid handlade efter ögonblickets impuls, så att han efteråt knappt rikigt visste vad han gjort eller vem han sårat, hade Gyps självbehärskning alltid tyckts hemlighetsfull och litet skrämmande. Vart hade hon gått? Varför kom hon inte in? Ängslan är som en boll, som rullar utför branten och samlar levande kraft. Antag,

att hon icke kom igen? Men det måste hon — barnet var ju här — deras barn! För första gången skänkte honom tanken på barnet oblandad tillfredsställelse. Han gick bort från dörren och sedan han druckit ett glas för att hämta sig, kastade han sig på soffan i salongen. Och medan han låg där, med konjaken varm inom sig, tänkte han: »Jag skall vända om ett nytt blad, sluta upp att dricka, avstå från allt, skicka barnet på landet, jag skall ta Gyp med till Paris, Berlin, Rom — vart som helst, ut från detta England, bort från hennes far och alla dessa stela, tråkiga människor! Hon kommer att tycka om det, hon älskar resor!» Ja, de skulle bli lyckliga! Härliga nätter — härliga dagar — en luft, som icke tyngde en och kom en känna, att man måste dricka — verklig inspiration — verklig musik! Den kärva träkolslukten på Paris gator, Thiergartens glänsande snygghet, en serenad i en gränd i Florens, eldflugor i Sorrentos sommarskymning — han hade berusande minnen från dem alla. Långsamt dog värmen från konjaken bort, och trots hettan kände han sig kall och skakad av frossa. Han slöt ögonen och tänkte sova tills hon kom hem. Men mycket snart öppnade han dem, emedan — något som ofta hänt honom på sista tiden — han såg så fula saker, ansikten, som voro livliga och växlande, medan han betraktade dem, och som blevo fulare och fulare och förvandlades till bara hål, hål, rysliga hål. — Det var otäckt tovig, förvidna, svarta mänskliga träd-rötter till ansikten! Det var rysligt! Han öppnade ögonen, ty när han gjorde detta, försvunno de alltid. Det var mycket tyst. Icke ett ljud ovanifrån. Intet ljud från hundarna. Han skulle gå upp och hälsa på barnet.

Medan han gick över hallen, ringde det. Han öppnade själv porten. Ett telegram. Han slet upp kuvertet.

»Gyp och lillan äro hos mig brev följer.
Winton.»

Han gav till ett kort skratt, stängde dörren mitt för pojken näsa och sprang upp för trappan. Varför, det vete himlen. Det fanns ingen där längre! Ingen! Betydde det, att hon verkligen lämnat honom — att hon icke skulle komma igen! Han stannade vid Gyps säng, kastade sig framstupa, låg tvärs över den och begravde sitt ansikte i den. Och han snyftade som män göra, vilka blivit knäckta av dryckenskap. Hade han förlorat henne? Att aldrig få se hennes ögon slutas mer och få trycka sina läppar mot dem! Att aldrig få mätta sina sinnen med hennes ljuvhet! Han rusade upp med tårarna ännu våta på kinderna. Han skulle ha förlorat henne? Löjligt! Den där lugna, prudentliga, förbannade engelsmannen, hennes far, — det var hans fel — han hade åstadkommit alltsammans, han hade stulit barnet!

Han gick nedför trappan och drack litet konjak. Det stärkte honom litet. Vad skulle han göra? »Brev följer». Dricka och vänta! Gå till Bury Street! Nej. Dricka! Roa sig!

Han skrattade, tog sin hatt, gick ut, promenerade först ursinnigt, sedan långsammare och långsammare, ty det började snurra runt i hans huvud. Så tog han en droska och körde till en restaurant i Soho. Han hade icke ätit mer än en skorpa sedan frukosten, som alltid var ett obetydligt mål, och han beställde soppa och en butelj av restaurangens bästa Chianti — någon fast föda kunde han ej se. I mer än två timmar satt han där vit och

tyst, med kallsvett i pannan, då och då grinade han och gjorde löpningar med fingrarna till de kringsittande förnöjelser och ibland till deras oro. Om han icke varit känd där, skulle man ha betraktat honom med misstänksamhet. Vid halvnotiden, när det icke fanns mera vin kvar, steg han upp, lade ett guldmünt på bordet och gick utan att vänta på växelpengarna.

På gatorna voro lyktorna redan tända, men dagsljuset var icke alldeles borta. Han gick ostadigt mot Piccadilly. En gatflicka gick förbi och såg upp på honom. Han stirrade ivrigt på henne och stack utan ett ord sin arm under hennes, det gav honom styrka och de promenerade vidare tillsammans. Plötsligt sade han:

— Nå, min flicka, är du lycklig? — Flickan stannade och försökte lossa sin arm, det hade kommit en rätt skrämmd blick i hennes mörkögda, pudrade ansikte. Fiorsen skrattade och höll fast armen. — När de olyckliga mötas, gå de tillsammans. Kom. Du är en liten smula lik min hustru. Vill du ha något att dricka!

Flickan skakade på huvudet, och med en hastig gest drog hon armen ur den galne mannens och dök som en pil genom trottoarens folkträngsel. Fiorsen stod stilla och skrattade med huvudet tillbakaslängt. Det var andra gången i dag som hon hade glidit honom ur händerna. De förbigående sågo förundrade på honom. De fula djäv-larna! Och med en grimas lämnade han Piccadilly, gick förbi St. James Church på väg till Bury Street. De skulle naturligtvis icke släppa in honom — inte sådana som de! Men han skulle se på fönstren, de hade blomsterlådor utanför — blomsterlådor! Och plötsligt jämrade han sig högt — han hade tänkt på Gyp, medan hon sysslade bland blommorna där hemma. Han tog miste om rätta hörnet och kom ned till bortre ändan av gatan. En fiolspelare stod i rännstenen och gned på en gammal fiol. Fiorsen stannade för att höra på. Stackars sate! »Pajazzo». Han gick fram till karlen — en mörklagd, halt, mycket luggsliten man, tog upp några silverslantar och lade den andra handen på mannes axel.

— Broder, sade han, låna mig er fiol. Här har ni pengar. Seså, låna mig den, Jag är en stor violinist.

— Vraiment, monsieur.

— Ah. Vraiment! Voyons! Donnez — un instant — vous verrez.

Den tvivlande, men hypnotiserade fiolspelaren räckte honom fiolen, hans mörka ansikte förändrades, då han såg främlingen kasta upp fiolen på axeln och så sättet, varpå hans fingrar hanterade stråke och strängar. Fiorsen hade börjat gå gatan framåt, hans ögon sökte efter blomsterlådorna. Han fick se dem, stannade och började spela: »Che farò?» Han spelade melodien underbart på den eländiga fiolen, och fiolspelaren, som följde vid hans sida, stod och betraktade honom orolig, avundsam, men en smula bedårad. Sapristi! Denne länge, bleke monsieur med det besynnerliga ansiktet och ögonen, som sågo så druckna ut, och det infallna bröstet, spelade som en ängel? Ja, men det var minsann inte så lätt att förtjäna pengar på gatorna i denna fördömda stad! Man kunde spela som fyrtio änglar och ändå inte få en kopparslant! Han hade börjat på en ny melodi — den lät som små ryck i hjärtat — très joli — tout à fait écoeurant!

(Forts.).

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Ja, se där — en monsieur, som stängde fönstren som vanligt och drog för gardinerna! Alltid samma sak! Fiolen och stråken slängdes åter i hans hand, och den länge, besynnerlige monsieur var försvunnen som om han hade haft eld efter sig — han var inte farligt drucken, den där! Och inte en sou hade de kastat ned! Med en obehaglig känsla av att ha varit inblandad i något, som han icke förstod, linkade den halte, mörklagde fiolspelaren runt omkring nästa gathörn och stannade icke på åtminstone de två närmaste gatorna. Sedan räknade han det silver, Fiorsen stoppat i hans hand, och medan han omsorgsfullt undersökte sin fiol, yttrade han ordet »Bigre» och begav sig hem.

XIX.

Gyp sov knappast något alls. Två gånger steg hon upp, smög sig bort till dörren, såg på sitt sovande barn, vars ansikte hon nätt och jämt kunde urskilja i den nya sängen vid nattlampans sken. Eftermiddagen hade uppskakad hennes nerver. Och inte heller var Bettys sätt att andas sömngivande för några andra än spädbarn. Det var vidare så hett, och hon hade ännu ljudet av violinen i öronen. Tack vare den där lilla melodien av Poise hade hon säkert vetat, att det varit Fiorsen, och när fadern häftigt drog för gardinerna, hade denna visshet fått bekräftelse. Om hon gått fram till fönstret och sett honom, skulle hon icke ha blivit hälften så djupt gripen som hon blev av detta eko från en svunnen känsla. Den kedja, som hon i går trodde vara krossad för alltid, hade på något hemlighetsfullt sätt åter blivit hoppsmid. Den gamla fiolens snyftning hade varit hans sätt att säga: »Förlåt mig, förlåt!» Det skulle ha varit så mycket lättare att lämna honom, om hon verkligen hatat honom, men det gjorde hon icke. Hur svårt det än kan vara att leva tillsammans med en konstnär, så är det lika svårt att hata honom. En konstnär är så böjlig, endast de stela kunna hatas. Hon hatade saker, som han gjorde och honom själv, medan han gjorde dem, men efteråt kunde hon lika litet hata honom som hon kunde älska honom — det vill säga — inte alls. Beslutsamhet och en känsla för det praktiska började komma igen med dagsljuset. När saker och ting voro hopplösa, var det bättre att erkänna det och förhärda sitt hjärta.

Winton, som haft en nästan lika sömnlös natt, — att den andre spelat som en tiggare på gatan under hans fönster hade syntts honom vara höjden av allt! — förklarade vid frukostbordet, att han måste rådfråga sin advokat, laga så att Fiorsens skulder blevo betalade och se vad som kunde göras för att skydda Gyp mot förföljelse. Något dokument måste antagligen sättas upp, han var osäker på alla sådana saker. Under tiden skulle varken Gyp eller barnet gå ut. Gyp tillbragte förmiddagen med att skriva om och om igen till monsieur Harmost och försöka uttrycka sin sorg, men hon sade icke, att hon lämnat Fiorsen.

Hennes far kom hem från Westminster

lugn och vred. Man hade med svårighet lyckats förklara för honom, att barnet var Fiorsens egendom, så att om mannen gjorde anspråk på det, kunde de lagligt sett omöjliga göra motstånd. Detta rev upp ett gammalt sår, det tvang honom att minnas, att hans egen dotter en gång hade tillhört en annan — far. Han hade på ett måttfullt sätt berättat för advokaten, att han förr ville se karlen fördömd, och hade låtit uppsätta en ansökan om hemskillnad, enligt vilken Fiorsens alla skulder skulle betalas fullständigt, på villkor, att han lät Gyp och barnet vara i fred. Sedan han berättat detta för Gyp, begagnade han tillfället att gå in i den provisoriska barnkammaren och ställde sig vid lillans vagg. Hittills hade den lilla varelsen endast haft intresse såsom en del av Gyp. Nu hade den för honom fått en egen tillvaro — detta lilla mörkögda väsen, som låg där och betraktade honom så allvarligt och nöp hårt om hans fingrar. Plötsligt log barnet — icke ett vackert leende, men det gjorde ett outplånligt intryck på Winton.

Eftersom han först önskade ordna den juridiska affären, uppsköt han resan till Miltenham, men då han icke litade en hårsman på »de där båda skurkar» — han tvekade aldrig att sammankoppla Rosek och Fiorsen — yrkade han på att barnet aldrig skulle få åka ut utan att ha två personer med sig och att Gyp icke skulle gå ut alls. Han drev försiktigheten ända därefter, att han följde henne till monsieur Harmost på fredagseftermiddagen och uttryckte en önskan att gå in och trycka den gamle mannens hand. Det var ett besynnerligt sammanträffande. De två herrarna hade stor svårighet att finna något att säga varandra, liksom om de varit invånare på olika planeter. Och det finns sannerligen två planeter på denna jord! När han efter ungefär en minut av vänskaplig förlägenhet dragit sig tillbaka för att vänta på henne, satte sig Gyp till sin lektion. Monsieur Harmost sade lugnt:

»Ert brev var mycket vänligt, min lilla vän, och er far är mycket vänlig. Men det var i alla fall en komplimang er man gjorde mig.» Hans leende tillfogade Gyp smärta, det tycktes innehålla så mycken resignation.

»Jaså, ni bor hos er far nu igen?» Och så såg han mycket ihärdigt på henne med sina melankoliska, bruna ögon: Jag undrar när ni skall möta ert öde!

— Aldrig!

Monsieur Harmosts ögonbryn stego i höjden.

— Ah, — sade han, tror ni det? Nej, det är omöjligt! — Han gick två gånger mycket hastigt fram och åter i rummet, sedan snodde han runt på klacken och sade skarpt: — Nej, vi få inte slösa med er fars tid. Till arbetet.

Wintons enkla anmärkning i droskan på hemvägen var:

— En hyggelig gammal gosse.

Vid Bury Street funno de Gyps upprörda kammarjungfru. När hon kommit ned för att städa musikrummet på morgonen, hade hon påträffat husbonden sittande på soffan, han höll sig om huvudet och jämrade sig för-

färligt. — Han hade inte varit hemma, frun, sedan ni — ni for bort på det här besöket, så jag visste inte vad jag skulle göra. Jag sprang efter kokerskan, och vi fingo honom upp och i säng, och då jag inte visste, var ni fanns, telefonerade jag till greve Rosek, och han kom — jag hoppas, jag inte gjorde något orätt — och han skickade mig hit till er. Doktorn säger, att det är fråga om hjärnan och han bara frågar efter er. Så att jag visste inte vad jag skulle ta mig till.

Blek ända till läpparna sade Gyp:

— Vänta här ett ögonblick, Ellen, — och gick in i matsalen. Winton följde efter. Hon vände sig genast till honom och sade:

— Ah, far, vad skall jag göra? Hans hjärna? Det skulle vara förfärligt, att veta, att jag åstadkommit det.

Winton grymtade något. Gyp fortfor:

— Jag måste fara dit och se honom. Om det verkligen är så, kunde jag inte uthärda det. Jag är rädd, att jag måste fara, far.

Winton nickade.

— Ja, jag skall följa med — sade han. — Flickan kan fara tillbaka i droskan och säga, att vi äro på väg.

Gyp kastade en avskedsblick på barnet och tänkte bittert: »Mitt öde! Detta är mitt öde och det finns intet sätt att komma ifrån det!» Under vägen dit voro hon och Winton alldeles tysta, men hon höll hårt i hans hand. Medan kokerskan underrättade Rosek om deras ankomst, stod Gyp och såg ut på sin trädgård. Det var bara två dagar och sex timmar sedan hon stått där lutad över sina penseer, sedan hade Rosek kysst hennes hals just på denna fläck. Hon stack handen inom Wintons arm och sade:

— Far, var snäll och gör ingen affär av den där kyssen. Han kunde inte rå för det, antar jag. Vad betyder det för resten?

Ett ögonblick senare kom Rosek in. Innan hon kunde tala, sade Winton:

— Tack för att ni underrättade oss, sir. Men nu när min dotter är här, ha vi inte längre någon användning för era vänliga tjänster. God morgon!

Vid den grymma tvärheten i dessa ord gjorde Gyp en obetydlig gest framåt. Hon hade sett dem gå genom Roseks rustning som ett svärd genom brunt papper. Han återhämtade sig med ett matt leende, bugade sig och gick ut. Winton följde efter, precis som om han icke litade på honom ifråga om hattarna i hallen. När ytterdörren var stängd, sade han:

— Jag tror inte han kommer att besvara dig vidare.

Gyps tacksamhet var blandad med ett besynnerligt medlidande. Roseks enda förbrytelse hade dock varit, att han älskat henne.

Fiorsen hade blivit förd till hennes rum, som var större och svalare än hans eget, och tjänstflickan stod bredvid sängen med skrämt ansikte. Gyp tecknade åt henne att gå. Då öppnade han ögonen:

— Gyp! Gyp! Är det du! De fördömda, rysliga saker jag ser, gå inte din väg igen! Ah, Gyp. — Med en snyftning reste han sig upp och lutade pannan mot henne. Och Gyp kände liksom den första kvällen han kom hem drucken, ett kaos av alla sinnelser i sin önskan att skydda och läka.

— Det är bra, det är bra — mumlade hon.
— Jag skall stanna. Oroa dig inte för något. Var alldeles lugn, så blir du snart bra.

Om en kvarts timme sov han. Hans förstörda utseende skar henne i hjärtat, och det uttryck av fasa, som kommit och gått, tills han somnade! Allt, som hade att göra med hjärnan, var så rysligt! Det var bara alltför tydligt, att hon måste stanna! — att hans tillfrisknande berodde på henne. Hon satt där alltjämt orörlig, då doktorn kom in och vid anblicken av den sovande gav henne ett tecken att komma ut. Han såg ut att vara en vänlig man, med två västar, den översta oknäppt, och medan han talade, blinkade han ofrivilligt åt Gyp, och för varje blinkning, kände Gyp, att han ryckte undan slöjan för ännu en huslig hemlighet. Sömn var just sušen för honom! Hade han något, som tryckte honom — ja! Och — var han inte en smula begiven på — konjak? Åh, allt det där måste få ett slut! Såväl magen som nerverna voro angripna. Han såg syner — otäcka syner, — det var ett säkert tecken. Kanske hade han inte fört ett så regelbundet liv före äktenskapet? Och hur länge hade han varit gift? Hans vänligt uppskattande ögon svepte över Gyp från topp till tå. Ett och ett halvt år. Precis. Han arbetade ivrigt med sin violin, också. Utan tvivel. Musiker äro alltid litet benägna för omåttlighet — de ha för mycken skönhetskänsla — de bränna sitt ljus i båda ändarna! Hon måste ge akt på det där. Hade hon inte varit borta — bott hos sin far? Jo. Men ingen sjuksköterska är så bra som en hustru. Behandlingen? Jo, man skulle hålla i honom en dosis av den medicin, som han ordinerade, morgon och kväll. Fullkomligt lugn. Inga stimulantia. En liten kopp starkt kaffe utan mjölk, om han föreföll nedstämd. Håll honom i sängen tills vidare. Ingen oro, inga sinnesrörelser. Han är en ung man ännu, full av vitalitet. Vad henne själv beträffar, ingen onödig ängslan. I morgon skulle de se, om det skulle behövas en nattsköterska. Framför allt inte något violinspel på en månad, ingen alkohol — i alla avseenden den strängaste måttlighet! Och med en sista, ytterst vänlig blinkning och med stark tonvikt på ordet »måttlighet» tog han fram en reservoarpenna, raspade ned några ord på ett blad i sin anteckningsbok, tryckte Gyps hand, log underligt, knäppte sin översta väst och avtågade.

Gyp återvände till sin plats bredvid sängen. Vilken ironi! Hon, som bara hade den enda önskan att komma loss, var huvudsakligen ansvarig för hans sjukdom. Om inte hon funnits, skulle ingenting ha tryckt honom, ty han skulle inte ha varit gift! Hon försjönk i sjukliga grubblerier och frågade sig själv: hans dryckenskap, skulderna, till och med den där flickan — hade hon orsakat detta också? Och när hon försökte att skaffa frihet både åt sig själv och honom — då var detta resultatet! Var det något ödesdigert över henne, som måste förstöra de män, hon hade att göra med? Hon hade gjort sin far olycklig, monsieur Harmost, Rosek och sin man! Till och med innan hon gifte sig, hur många män hade icke strävat efter hennes kärlek och gått bort olyckliga! Och hon steg upp och gick bort till en spegel och betraktade sig själv länge och sorgset.

XX.

Tre dagar efter sitt misslyckade försök att fly bort, skrev Gyp under mycken hjärtansakan ett brev till Daphne Wing, hon berättade om Fiorsens sjukdom och nämnde om en stuga i närheten av Mildenhams, där

Daphne — om hon ville resa bort — kunde ha det mycket bra och vara i fred för all nyfikenhet, och bad slutligen att få ersätta förlusterna för de brutna kontrakten. Följande morgon fann hon mr Wagge med en hög kreppkantad hatt i sina svartbehandskade händer stående mitt i salongen. Han stirrade ut i trädgården som om han blivit besvärad med en vision av den varma natten, där månskenet göt sin spöklika glans över solrosorna och där hans dotter hade dansat. Hon hade en förträfflig utsikt över hans tjocka, röda nacke i den nedvikta kragen med en svart rosett över en skinande vit skjorta. Och hon sträckte ut handen och sade:

— God dag, mr Wagge. Det var vänligt av er att komma.

Mr Wagge vände sig om. Hans mopsansikte hade ett nedslaget uttryck. — Jag hoppas ni mår bra. Ett vackert ställe ni har här. Jag tycker om blommor, jag också. Det har alltid varit min mani.

— De äro mycket roliga att ha i London, tycker ni inte det?

— Jo—o. Jag tycker, att ni skulle sätta dahlior här. — Och efter att på detta sätt ha fyllt de dunkla instinkterna för savorifaire och tillfredsställt någon dunklare önskan att smickra, fortfor han: Min flicka visade mig ert brev. Jag tycker inte om att skriva, i en så ömtålig sak vill jag hållre svara muntligen. Det var mycket vänligt av er, ni kan vara säkra på att jag uppskattar det. Jag försöker alltid själv att handla kristligt. Allt kött dör, man vet aldrig när ens egen tur kommer. Jag sade till min flicka, att jag skulle gå och hälsa på er.

— Det gläder mig mycket. Jag hoppades, att ni kanske skulle komma.

Mr Wagge klarade strupen och fortfor med hesare stämma:

— Jag vill inte säga något ovänligt om en viss person i er omgivning, särskilt när jag läst, att han är opasslig, men jag vet knappast hur vi skola reda upp situationen. Jag kan inte förmå mig att tänka på pengar i förening med den här saken. Det är i alla händelser en allvarlig förlust för min dotter, en mycket allvarlig förlust. Jag har min familjestolthet att tänka på. Min dotters namn, ja det är mitt eget, och fast jag säger det själv, så är jag en aktad man — mycket kyrksam, jag tror jag har sagt det. Ibland försäkrar jag er, så känner jag, att jag inte kan behärska mig — och det är bara detta — och ni, om jag får säga så, som hålla mig i styr.

Under sitt anförande knöt han sina svartbehandskade händer om och om igen och flyttade på sina breda, blanka kängor. Gyp såg på dem, hon vågade icke se på hans ögon, som irrade av och an från kristlighet till silversikler, från hennes heder till världen, från hans vrede till henne själv. Och hon sade:

— Var snäll och låt mig veta, vad jag kan göra, mr Wagge. Jag skulle vara så olycklig, om jag inte kunde göra detta lilla.

Mr Wagge snöt sig.

— Det är en ömtålig historia — sade han. Jag vet inte, var min plikt ligger. Det vet jag sannerligen inte.

Nu såg Gyp upp.

— Det viktiga är att bespara Daisy lidande eller hur?

Mr Wagges ansikte antog för ett ögonblick ett uttryck av förnärmelse, liksom om han tänkt: Lidande! Det måste ni överlämna åt hennes far.» Sedan bleknade det, den nyfikna, förstulna värmen hos den lockade hanen röjde sig för ett ögonblick i hans små ögon, han vände bort dem och hostade. Gyp sade mjukt:

— För att göra mig en glädje!

Mr Wagges blick, som nu ordnats på nytt, stannade i förvirring vid hennes midja. Han svarade med en röst, som han ansträngde sig att göra smekande:

— Om ni uttrycker det så, så vet jag verkligen inte, hur jag skulle kunna vägra. Men det måste stanna helt och hållet mellan er och mig, jag kan inte byta hållning. Gyp mumlade.

— Nej naturligtvis inte. Tack så mycket. Och då låter ni mig veta om allt längre fram. Jag får inte uppehålla er längre nu. — Och hon sträckte fram sin hand.

Mr Wagge tog den på ett dröjande sätt.

— Ja, jag skall bort på ett sammanträffande sade han, en herre vid Campden Hill. Han reser hemifrån klockan tolv. Jag kommer aldrig för sent. God morgon.

När hon hade sett hans undersätsiga, svarta skepnad gå ut genom den yttre grinden, ivrigt knäppande de blanka svarta handskarna, gick hon upp och tvättade ansikte och händer.

Under flera dagar svävade Fiorsen mellan liv och död, men hans insjuknande hade kommit i rättan tid och med varje timme blev faran mindre. Efter fjorton dagars fullkomligt rent liv återstod ingenting annat att göra enligt doktors ord än »att undvika att de förhärskande orsakerna återkomma och andas in havsluft». Gyp hade låst in all konjak — och alla violiner. Hon kunde behärska honom, så länge han var kuvad av sin egen svaghet. Men hon tillbragte några mycket bittra timmar, innan hon skickade efter barnet, Betty och hundarna och på allvar återupptog sitt liv i den lilla villan igen. Hans skulder hade blivit betalda, inberäknat de tusen punden till Rosek och Daphne Wings förluster. Den unga flickan hade rest till landet, där ingen sedan hört något från henne, och där hon tillbragte sin tid under enslig sorg och förskräckelse, med hjälp av en svart klänning och en guldring på det tredje fingret.

Augusti och första hälften av september tillbragte de nära Bude. Fiorsens passion för havet, en passion som Gyp kunde dela, höll honom ovanligt måttlig och fri från bångstyrighet. Han hade blivit duktigt skrämmd, och en sådan förskräckelse glöms inte så lätt. De bodde i en bondgård, där han visade sin bästa sida bland de enkla människorna, och hans bästa sida kunde vara förtjusande. Han försökte alltid att locka sin »sjöjungfru», som han kallade Gyp, bort från barnet, så att han fick ha henne för sig själv utmed de gräsbevuxna klintarna och bland den fria kustens klippor och gula sandremсор. Det var hans förtjusning att varje dag söka upp något nytt ställe, där de kunde bada och torka sig i solen. Och hon var verkligen mycket lik en sjöjungfru, där hon satt bland sjögräset på en klippa, med fötterna tätt ihop i en liten vattenpuss, och kammade sitt genomvåta hår, medan solen försilvrade hennes våta kropp. Om hon hade älskat honom, skulle allt ha varit fullkomligt. Men fast han var så mycket lättare att fördraga, ja att hålla av så här i naturens sköte — det finns män, för vilka städer äro ett gift — så öppnade sig aldrig hennes hjärta för honom, det bävade aldrig vid hans röst eller klappade häftigare under hans kyssar. Man kan icke reglera sådana saker. Värmen i hennes ögon, när de sågo på barnet, och kylan då de betraktade honom, var sådan, att icke ens en man, vore han ock egoist, kunde undgå att se den, och i hemlighet började han avsky denna lilla medtävlare, och hon började märka, att han gjorde det. (Forts.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Så snart vädret var sämre, blev han orolig, längtade efter sin violin, och de foro tillbaka till staden vid präktig hälsa alla tre. Under dessa veckor hade Gyp aldrig varit kvitt en känsla, att detta var lugnet före stormen, krafternas stillhet under en tids väntan och i samma ögonblick som de voro hemma igen, ökade denna känsla i intensitet och mörker, liksom regnet samlar sig uppe i himlen efter en vacker period. Hon hade ofta tänkt på Daphne Wing och hade skrivit två gånger, varefter hon hade fått ett naivt och patetiskt svar.

»Kära mrs Fiorsen.

Ah, det var vänligt av er att skriva, eftersom jag vet, vad ni måste känna för mig, och det var så vänligt av er att låta mig få komma hit. Jag försöker att icke tänka på saker och ting, men naturligtvis kan jag inte låta bli, och jag tycks inte bry mig om vad som händer nu. Mor kommer ner längre fram. Ibland ligger jag vaken hela natten och lyssnar till blåsten. Tycker ni inte, att blåsten är det mest melankoliska i hela världen? Jag undrar, om jag skall dö? Jag hoppas det. Ah, det gör jag verkligen! Farväl, kära mrs Fiorsen. Jag skall aldrig förlåta mig själv för vad jag gjort er.

Er tacksamma
Daphne Wing.»

Det hade aldrig nämnts ett ord om den unga flickan mellan henne och Fiorsen sedan den kväll, då han suttit vid hennes säng och bett om förlåtelse. Hon visste inte, om han någonsin skänkte den lilla danserskan och hennes olycka en tanke eller ens visste vad som blivit av henne. Men när tiden nu nalkades, kände Gyp för varje dag allt starkare, att hon måste fara och se till henne. Hon skrev till fadern, som efter en dosis Harrogate tillsammans med faster Rosamund nu var tillbaka på Mildenhams. Winton svarade, att barnmorskan var där, och att en annan dam, antagligen hennes mor, bodde hos henne, men att han naturligtvis icke gjort några direkta förfrågningar. Kunde inte Gyp komma dit? Han var ensam, och hundarna hade börjat valpa. Det var likt honom att dölja sin längtan under sådana torra upplysningar. Men tanken på att bereda honom ett nöje och få en galopp med hundarna stärkte intensivt hennes känsla, att hon borde fara. Nu när barnet mådde så bra och Fiorsen ännu icke börjat dricka, kunde hon säkert unna sig denna lilla semester och tillfredsställa sitt samvete angående flickan. Efter återkomsten från Cornwall hade hon spelat för honom i musikrummet precis som förr, och just när de slutat en morgonövning, begagnade hon tillfället att säga:

— Gustav, jag vill resa på en vecka till Mildenhams i eftermiddag. Far är så ensam.

Han lade just bort sin violin, men hon såg hans nacke bli röd.

— Till honom? Nej. Han kommer att stjåla dig liksom han stal lillan. Låt honom få lillan, om han vill. Men inte dig. Nej. — Gyp stod vid pianot, hon höll sig tyst vid detta oväntade utbrott, men upp-

rorsandan lågade upp inom henne. Hon bad honom aldrig om någonting, han borde icke neka henne detta. Han kom tätt bakom henne och tog henne i sina armar.

— Min Gyp, jag vill ha dig här, jag är också ensam. Far inte bort.

Hon försökte tvinga hans armar isär men kunde icke, och hennes vrede växte. Hon sade kallt:

— Det finns ett annat skäl, varför jag måste resa.

— Nej, nej! Det finns intet verkligt skäl att gå ifrån mig.

— Jo, det gör det! Den där flickan, som skall få ditt barn, bor nära Mildenhams, och jag vill se, hur det är med henne. Då släppte han henne, han ryggade tillbaka mot divanen och satte sig. Och Gyp tänkte: — Det gör mig ont. Jag tänkte inte säga det — men det är rätt åt honom.

Han mumlade med slö stämma:

— Ah, jag hoppades hon var död.

— Ja. Om det bara berodde på dig, kunde hon nog vara det. Jag skall resa, men du behöver inte vara rädd, att jag inte skall komma igen. Jag skall vara tillbaka i dag om en vecka. Det lovar jag.

Han såg stadigt på henne.

— Ja. Du bryter inte dina löften, du kommer inte att bryta det. — Men plötsligt sade han åter: — Gyp, res inte!

— Jag måste.

Han steg upp och tog henne i sina armar.

— Men så säg då, att du älskat mig.

En sak var att foga sig i omfamningar, en annan att låtsas älska. När han slutligen gått, satt hon och slätade till sitt hår och stirrade framför sig med hårda ögon, medan hon tänkte. »Här — där jag såg honom med den andra! Sådana djur männen äro!»

Sent på eftermiddagen kom hon fram till Mildenhams. Winton mötte henne vid stationen. Och då de körde hem, foro de förbi stugan, där Daphne Wing bodde. Den låg mitt framför en liten skogsdunge, ett litet tegelstenshus med slät fasad och överväxt med slingerväxter i en trädgård, som ännu var full av solrosor. Gården arrenderades av den gamle jockeyen Pettance, hans dotter änkan och hennes tre små barn. »Den pratsamme gamle skojar», som Winton alltid titulerade honom, var alltjämt anställd i Mildenhams stall, och hans dotter var traktens tvätterska. Gyp hade skaffat Daphne Wing samma frisinnade, självständiga sköterska, som hade övervakat hennes egen nedkomst, samma gamla doktor skulle också vara presiderande gudomlighet. Det syntes intet tecken till liv kring stugan och hon ville icke heller stanna, då hon var alltför ivrig att komma hem igen, att se de gamla rummen och insupa den gamla doften i huset, att få komma till sitt eget gamla st och känna dess nos snusa efter socker. Det var så skönt att vara hemma än en gång, att känna sig stark och kry och i stånd att rida. Den oförvitlige Markeys leende i porten var en glädje för henne, ja till och med mörkret i hallen, där en glimt sen solstråle föll tvärs över Wintons

första tigerskinn, på vilken hon så ofta sjunkit ned dödstrött efter jakten. Ah, det var härligt att vara hemma!

I hästens spilta höll gamle Pettance på att lägga sista handen vid städningen. Hans slätrakade, skinnorra, elaka gamla ansikte log innerligt, och han sade i honungssöt ton:

— Godafton miss, vacker kväll, frun! Och hans små brännande, bruna ögon som voro angräpnade av åldern, betraktade henne kärleksfullt.

— Nå, Pettance, hur mår ni? Och hur är det med Annie och barnen? Och den här gamla raringen?

— Underbart, miss, hon är lekfull som en kattunge. Hon kommer att bära er som en fågel i morgon, om ni rider ut.

— Hur är det med hennes ben?

Och medan Gyp lät handen glida utför dessa ben, spänstiga som stål, granskade det gamla stoet henne längs ryggen.

— De ha inte tjocknat en enda gång, sedan hon kom in — hon var ute hela juli och augusti, men jag har hållit henne i gott skick, för jag hoppades ni skulle komma hit.

— De kännas utmärkt. — Och medan Gyp ännu stod nedböjd, frågade hon: Och hur är det med er inackordering — den där unga damen, jag skickade till er?

— Ja, frun hon är mycket ung, och sådana där mycket unga fruar bli en smula oroliga vid sådana där tillfällen, vet ni väl. Jag skulle tro, att hon aldrig varit — han hejdade orden med synbar svårighet — i närheten av en häst förut. Nå, det kan man ju vänta sej! Och hennes mamma, det är en fasligt lustig människa, vet miss. Hon pikar mej sannerligen. Ah, hon riktigt ger mej på huden! Ingen ras förstås — det är det som är felet. Men den där barnmorskan — ja ni vet, hon vill inte veta av några dumheter, så att så står det till. Och naturligtvis är det klart man blir litet hysterisk av sej, när man förlorar sin man vid så unga år.

Gyp kunde känna hans elaka leende till och med innan hon reste sig. Men vad betydde det, om han gissade sanningen? Hon visste, att han skulle bevara det som stallhemlighet.

— Ah, det var en del trevliga uppträden och gråtanfall, kära hjärtanes! Jag ligger i rummet bredvid — å ja, på natten — när man är änka vid den åldern, kan man inte vänta sig annat. Jag kommer ihåg, när jag red i Irland för kaptan O'Neill, var det en ung flicka...

Gyp tänkte: Jag får inte låta honom börja — annars kommer jag för sent till middag, och hon sade:

— Hör nu, Pettance, vem var det, som köpte det bruna fölet? — Mr Bryan Summerhay, frun, borta vid Widrington, han skulle ha det till jakthäst och till att köra med i staden, miss.

Summerhay? Jaså! — Med en pisksnärt åt sitt minne erinrade Gyp sig den unge mannen med de klara ögonen och det retsamma leendet, på det kastanjebruna stoet, den kække unge mannen, som påminde henne om någon, och hon tillade:

— Det blir ett bra hem, skulle jag tro.

(Forts.)

REDIGERAD AV IDA HÖGSTEDT.

(Eftertryck av text och klichéer förbjudes.)

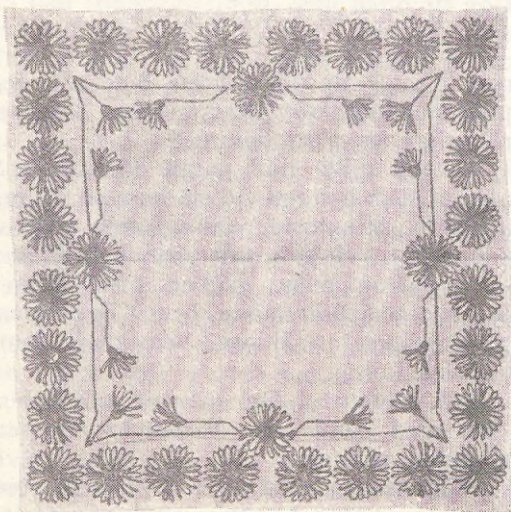

Fig. 1. Den större duken.

OFTA NOG ÖNSKAR MAN GÖRA ETT handarbete — till present eller eget bruk — som går fort och till vilket materialerna ställa sig jämförelsevis billiga. Ett dylikt arbete är just någon av de här avbildade dukarna; det å dem nedlagda arbetet är ganska ringa och mycket lätt, varjämte utlägget för tillbehören går till en överkomlig summa.

Den större duken (fig. 1) är ett stycke medelgrovt vitt linne och är "ofärdig" omkr. 40 cm. i storlek. Själva mönstret mäter 28—30 cm. i fyrkant och upp- ritas först så det kommer precis på mitten av tyg- biten, med lika breda kanter runt om. (Se mönsterskissen (fig. 2), där den streckade linjen markerar inverknings- ing!) Sidorna uppträck- las nu noga och ser man till, att de smalt invikta kanterna passa in så att de i sinom tid bliva fästade där den längre stjälkstygnraden och den översta mittblomman löper fram.

Broderiet är det lättast tänkbara, och består av s. k. *lazy-daisy*styg- n — med andra ord ett långt hår från muchens ytterkant, utdraget langettstyg (eller kedjestyg) som fästes när nålen stickes ned, vare- efter den åter föres upp från muschen för nästa stygn o. s. v. muschen runt. Först när "tusens- skönan" är färdig — varje punkt på ritningen betecknar ett stygn — sys muschen i vanliga täta brode- ristyg. Allra sist bör stjälkstygn- raden, som fäster fällen sys, enär det kan hända att denna senare ef- ter broderiet är färdigsytt, behöver ändras en smula.

Den avbildade modellen är av vitt, medelgroft linne med "tusenskönan" i ganska grovt, höggult langarn. — Den, som skriver dessa rader har fyra ovanbeskrivna dukar, vilka under många år gjort tjänst som enklare bordlöpare, då de allt efter bordets storlek lagts två eller flera bredvid varandra, antingen sida mot sida eller hörn mot hörn. —

Den mindre duken — ämnad till tallriksserviett — förfärdigas efter samma principer som den stora, men mönstret består här endast av små tusenskönor i storlek av en 50-öring med muscher emellan. Här är såväl linne som langarn av tunnare material. — Var och en det minsta handarbetskunnig person för- står utan beskrivning att det bifogade mönstret kan förstoras — rättare sagt förlängas — allt efter som en större eller mindre, fyrkantig eller avlång, duk önskas. (Fig. 3).

*

Men ej alla tycka om hastigt gjorda arbeten. Det finnas personer, som tycka om att ständigt ha ett riktigt arbetsamt handarbete liggande till reds för att taga till på lediga småstunder. Och med ett omsorgs- fullt tillvaratagande av dessa alla stunder blir arbe- tet till slut färdigt och ger då riklig lön för mödan.

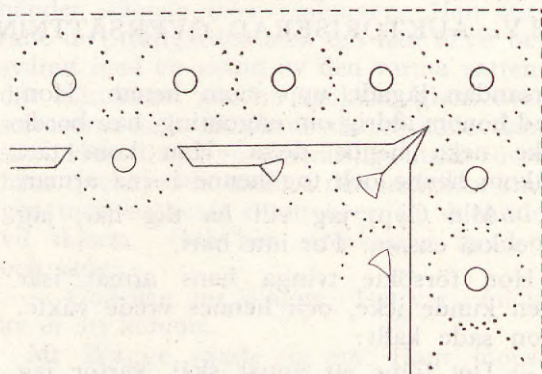

Fig. 2. Mönsterskiss till duken.

Iduns Handarbets sida utgör en ny av- delning av tidningen, och det är menin- gen, att tidningens läsare skola på denna minst en gång i månaden åter- kommande sida få goda nya idéer för handarbeten av olika typer. Då varje illustrerat och beskrivet arbete är av författarinnan egenhändigt utfört, är detta en borgen för att våra läsare med trygghet kunna begagna anvisnin- garne för respektive handarbeten.

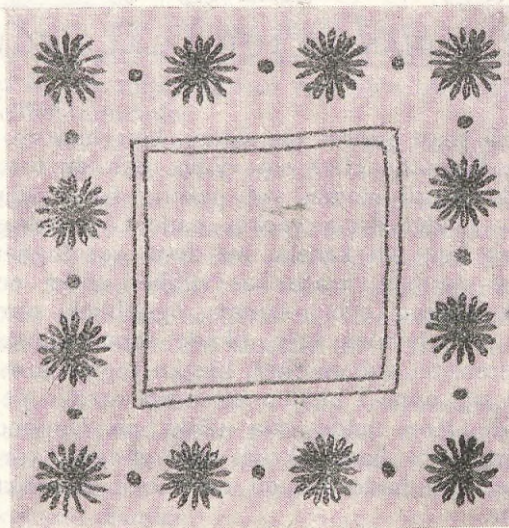

Fig. 3. Den mindre duken.

Ett sådant handarbete är exempelvis den här av- bildade virkade överdelen för ett sedan mycket fort sytt underliv.

Modellen är virkad av D. M. S. virktråd N:o 70 eller 60. Man börjar vid 1 på mönstret med att lägga upp 36 luftmaskor (1 fm.), hoppar så över 8 lfm., virkar en stolpe (st.); 21 lfm., 1 st. i nästa lfm., 2 lfm., 1 st. (Nu är första hålet för genom- dragsbandet bildat). 5 lfm., varefter arbetet vän- des. — 2:dra varvet: 2 m. överhoppas, 1 st., 2 lfm., 1 st. o. s. v. varvet ut, då man får tolv hål; 8 lfm., arbetet vändes. — Tredje och fjär- de varvet virkas lika med det före- gående, men vid slutet av det fjär- de göres 12 lfm. på vilka sedan vid femte varvets början bildas 2 hål (1 st. 2 lfm.) — 6:te varvet ökas genom att man efter de 12 "hålen" virkar två dylika genom att först virka 2 lfm., så en tredubbel stolpe (tråden 3 ggr. över nålen), efter vars utförande man får ett hål, vare- efter det andra bildas på samma sätt, då stolpen tages i mitten på den föregående tredubbla stolpen (det nybildade hålet); 12 lfm. Ar- betet vändes.

Vid sjunde varvet göres åter en ökning av 2 "hål", sedan virkas ytterligare 5 dylika, varefter 21 lfm. kommer för "draghålet" och så 2 vanliga hål.

Nu följes mönstret till det sjutton- de varvet, då man först ökar med 2 hål, så virkar ytterligare 18 hål och därefter den första täta rutan, som består av 4 stolpar. Därefter virkas mönstret ut, varvid iakttagas att när de täta rutorna är flera i rad

minkas stolparne helt litet. (D. v. s. för 2 rutor = 7 stolpar, för 3 rutor = 10 stolpar o. s. v.). När man nått 37:de varvet börjas minskningen, och när mitten är nådd, virkar man den andra udden, men då "motsols" för att sluta där man börjat. Rygg- sidan virkas på liknande sätt, men här bör man något litet minska på höjden, enär urringningen kring ryggen bör vara mindre!

Efter "stommens" virkning virkas först ett s. k. stödvarv med 1 fm. och fasta maskor för att få styrsel på det hela. Därefter kommer ett halvvarv bestående av dubbelstolpar (tråden 2 ggr. över nå- len), 2 lfm. o. s. v. och sedan över detta ett varv vilket utgöres av pikoter och vanliga maskor. Detta varv bör dock ej hållas för yvig, utan mera stramt. Till sist kastas fram- och ryggsidorna samman i sidorna, varefter "selen" är färdig att sy fast vid underlivet.

Axelstyckena förenas genom smala sidenband vil- ka knyts till rosetter, medan genom hålraden nedåt trådes ett sidenband i samma bredd som hålen.

IDA H—DT.

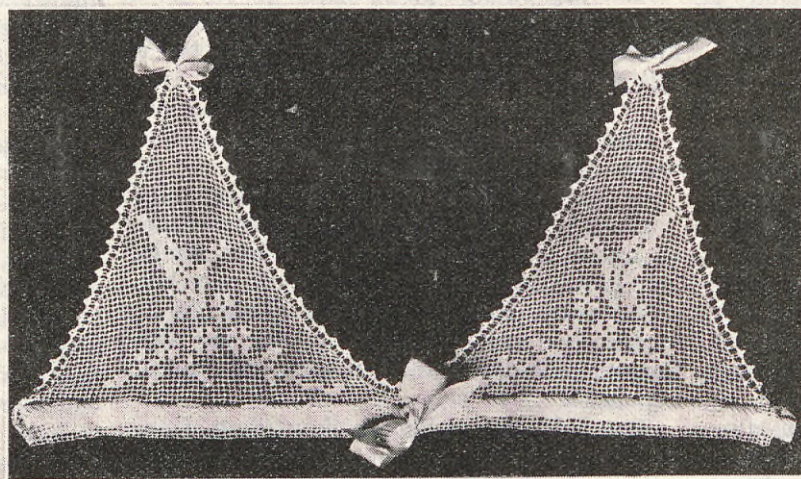

Fig. 4. Virkat överstycke för ett underliv.

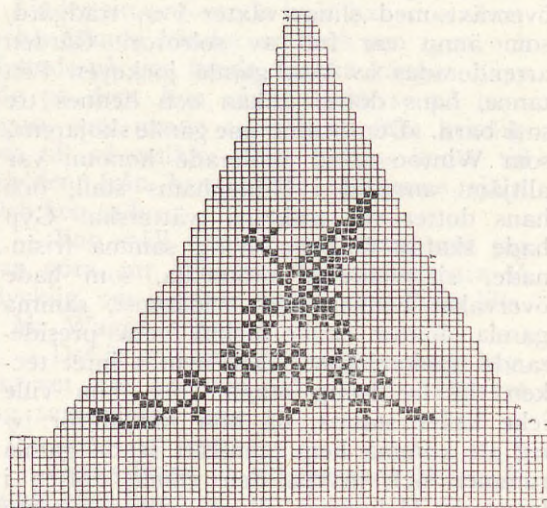

Fig. 5. Rutmönster för virkning i filét till ovan avbildade överstycke för ett underliv.

Äkta Spets- & Sidendépôt

Obs.! STUREGATAN 6 Obs.!

Tel. 77436

2 tr. HISS

Norr 19700

Nyinkommet.

Vita Tyger à 1:35 och 1:60 pr mtr. Handbroderade Daglinnen à 12:75. Handgjorda Filetnät à 2:25 pr mtr. Handtryckta Siden à 8:— pr mtr. Stores med breda filetspetsar kr. 65:—. Linnenäsdular med hålsöm 7 kr. pr duss.

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

— O ja, miss, det är en snäll herre, en fin gentleman också. Han kom hit för att titta på stoet och frågade efter er. Jag sade honom, att ni var gift fru nu, miss. Ah, sade han, hon red utmärkt. Och han mindes hästen så väl. Majoren var inte här just då, så att jag lät honom försöka unghästen, han kilade över en eller två hinder, och när han kom tillbaka, sade han: Jag vill ha henne. Han talar mycket trevligt, och slösar inte bort någon tid — hästen var i väg, innan veckan var slut. Den bär honom bra. Han är duktig rytare också och modig med, men hård i händerna skulle jag vilja säga.

— Ja, Pettance, jag måste gå in nu. Vill ni säga till Annie, att jag kommer dit i morgon och hälsar på henne?

— Det var mycket snällt, miss. Hundarna mötas vid Filly Cross 7,30. Skall ni rida ut?

— Det är möjligt. God afton.

Medan Gyp skyndade tillbaka över gården, tänkte hon: »Hon red utmärkt, för-tjusande». Så trevligt! Det gläder mig att han fått min häst!

XXI.

Ännu glödande av en morgon i sadeln, begav sig Gyp dagen därpå på besök till »den gamle skojarens» stuga. Det var en av dessa dröjande milda morgnar sent i september, då luften, som nyss blivit uppvärmd, lyfter över stubbarna och häckarna, som ännu icke äro torra efter daggen. Genvägen förde tvärs över två fält, över en smal remsa allmänning, där man tor-kade linne på buskar, som just börjat blomma, och en åker bakom. Hon mötte inte en människa! Så gick hon över vägen och in i stugans trädgård, där solrosor och ringblommor växte i stor ym-nighet längs de låga trädgårdsmurarna av röd tegelsten under några popplar, som redan fått gula fläckar. En enda tom länstol med en upp- och nedvänd bok stod utanför ett öppet fönster. Röken, som ring-lade upp ur ena skorstenen, var det enda livstecknet. Men Gyp, som stod obeslut-sam framför den halvöppna dörren, tyckte sig märka alltför mycken stillhet och nå-got onaturligt i stillheten. Hon lyfte just handen för att knacka, då hon hörde lju-det av en kvävd snyftning. När hon tittade in genom fönstret, fick hon se en grön-klädd kvinna, tydligen Mrs Wagge, som satt vid ett bord och grät i sin näsduk. Just i detta ögonblick hördes en låg jäm-mer från rummet ovanför. Gyp ryggade baklänges, så fattade hon ett raskt beslut, gick in och knackade på rummet, där da-men i grönt satt. Efter en dryg minut öppnades dörren, och Mrs Wagge stod framför henne. Näsan, ögonen och kinder-na i detta magerlagda, syrliga ansikte voro röda, och i den gröna klänningen och med det grönaktiga håret (ty det var gräsprängt och hon smorde in det med en gul vätska, som luktade dragplåster), tyckte Gyp, att hon liknade ett av dessa gröna äpplen, som bli så onaturligt röda i solen. Hon hade gni-dit sitt ansikte, så att det sken i strim-mor, och näsduken höll hon alltjämt hopskrynk-

lad i handen. Det var hemskt att komma så frisk och glödande i närheten av denna stackars kvinna, som tydligen var försänkt i djup sorg. Och det kom över Gyp en förtvivlad önskan att fly undan. Det föreföll förskräckligt för vem som helst, som hade någon förbindelse med honom, som or-sakat allt detta elände, att alls komma dit. Men hon sade så mjukt hon kunde: — Mrs Wagge! Förlåt mig — men har det hänt något? Jag är — Det var jag, som skaffade Daphne hit.

Kvinnan framför henne slets tydligen åt skilda håll, men slutligen svarade hon med en fnysning:

— Det — det föddes i morse — dött.

Gyp stod häpen. Att ha gått igenom alltsammans för intet! Varje atom av mo-derskänsla inom henne gjorde uppror och sörjde, men hennes förstånd sade: Det är bättre så. Mycket bättre! Och hon mum-lade:

— Hur är det med henne?

Mrs Wagge svarade med djup nedslagen-het:

— Dåligt, mycket dåligt. Jag vet inte riktigt vad jag skall säga — mina känslor äro fullkomligt i olag, det är vad de äro. Det är så rysligt uppskakande alltihop.

— Är min barnmorska hos henne?

— Ja, hon är här. Det är en envis män-niska men duktig, det nekar jag inte till. Daisy är mycket klen. Åh, det är verk-ligen uppskakande! Och nu antar jag, att det måste bli begravning. Det tycks verk-ligen inte ta något slut. Och allt för — för den där karlens skull. — Och Mrs Wagge vände sig åter bort och grät i sin näsduk.

Eftersom Gyp kände, att hon varken kun-de säga eller göra det rätta, smög hon sig ut. Då hon kommit nedför trappan, tveka-de hon, om hon skulle gå upp eller ej. Slut-ligen gick hon sakta upp igen. Det måste vara i rummet utåt trädgården som den övergivna unga flickan låg — samma flic-ka, som bara för ett år sedan med sådan naiv självsäkerhet diskuterat, om det vore hennes plikt att ta sig en älskare eller ej. Gyp hämtade mod och knackade sakta. Barnmorskan öppnade dörren en tum, men när hon såg, vem det var, gled hennes kraf-tiga och vackra person ut i gången.

— Är det ni, kära vän! — sade hon viskande. Det var snällt.

— Hur är det med henne?

— Tämligen bra, förhållandevis. Ni vet allt?

— Jaså, kan jag få träffa henne?

— Jag tror knappast det. Jag kan inte komma underfund med henne. Hon har inte något mod, inte en gnista. Hon vill inte bli frisk, tror jag. Det beror väl på mannen, antar jag. — Och hon såg på Gyp med sina vackra blå ögon och frå-gade: Beror det på honom? Är han trött på henne?

Gyp mötte hennes blick bättre än hon trott det vara möjligt.

— Ja.

Barnmorskan mätte henne från huvud till fot.

— Det är ett nöje att se er. Ni har riktig färg för att vara ni. Jag tror i alla

fall att det kanske skulle göra henne gott att se er. Kom in!

Gyp följde efter henne in och stod och såg på Daphne utan att våga ta ett steg framåt. Ett sådant vitt ansikte med slutna ögon, med det vackra håret ännu fuktigt över pannan, med en vit hand, som låg på lakanet över hjärtat!

En sådan bräcklig konfektmadonna! På hela denna säng tycktes den enda färgen vara den gyllene ringen kring tredje fingret. Barnmorskan sade mycket lugnt:

— Se min vän, jag har främmande med mig.

Daphne Wings ögon och läppar öppnades och slötos igen. Och den förfärliga tan-ken for igenom Gyp: — Stackars liten! Hon trodde, att det var han, och så var det bara jag! — Sedan sade de vita läp-parna:

— Ah, Mrs Fiorsen, är det ni, det var vänligt av er! — Och ögonen öppnades igen, men mycket litet och på ett annat sätt än nyss.

Barnmorskan smög sig bort. Gyp satte sig vid sängen och rörde skyggt vid den andras hand.

Daphne Wing såg på henne, och två tårar runno långsamt utför hennes kinder.

— Det är över, sade hon knappt hör-bart. — Och det finns ingenting nu. Det var dött, ser ni. Jag vill inte leva. Åh, Mrs Fiorsen, varför kunna de inte låta mig dö också?

Gyp böjde sig fram och kysste händen, ur stånd att uthärda åsynen av dessa båda långsamt rullande tårar. Daphne Wing fort-satte:

— Ni är snäll emot mig. Jag önskar, mitt stackars lilla barn inte hade...

Gyp, som visste, att hennes egna tårar vätte denna hand, reste sig upp och lyc-kades få fram orden:

— Var modig! Tänk på ert arbete!

— Dansen! Ha! — Hon gav till det ömk-ligaste skratt man någonsin hört. — Det förefaller så länge sedan.

— Ja, men nu kommer allt tillbaka igen, bättre än någonsin.

Daphne Wing svarade med en svag suck. Det blev en stunds tystnad. Gyp tänkte: Nu somnar hon.

Då ögonen och munnen voro slutna på detta sätt och alldeles alabastervita, var ansiktet fullkomligt, renat från sin lilla ba-nalitet.

Vilken underlig nyck, att detta vita blom-ansikte kunde ha alstrats av mr och Mrs Wagge!

Daphne Wing öppnade ögonen och sade: — Ah, Mrs Fiorsen, jag känner mig så svag och jag känner mig mycket mera ensam nu. Det finns ingenting någonstans.

Gyp steg upp. Hon kände, hur hon ryck-tes med av stämningen i den unga kvin-nans hjärta, och hon var rädd att det skulle märkas.

Daphne Wing fortsatte:

— Vet ni, när syster sade, att hon hade med sig en främmande, trodde jag att det var han, men nu är jag glad att det inte var så. Om han sett på mig som han gjorde förr, så kunde jag inte ha uthärdat det.

Gyp böjde sig ned och tryckte sina läppar mot den fuktiga pannan. Svagt, mycket svagt kändes ännu doften av orangeblommor.

Då hon åter var ute i trädgården, skyndade hon sig bort, men i stället för att åter gå över ängarna, tog hon vägen utmed stugan och in i skogsdungen där bakom. Hon satte sig på en trädstam med händerna tryckta mot kinderna och armbågarna mot bröstet och stirrade på de solbelysta ormbunkarna och flugorna, som jagade varandra över dem. Kärlek! Var det alltid något hatfullt och tragiskt, som förstörde människornas liv? Vilken grym lek! Den ene rusade på en annan och tog honom, nästan innan han visste att han var gripen, sedan rusade han bort och lämnade den andre med en önskan att bli fångad igen. Eller han rusade på en annan, som därför att han blev gripen blev ödesdiger för angriparen, men likväl aldrig hade velat bli tagen, eller, också jagade de varandra för ett ögonblick för att sedan båda rusa bort för hastigt. Händede det aldrig, att två människor rusade till varandra, grepo varandra och höllo fast, så att de alltid efteråt blevo ett? Kärlek! Den hade förstört hennes fars liv och Daphne Wings. Den kom aldrig när den behövdes, men alltid när man inte ville veta av den. En illvillig vandringsman, som dök upp än här än där, som tröttnade på själen, innan han tröttnade på kroppen, eller på kroppen, innan han tröttnade på själen. Det var bättre att ingenting ha att göra med den, mycket bättre! Om man aldrig älskade, skulle man aldrig känna sig ensam som den där stackars flickan gjorde. Och ändå! Nej — det fanns inget »ändå». Vilken fri människa skulle vilja bli en slav? En slav som Daphne Wing! En slav, som hennes egen man var under sitt begär efter en hustru, som inte älskade honom. En slav som hennes far hade varit och ännu var, slav under ett minne! Och medan hon betraktade solskenet över ormbunkarna, tänkte hon: Kärlek, håll dig fjärran från mig, jag vill inte veta av dig, jag vill aldrig veta av dig!

Varje morgon under denna vecka gick hon bort till stugan, och varje morgon måste hon gå igenom mrs Wagges händer. Den goda damen hade kommit över det uppskakande faktum, att Gyp var gift med den där skurken och hade fattat tycke för henne, och hon hade anförtrott barnmorskan, som anförtrodde det till Gyp, att Gyp var »mycket distinguée och hade sådana vackra ögon, riktigt italienska». Hon var en av dessa otaliga personer, vilkas passion för det distingerade var en liten smula för mycket för deras passionerade anständighet. Det var denna dyrkan av det distingerade, som hade kommit henne att understödja den unga dotterns talang för dans. Vem visste vad det kunde leda till nu för tiden? Så småningom skildrade hon för Gyp den oändliga omsorg, med vilken hon alltid »uppfostrat Daisy som en fin dam — och nu var detta resultatet!» Och hon kastade genomträngande blickar på Gyps hår och öron, på hennes händer eller hennes vrist för att se, hur de voro skapade. Begravningen oroade henne förfärligt. »Jag använder namnet Daisy Wing, hon kristnades till Daisy, och Wing är hennes yrkesnamn, så att det inbegriper bägge två och är alldeles sanning. Men jag tror inte att någon kommer att genomskåda det. Och vad faderns namn beträffar, tror ni inte, att jag för denna enda gång kunde kalla honom den avlidne Josef Wing?»

(Forts.)

Veckans novell.

ROMANTIK.

AV HOLLOWAY HORN.

VI SUTTO, DELTORRO OCH JAG, vid ett litet grönt bord utanför Café Madrid, då han berättade sin historia för mig. Det bedårande Paris passerade av och an förbi oss, fullt av glädje och rörelse. Jag var inte litet stolt att få sitta där med den store diktaren, ty han slösade icke med sin ynnest den tiden.

— Ni skriver noveller, eller hur? sade han. — Då skall jag berätta en för er.

— Det var, började han, innan jag hunnit hämta mig från min förvåning, i Argeauxskogen för tio år sedan. Jag var icke berömd den tiden... Jag bodde i en liten kolarstuga mitt i skogen. Mina behov voro mycket enkla. Penna, papper, litet mat, tobak. Jag hade lämnat världen och sökte den ensamhet, som den stora konsten kräver. I dessa skogars djupa tystnad levde jag och mina musa ensamma. Han blåste ut en serie fulländade rökringar och fortfor:

— Jag hade bott där en månad, då jag såg henne för första gången. Det var en liten bit från min stuga i en skogsglänta, där man vilket ögonblick som helst hade kunnat stå ansikte mot ansikte med Pan. En trolsk glänta... I det första ögonblicket av hänförelse trodde jag, att hon var en del av den mystiska däliden, en skogsnymf. Hon satt vid foten av en stor alm. Vacker... som en gudinna. Men det finns inga ord för henne. Inga!

— Jag satte mig vid hennes sida... Jag är poet, vad var naturligare... Jag sade ingenting, det var nog att se på henne.

Men hon var ingen skogsnymf, hon var en kvinna. Djupblå ögon, som lapislazuli... den mest utsökta profil, som en kvinna någonsin haft... kvinnan i en dröm, men ändå en kvinna.

Jag hade aldrig varit förälskad förr, och icke sedan heller. Hon var den rätta kvinnan, min själs vän... Jag sade henne det efter en stund, helt enkelt och naturligt. Vad skulle ni ha gjort? Det är bara de slöa, som vänta och undra. Jag visste det. I denna första underbara sekund visste jag, att kärleken hade kommit till mig... som en lysande blyxt!

Jag visste aldrig något om henne, inte heller ville jag veta något. Att vara tillsammans med henne var paradiset, antingen hon kom från en koja eller från det stora slottet en mil bort i skogen. Jag trodde då, att det var från slottet, fast det ingenting betydde.

Dagen därpå kom hon till min fattiga stuga. Hon satt på en låg stol — jag kan se henne ännu — medan jag läste mina dikter för henne. De djupa, underbara ögonen voro fästade på mina, under det jag läste. Ni, som kommer från den där ön med dimmor och köld, kan icke förstå den effekt, dessa blåa djup hade på mig... på min själ. Inspiration... nej, jag kan icke anförtro er det. Det finns inga ord för känslor. Med musikens hjälp skulle man kanske kunna uttrycka det, det finns en liten sak av Chopin... åh, den är underbar!

En liten tystnad.

— Hon kom igen... flera gånger, fortfor han tankfullt. Jag såg på hur hon lagade kaffe i stugans lilla kök... besynnerligt, att något sådant stannat i mitt minne, men hon lagade utmärkt kaffe. Jag vandrade med henne under stjärnorna, då själva skogen

skänkte oss sin tysta hyllning. En gång kom hon till stugan, då dagen grydde. Vi stodo hand i hand i däliden, där mina ögon först hade fått syn på henne, vi sågo den gråa dagningen ge rum för den milda, ljusa dagen. Men jag tröttar er, det finns, som jag sagt, inga ord för att uttrycka den själens extas, som kärleken är.

Vi älskade med de primitiva människornas enkla tro. Mitt bästa arbete, det verk som min varaktiga ryktbarhet skall vila på, skrevs den tiden. Åt mig, sin älskare, skänkte hon odödlighet. Men alltid gled hon bort ifrån mig in i skogen till ett okänt liv, ett liv, i vilket jag icke hade någon del utom i hennes tankar.

Slutligen kom den förfärliga dag, som skulle bli vår sista tillsammans. Hon hade på sig en vit klänning. Jag såg henne komma långt där borta genom en rad av träd. Hon var sorgsen, och så sade hon mig, att detta var slutet. Men hela denna underbara dag var hon tillsammans med mig. Långt in i den stjärnljusa natten stannade hon. Vi sade mycket litet, det var så litet att säga.

Åter kom en tystnad, under vilken han betraktade människoskaran, som gick förbi, med ögon, som icke sågo.

— Det stod en mossbeväxt bänk ett stycke från min stuga, fortfor han sedan. På detta trolska läger sågo vi tillsammans månens bleka skära darrande stiga upp, vi sågo de första bleka stjärnorna blinka mot den slumrande världen.

— Min älskade och jag och denna trolska natt... denna natt, som var mättad med lugn, outplånlig skönhet...

— Tiden hade upphört att vara till. Det förflutna var förflutet, framtiden var en illusion. Det är alltid så, när man älskar som endast en diktare kan älska.

— Men obevekligt förflöto timmarna och vi stodo inför avskedet. — Vi klängde oss fast vid varandra som förskrämda barn tills hon plötsligt skyndade bort. En gång tror jag hon vände sig om, men om en stund såg jag henne som ett vitt skimmer smälta bort i avståndet och natten.

— Långsamt, långsamt återvände jag till min stuga. Följande dag återvände jag till Paris.

— Och här är jag... ännu.

Han tillade en värtalig gest, innan han åter föll i tystnad. Så tände han en ny cigarett och gjorde alltjämt flera mönstergilla rökringar.

— Och ni har aldrig sett henne sedan? frågade jag misstroget efter en paus.

— Nej, inte förrän härom dagen, i onsdags, tror jag.

— I onsdags?

— Ja. Jag var i madame Pauillacs salong... man måste göra sådant, förstår ni. Hon var där. Jag kände genast igen henne. Äldre... en smula äldre...

— En mycket olika miljö, replikerade jag. Han log.

— Romantik! — han yttrade detta enda ord och skattade sedan.

— Vad? Vad hände? envisades jag.

— Vad tror ni hände? Vad skulle hända?

— Jag vet verkligen icke.

Han skrattade åter på sitt behagfulla sätt.

— Hon var älskvärdheten själv, hon var förtjust att träffa mig.

— Utmärkt! sade jag med den oförfärliga känslomänniskans sentimentalitet.

— Älskvärdheten själv! upprepade han med sitt långsamma leende. Men det gjorde mig litet ont, att hon inte kände igen mig.

(Översättning.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Ni förstår, barnet var aldrig vid liv, och jag måste skriva någonting, om de icke skola gissa sanningen, och det skulle jag inte kunna uthärda. Mr Wagge skulle bli så bedrövad, det här är i hans eget fack, förstår ni, åh, det är verkligen uppskandande.»

Gyp mumlade förtvivlad:

— O, ja, säg vad som helst.

Fastän flickan var så likblek och modlös, blev det snart tydligt, att hon skulle tillfriskna. Med varje dag fick hon igen litet mera färg, litet mera banalitet. Och Gyp kände instinktivt, att hon till sist skulle återvända till Fulham, renad från sin inbilskhets, betydligt hårdare, kanske betydligt djupare.

Sent en eftermiddag mot slutet av veckan på Mildenhams strövade Gyp åter in i skogsdungen och satte sig ned på samma trädstam. Det var en timme före solnedgången, ljuset lyste vågrätt ned på de gulnande bladen runt omkring henne. En skrämmd kanin traskade ut ur ormbunkarna och traskade tillbaka igen, och från bortre ändan av den lilla skogen kacklade en skrika strävt, medan hon hoppade från träd till träd. Gyp tänkte på sitt barn och den andre, som skulle ha varit barnets halvbror, och nu då hon så snart måste återvända till Fiorsen, kände hon, att det icke hade varit klokt av henne att fara hit... Den omständigheten, att hon varit i kontakt med Daphne, att hon så att säga hade vidrört denna olycka, hade gjort tanken på att leva tillsammans med honom ännu outhärdligare än den varit förut. Endast hennes längtan efter barnet gjorde, att resan tillbaka föreföll möjlig. Nåja, hon skulle vänja sig vid allsammans igen, men förkänslan av hans ögon, som fästades på henne och sedan gled undan för att undvika att möta hennes, förkänslan av allt — allt, som skulle börja igen, kom henne plötsligt att rysa till. Hon var mycket nära förakt i detta ögonblick. Han hade hennes barn! Tanken var löjlig och besynnerlig. Denna lilla varelse tycktes inte binda honom mera vid henne än om den varit frukten av ett flyktigt möte, en fauns jakt efter en nymf. Nej! Barnet tillhörde endast henne! Och en plötslig feberaktig längtan att komma tillbaka till det tog överhand över alla andra tankar. Denna längtan växte till den grad hos henne hela natten, att hon vid frukostbordet talade vid sin far. Han sväljde ned de känslor, han möjligen kunde haft, och sade:

— Som du vill, mitt barn, jag skall följa dig.

Då han hjälpte henne upp i droskan i London, frågade han:

— Har du ännu kvar nyckeln till Bury Street? Det är bra! Kom ihåg Gyp, vilken tid som helst, dag eller natt, står hemmet öppet för dig.

Hon hade telegraferat till Fiorsen från Mildenhams, att hon var på hemväg och skulle komma strax efter tre. Han var inte inne, och ett telegram, som tydligen var hennes, låg öppnat i hallen. Darrande av för-

väntan sprang hon upp till barnkammaren. Det patetiska ljudet av en liten varelse, som inte kan säga var det gör ont eller varför, nådde hennes öron. Hon gick in helt orolig, men ändå med den halvt triumferande tanken: Kanske skriker hon efter mig!

Betty satt vid vaggan mycket röd i ansiktet och gungade den och hon betraktade barnets ansikte med en förbryllad grimas. När hon fick se Gyp, satte hon handen i sidan och utropade:

— Nej, det var roligt, o kära vän, jag är så glad, jag kommer ingen vart med lillan ända sedan i morse. Så fort hon vaknar, skriker hon på det här sättet. Och tills i dag har hon varit ett litet mönsterbarn. Säg, har hon inte? Så ja, så ja!

Gyp tog upp barnet, vars svarta ögon fästades på modern med en ögonblicks belåtenhet, men vid första rörelse började hon åter sin irriterande klagan. Betty fortsatte:

— Hon har inte varit sig lik sedan i morse. Mr Fiorsen har varit inne flera gånger, frun, och det är ett faktum, att lillan inte tycker om det. Han stirrar så på henne. Men den här förmiddagen tänkte jag — ja — jag tänkte: »Han är ju ändå hennes far. Det är på tiden att hon vänjer sig vid honom!» Och därför lämnade jag dem en minut, och när jag kom tillbaka — jag var bara tvärs över korridoren in i badrummet — kom han ut och såg alldeles vild ut och vit i ansiktet, och lillan — o, så hon skrek! Och sedan dess har hon knappt slutat skrika utom då hon sovit.

Gyp tryckte barnet mot sitt bröst och satt mycket stilla, och besynnerliga tankar flögo genom hennes hjärna.

— Hur har han varit, Betty? — sade hon.

Betty lade sitt förkläde i veck, hennes fullmångsansikte såg bekymrat ut.

— Ja, — sade hon, — jag tror, han har druckit. Åh, jag är säker på det — jag har känt lukten kring honom. Det började på tredje dagen. Och i förrgår kväll kom han hem rysligt sent — jag kunde höra honom ragla omkring och svära över trapporna, medan han gick uppför dem. Åh, kära hjärtanes — det är för ömkligt!

Barnet, som hade hållit sig ganska stilla, medan hon låg i moderns knä, höjde åter sin lilla röst. Gyp sade:

— Betty, jag tror att det är något som gör henne illa i armen. Hon skriker så snart man rör henne där. Är det en nål eller något sådant? Se efter. Tag av henne kläderna. Åh — se!

Båda de små armarna ovanför armbågen hade blåa märken runtomkring, som om de blivit klämda av obarmhärtiga fingrar. De två kvinnorna sågo på varandra med fasa, och Gyp sade lågmält: Det är han!

Hon hade blivit blodröd i ansiktet, hennes ögon fylldes med tårar men blevo nästan genast torra igen. Och när Betty betraktade hennes ansikte, som hade blivit mycket blekt igen, och läpparna, som dragits ihop till en rak linje, hejdade hon sin

ström av utrop. Då de hade lagt omslag om barnets armar, gick Gyp in i sitt sovrum, hon kastade sig ned på sängen och brast ut i en flod av tårar, som hon kvävde djupt ned i kudden.

Hon grät av rent raseri. Den brutala människan! Att inte ha nog självbehärskning för att kunna låta bli att sätta klorna i den rara ungen! Bara för att det stackars livet skrek, då han stirrade som en annan katt på henne! Det brutala odjuret! Den uslingen! Och så skulle han komma till henne och gnälla och säga: »Min Gyp, jag menade aldrig — hur kunde jag veta, att jag gjorde henne illa! Hennes skrik var så — varför skall hon skrika då hon ser mig? Jag var nervös! Jag tänkte inte på vad jag gjorde!» Hon kunde höra honom vädja och sucka, att hon skulle förlåta. Men det ville hon inte — inte den här gången! Han hade skadat hjälplösa varelser allt för ofta. Hennes gråt-anfall slutade, och hon låg och lyssnade till klockans tickande, medan hon i tankarna genomgick hundra små bevis för hans illvilja mot barnet — hans eget barn. Hur var det möjligt? Höll han verkligen på att bli tokig? Och hon greps av ett sådant anfall av kalla rysningar, att hon kröp ned under ejderdunstäcket för att återvinna värmen. I sitt raseri bevarade hon dock tillräckligt med känsla för proportionerna för att förstå, att han gjort detta precis på samma sätt som när han skymfat monsieur Harmost och hennes far — och andra — i ett oregerligt anfall av nervositet, precis på samma sätt som han en vacker dag kanske skulle mörda någon! Men hennes motvilja försvagades icke av att hon förstod detta. Hennes barn! En sådan liten värnlös varelse! Hon hatade honom slutligen, och hon låg där och tänkte ut de kallaste, grymmaste, mest bitande saker, som hon skulle säga. Hon hade lidit alltför länge.

Men han kom icke hem på kvällen, och alltför uppskakad för att äta eller göra någonting, gick hon och lade sig klockan tio. När hon var avklädd, smög hon sig bort till barnkammaren, hon kände en längtan efter att ha barnet hos sig, hon hade en känsla av att det icke var säkert att lämna det kvar därute.

Hon bar barnet, som alltjämt sov, in i rummet, stängde dörrarna och gick till sängs. Sedan hon med sin kropp varmt en liten plats i sängen åt den lilla, lade hon barnet där, och sedan låg hon länge vaken, och väntade varje minut att hon skulle få höra honom komma hem. Slutligen somnade hon och vaknade upp med en sprittning. Det hördes obestämda ljud där nere eller i trappan, och hon lutade sig fram för att se på barnets ansikte. Det sov ännu, drog fridfullt sina små andetag, små ryckningar gingo då och då över det lilla ansiktet. Gyp skakade sina mörka hårflätor tillbaka, satte sig upp vid barnets sida och spände öronen.

Ja, han var på väg upp och av ljuden att döma var han icke nykter. Hon hörde ett ljudligt knarrande, och sedan en duns, som om han gripit tag i ledstången

och fallit. Så hörde hon ett muttrande och bullret av kängor, som släpptes i golvet. Snabbt for den tanken igenom henne. »Om han varit alldeles drucken, skulle han icke ha tagit dem av sig alls, inte heller om han varit alldeles nykter. Vet han, att jag är tillbaka? Sedan hördes ett nytt knarrande, som om han rest sig upp med hjälp av ledstången, och sedan — eller var det inbillning av henne? — kunde hon höra honom smyga fram och andas bakom dörren. Så — denna gång var det inte inbillning — fumlade han på dörren och vred på handtaget. Trots sitt tillstånd måste han veta, att hon var återkommen, han hade kanske observerat hennes reskappa eller sett telegrammet. Handtaget prövades igen, och sedan efter en paus skakades häftigt handtaget på dörren mellan hans och hennes rum. Hon kunde höra hans röst, även den sådana den brukade vara, då han var drucken, tjock, en smula släpande.

— Gyp — låt mig komma in — Gyp! Blodet brände i hennes kinder, och hon tänkte: »Nej, min vän, du kommer inte in!»

Sedan blevo ljuden mera förvirrade, som om han varit än vid ena dörren än vid den andra, sedan ett knakande, liksom om han varit i trappan, och sedan inga ljud alls.

Under en dryg timma satt Gyp kvar i sängen med öronen på spänn. Var var han? Vad gjorde han? På hennes överspända nervsystem trängde sig alla slags möjligheter. Han måste ha gått ned igen. Vart kunde väl hans kvävda vanvett leda honom i detta halvrusiga tillstånd? Och plötsligt tyckte hon att det luktade bränt. Lukten försvann och kom igen, hon steg upp, smög sig till dörren, vred ljudlöst om nyckeln, sköt upp dörren några tum och drog in luft i näsborrarna.

Allt var mörkt på trappavsatsen. Det märktes ingen brandrök därute. Allt blod rusade från hennes hjärta, hon kvävde ett skrik och försökte draga igen dörren. Men en hand grep om hennes vrist, hans arm och hennes ben voro emellan, och hon såg den svarta skepnaden ligga fullt utsträckt med ansiktet mot golvet. Hans hand höll henne som i ett skruvstäd, han drog sig upp på knäna, sedan upp på fötter och tvang sig väg in. Flämtande, men under djupaste tystnad, kämpade Gyp för att köra ut honom. Hans rusiga styrka tycktes komma och gå i anfall, men hennes var ut hålligare, större än hon någonsin trott, och hon flämtade:

— Gå, gå ut ur mitt rum — din — din usling!

Sedan stod hennes hjärta stilla av fasa, ty han hade raglat runt sängen och sträckt just ut händerna ovanför barnet. Hon hörde honom muttra:

— Jaså! Du — i mitt ställe — du!

Gyp kastade sig över honom bakifrån, drog ned hans armar och knäppte ihop sina händer och höll honom fast. Han snodde runt i hennes armar och satte sig ned på sängen. I detta ögonblick, då han föll samman, grep Gyp hastigt tag i sitt barn och flydde ut och nedför den mörka trappan, medan hon hörde honom snubbla och treva sig fram för att förfölja henne. Hon flydde in i matsalen och låste dörren. Där hörde hon honom springa emot den och falla omkull. Hon stoppade det gråtande barnet innanför sin nattskjorta, närmast skinnet för att värma det, och stod och vaggade och vyssjade det och försökte lyssna. Det hördes icke mera några ljud. Vid den öppna spisen, där det ännu kom litet värme från askan, hukade hon sig ned. Av kuddar och den tjocka vita filten från

salsbordet gjorde hon en liten bädd åt barnet och sedan hon svept in sin rysande kropp i bordsduken, satt hon och stirrade framför sig med vidöppna ögon, alltjämt lyssnande. Först hördes ljud, men sedan tystnade de. Långe, länge satt hon kvar på detta sätt, innan hon smög sig till dörren. Hon tänkte icke begå ett misstag en gång till. Hon kunde höra ljudet av tunga andetag. Och hon lyssnade till dem, tills hon var säker på att det verkligen var sömnens andetag. Så öppnade hon varsamt dörren och tittade ut. Han låg där borta, lutad mot nedersta trappsteget, i tung, rusig slummer. Hon kände så väl till den sömnen, han skulle icke vakna ur den.

Det beredde henne en slags elak glädje, att de skulle anträffa honom där på morgonen, då hon var borta. Hon gick tillbaka till barnet, lyfte upp det med oändlig försiktighet, alltjämt sovande, med kuddar och allt, och smög sig förbi honom uppför trapporna, som icke gävo från sig något ljud under hennes bara fötter. När hon åter stod inne i det låsta rummet, gick hon fram till fönstret och såg ut. Det var strax före dagningen, hennes trädgård såg grå och spöklik ut, och hon tänkte: »Det är sista gången jag ser dig. Farväl!»

Sedan satte hon upp sitt hår med största brådska och klädde sig. Hon kände sig mycket kall och frusen och satte på sig pälskappa. I hast sökte hon reda på två tröjor åt barnet och en viss gammal kamelhårssjal. Hon tog några få småsaker, som hon tyckte särskilt om och stoppade ned dem i handväskan jämte portmonnän, satte på sig hatten och ett par handskar. Alltsammans gjordes mycket snabbt, och hon förundrade sig hela tiden över sin egen förmåga att veta vad hon skulle ta med sig. När hon var alldeles färdig, raspade hon ned ett brev till Betty, att hon skulle komma efter med hundarna till Bury Street, och stack in det under barnkammardörren. Så svepte hon in barnet i tröjorna och sjalen och gick nedför trappan. Det hade dagats, och från det smala gallerfönstret ovanför dörren föll ett grått ljus in i hallen. Gyp gick tryggt förbi Fiorsens sovande skepnad och stannade ett ögonblick för att hämta andan. Han låg med ryggen emot väggen och huvudet mot den krökta armen, som han stödde mot trappsteget, och ansiktet var en smula uppåtvänt. Detta ansikte, som hundratals gånger varit så nära hennes eget, och någonting visst i den sammanfallna kroppen, i det ruvsiga håret, i de där kindknotorna och håligheter under de bleka läpparna, som voro litet halvöppna under mustaschernas smutsiga guldfärg — något av förlorad gudomlighet i hela denna livlösa figur — allt detta kom för ett ögonblick Gyps hjärta att sammanpressas. Men bara för ett ögonblick. Det var slut den här gången! Aldrig, aldrig mera! Och hon vände sig försiktigt om, tog på sig skorna, lossade kedjan på dörren, öppnade dörren åt gatan, lyfte upp sin börda, stängde dörren sakta efter sig och gick bort.

*

TREDJE DELEN.

I.

Gyp var på väg till London. Hon satt ensam i ett hörn av en förstaklasskupé. Fadern hade rest in med ett tidigare tåg, till den årliga middag, hans gamla regemente brukade hålla i juni, och hon hade stannat för att rådfråga doktorn angående »lill-Gyp», som nu var nästan nitton månader och för vilken tänderna gjorde livet till en börda.

Hennes ögon irrade från fönster till fönster, de lydde den svaga oron inom henne. Hela vintern och våren hade hon varit på Mildenhams i lugn och ro, hon hade ridit mycket och arbetat med sin musik så gott hon kunnat och knappast träffat någon utom fadern. Och denna resa till London, där hon skulle tillbringa en tid, gav henne samma känsla, som brukar komma en april-dag, då himlen är blå, med snövita moln, då lammen hoppa på ängarna och gräset är varmt för första gången, så varmt att man skulle vilja rulla sig i det. Vid Widdington kom en bärare in med en resväska, en överrock och några golfklubbor, och utanför kupédörren samlade sig en liten grupp människor såsom man kan se vid vilken engelsk småstation som helst, som fyllde luften med sina klara, lätt släpiga röster. Gyp observerade en högväxt kvinna, vars blonda hår var gräsprängt, en ung flicka med en foxterrier i hand, en ung man, som hade en skottsk terrier under armen och stod med ryggen mot järnvägsvagnen. Flickan kysste den skottiska terrierns huvud.

— Adjö, gamla Ossy! Snäll gosse! Couche, Tumbo! Du skall inte resa!

— Adjö, min käre gosse! Arbeta nu inte för mycket!

Den unge mannens svar kunde inte höras, men det följdes av ett oemotståndligt skratt och ett halvkvävt:

— Ah, Bryan, du är verkligen... Adjö, kära Ossy!

— Adjö! Adjö! Den unge mannen, som hade kommit in nu, sade ännu en obegräplig lustighet, med en ganska gäll röst, som föreföll på något sätt välbekant, och åter började skrattsalvorna. Så satte sig tåget i rörelse. Gyp fick se honom från sidan, då han viftade med hatten i vagnsfönstret. Det var hennes bekantskap från jakten — »mr. Bryn Summer'ay», som gamle Pettance kallat honom, han som köpt hennes häst förra året. När hon såg honom ta ned sin överrock för att skydda den gamle terriern för resans skakningar, tänkte hon: »Jag tycker om män, som först tänka på sina hundar.» Hans runda huvud med det lockiga håret, den breda pannan och de finskurna läpparna kommo henne åter att undra: »Var har jag sett någon, som är lik honom?» Han drog upp fönstret och vände sig om:

— Har ni något emot. — Ah goddag! Vi ha träffats på en jakt. Ni kommer inte ihåg mig, antar jag.

— Jo, fullkomligt. Och det var ni, som köpte min häst i somras. Hur mår han?

— Han är i bästa form. Jag glömde fråga vad ni kallade honom. Jag döpte honom till Hotspur, han kommer aldrig att bli pålitlig vid hindren. Jag minns hur han rusade i väg med er den där dagen.

De suttö tysta och logo som folk gör, när de minnas en god ritt.

Så såg Gyp på hunden och frågade sakta:

— Han ser bra rar ut. Hur gammal är han?

— Tolv år. Det är rysligt, när hundar bli gamla!

Det uppstod en ny liten tystnad, medan han betraktade henne stadigt med sina klara ögon.

— Jag var på visit hos er en gång med min mor, i november ett år sedan. Någon var sjuk då.

— Ja, det var jag.

— Svårt?

Gyp skakade på huvudet.

(Forts.).

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

— Jag hörde, att ni var gift. — Det släpiga tonfallet i hans röst hade tilltagit liksom för att dölja det bryska i anmärkningen. Gyp såg upp.

— Ja, men min lilla dotter och jag bo hos min far nu igen. — Hon skulle ej ha kunnat förklara vad som »kom åt henne», som man brukade säga, eftersom hon var så öppenhjärtig.

Han sade enkelt:

— Ah! Jag har ofta tänkt, att det var besynnerligt, att jag aldrig sett er sedan. En sådan jakt det var!

— Ja den var härlig! Var det er mor, som stod på perrongen?

— Ja, och min syster Edith. Det är en förskräcklig håla, Widrington, jag antar att Mildenhams inte är stort bättre?

— Det är mycket lugnt, men jag tycker om det.

— Apropå, jag vet inte ert namn nu?

— Fiorsen.

— Javisst, violinisten. Livet är en hasard, tycker ni inte det?

Gyp svarade inte på denna konstiga anmärkning, hon visste icke riktigt vad hon skulle göra med denne djärve, unge man, vars hasselnötsögon och lättjefulla leende voro egendomligt älskvärda, men vars ansikte hade ett sådant brett allvar, då det var i vila. Han tog upp en liten röd bok ur fickan.

— Känner ni till de här? Jag har dem alltid med mig på resor. Det är det vackraste, som någonsin har skrivits, tycker ni inte det?

Boken — Shakespeares sonetter — låg öppen vid stroforna:

"Let me not to the marriage of true minds
Admit impediments. Love is not love
Which alters when it alteration finds,
Or bends with the remover to remove —"

Gyp läste så långt som till raderna:

"Love's not Time's fool, though rosy lips and cheeks
Within his bending sickle's compass come.
Love alters not with brief hours and weeks
But bears it out even to the edge of doom —"

och såg ut genom fönstret. Tåget for igenom ett landskap av ångar och hagar, där solen, som stod långt nere i väster, sken nästan vågrätt över vida, grönvita vidder, och den brokiga boskapen betade eller stod vid diken, lättjefullt viftande med sina ruggiga svansar. En strimma solsken flödade in i vagnen och fyllde den med solgrand, hon räckte tillbaka den lilla boken över strålknippen och sade mjukt:

— Ja, den är underbar. Läser ni mycket poesi?

— Nej, jag är rädd att det är mera juridik, men det är nästan det vackraste i världen, eller hur?

— Nej, det tycker jag är musik.

— Ni spelar?

— Bara litet.

— Ni ser ut som om ni gjorde det.

— Vad? Litet grand?

— Nej, jag skulle tro att ni är illa därän.

— Tack så mycket. Och ni är inte angripen alls?

— Jag tycker om operor.

— Blandformen och den lägsta?

— Det är därför den passar mig. Tycker ni inte också om den i alla fall?

— Jo, det är därför som jag reser in till London.

— Verkligen? Är ni abonnent?

— Ja, för den här säsongen.

— Det är jag också. Så förtjusande, då får jag träffa er.

Gyp log, det var så länge sedan hon hade talat med en jämnårig man, det var så länge sedan hon hade sett ett ansikte, som väckte hennes nyfikenhet och beundran, så länge sedan hon hade blivit beundrad. Solknippet, som ändrat läge genom tågets krökning västerut, badade henne från knäna ända upp, och dess värme ökade hennes sorglösa känsla av att hon hade tur, att hon härskade över sitt öde i stället för att vara ett offer under det.

Det är märkvärdigt, hur mycket man kan prata på två, tre timmars järnvägsresa! Och vilken vänlig värme, som efteråt stannar kvar kring dessa timmar. Är det svårigheten att göra sig hörd, som framkallar så förtroliga meddelanden? Eller är det isoleringen eller den ständiga vibrationen, som driver fram vänskapen fortare och längre än en spasmodisk bekantskap under veckor? Men under detta långa samtal var han absolut den vältaligaste. Det fanns också mycket, som hon inte kunde tala om. Dessutom tyckte hon om att höra på. Hans lätt släpande stämma fascinerade henne, hans djärva, ofta kvicka sätt att formulera saker och ting och det oemotståndliga pärlande skratt, som ibland undslapp honom. Han skildrade öppenhjärtigt sitt förflutna sådant det var, sitt liv vid gymnasiet och universitetet, sina mödor inom juridiken, sin ärelystnad, sin smak, t. o. m. sina snedsprång. Och i dessa spontana bekännelser låg ett beständigt smicker. Gyp kände, liksom vackra kvinnor alltid göra, en slags förfinad beundran genom alltsammans. Sedan frågade han henne, om hon spelade piquet.

— Ja, jag brukar spela med min far nästan varje kväll.

Hon visste, att han bara ville spela, emedan han då kunde sitta närmare henne, förenad med henne genom kvällstidningen, som låg över deras knä, räcka henne korten, när han givit, röra vid hennes hand av en händelse, se in i hennes ansikte. Och detta var icke obehagligt, ty hon i sin tur tyckte om att betrakta hans ansikte, som hade vad man kallar charm, detta lätta och obeskrivliga något, som fullständigt fattas i så många värdiga, vackra, beundransvärda ansikten.

Men även järnvägsresor ha ett slut, och när han grep hennes hand för att taga avsked, gav hon den en ofrivillig liten kramning. När han stod vid droskfönstret med hatten i hand, den gamla hunden under armen och en blick av uppriktig, ganska sorgsen beundran i sitt ansikte, sade han:

— Då träffar jag er väl på operan och kanske i Rotten Row, och jag kan väl få komma till Bury Street, säg?

Gyp nickade vid dessa vänliga ord och körde bort i den mulna Londonkvällen. Fadern var inte hemkommen från middagen, så att hon gick direkt upp på sitt

rum. Efter en så lång vistelse på landet fann hon det mycket kvavt vid Bury Street. Hon tog på sig en morgonrock och satte sig att borsta tågröken ur håret.

Under flera månader efter det hon lämnat Fiorsen hade hon inte känt något annat än lättnad, först helt nyligen hade hon börjat inse sin nya ställning sådan den var — en kvinna, som varken var gift eller ogift, vars väckta sinnen aldrig blivit tillfredsställda, vars själ alltjämt väntar på att utveckla sig i kärlek, en kvinna som ehuru besviken, dock, om också omedvetet, mer och mer tydligt söker en verklig make för varje timme, som kommer hennes hjärta och skönhet att mogna. I kväll medan hon såg på sitt ansikte, som uppmärksamt och sorgset återgavs i spegeln, insåg hon denna situation i all dess tröstlöshet tydligare än hon någonsin sett den förr. Vad lönade det att vara vacker? Skönheten var inte längre till nytta för någon! Hon var ännu inte tjugusex år och i ett nunnekloster! Med en rysning, dock icke av köld, drog hon morgonrocken tätare omkring sig. Vid den här tiden i fjol hade hon åtminstone befunnit sig på livets stora strömdrag och inte bara varit en ömklig skeppsbruten. Och ändå var det vida bättre att leva så här än att återvända till honom, som minnet alltid målade stående över det sovande barnet med utsträckta armar och fingrarna krökta som klor.

Efter hennes flykt tidigt på morgonen hade Fiorsen smugit sig efter henne i veckor både i London och på Mildenhams, han hade t. o. m. följt dem till Skottland, dit Winton hade rest iväg med henne. Men hon hade inte veknat i sitt beslut en gång till, och plötsligt hade han avstått från förföljelsen och rest utrikes. Sedan dess hade det inte kommit någonting annat än några vilda eller sentimentala brev, tydligen skrivna under dryckeslag. Även dessa hade upphört, och på fyra månader hade hon inte hört ett ord. Han hade »kommit över» historien med henne, tycktes det, var han än var — i Ryssland, Sverige — vem visste det — vem brydde sig om det?

Hon lät borsten falla ned i knät och tänkte åter på den där vandringen med barnet genom de tomma, tysta gatorna den tidiga, dimmiga morgonen sistlidne oktober och hur hon dödstrött väntat härutän för på trottoaren och ringt, tills de släppte in henne. Efteråt hade hon ofta undrat över att fruktan kunde ha eggat henne till denna besynnerliga flykt. Hon visste bara att den inte hade varit onaturlig den gången. Fadern och faster Rosamund hade försökt förmå henne att söka skilsmässa, och utan tvekl hade de haft rätt, men hennes instinkt hade vägrat, den vägrade alltjämt att låta andra veta hennes hemligheter och lidanden, den vägrade alltjämt att erkänna den ihåliga förevändningen, att hon hade älskat honom, när hon aldrig hade gjort det. Nej, det hade varit hennes fel, som gift sig utan kärlek. —

"Love is not love
Which alters when it alteration finds!"

Vilken ironi att ge henne detta att läsa — om hennes reskamrat bara hade vetat!

Tre grå hårstrån.

Av ALI ED.

Hon steg upp från spegeln och stod och såg sig omkring i rummet, det rum, där hon alltid hade sovit som ung flicka. Så väl han hade kommit ihåg henne hela tiden! Det hade inte varit som att möta en främling, de voro inte främlingar nu i alla fall. Och plötsligt fick hon se hans ansikte på väggen framför sig, eller om det inte var det, något som var så likt, att hon gav till ett litet utrop. Javisst, naturligtvis! Så dumt av henne att inte ha sett det genast. Där hängde i en brun ram ett fotografi av Boticellis eller Masaccios huvud av en ung man i National Gallery. Hon hade förälskat sig i det för flera år sedan, och sedan hade det alltid hängt på hennes vägg. Det breda ansiktet, de klara ögonen, den djärva, finskurna munnen, dristigheten, allt var detsamma fast det levande ansiktet var engelskt, icke italienskt, hade mera humor, mera ras, mindre poesi, någon slags »georgiansk» stil över sig. Så han skulle skratta, om hon sade honom, att han liknade denna bonde med det burriga håret och ett litet rysch om halsen! Och med ett leende flätade Gyp sitt eget hår och gick till sängs.

Men hon kunde inte sova, hon hörde fadern komma hem och gå upp på sitt rum, hon hörde klockorna slå tolv och ett och två och alltjämt hördes det dova brusset från Piccadilly. Hon hade ingenting på sig mer än ett lakan, och ändå var det för hett, det kändes en doft i rummet som av kaprifol, varifrån kunde den komma? Hon steg slutligen upp och gick fram till fönstret. Där, på fönsterbrädet bakom gardinerna, stod en skål med jasminer. Fadern måste ha tagit upp dem åt henne — vad det var likt honom att tänka på sådant.

Och medan hon begravde sina näsa i dessa vita blommor, hade hon ett minne av sin första bal den där kvällen, som varit så rik på glädje och besvikelse. Kanske Bryan Summerhay hade varit där för så länge sedan! Om han hade blivit presenterad för henne då, om hon råkat dansa med honom i stället för med den där mannen, som hade kysst henne på armen, skulle hon kanske ha känt annorlunda mot alla män, och om han beundrat henne — och hade inte alla gjort det den kvällen? — skulle hon då icke i gengäld ha tyckt om honom, ja, kanske mer än tyckt om honom? Eller skulle hon ha betraktat honom som hon betraktat alla sina beundrare, innan hon mötte Fiorsen, liksom en mängd malar, som fladdrade kring ett ljus, dåraktiga nog att bränna sig, men som icke borde tas på allvar? Kanske hon varit dömd att få sin läxa, att bli förödmjukad och förnedrad!

Hon tog en jasminkvist, höll den till näsan och gick fram till tavlan. I den skumma dagern kunde hon nätt och jämt se konturerna av ansiktet och ögonen, som sågo ned på henne: Blomdoften genomträngde hennes nerver, någonting i hennes hjärta rörde sig svagt liksom ett blad, som vändes om, en vinge som fladdrar, och hon knäppte sina händer över bröstet och blomman, medan hennes hjärta åter skälvde med denna svaga, skygga darrning.

Det var sent, nej — tidigt, då hon somnade och drömde en besynnerlig dröm. Hon red på sitt gamla sto över en blomsteräng, hon hade på sig en svart klänning, och på huvudet bar hon en krona av klara, spetsiga kristaller. Hon satt utan sadel med ena knäet krökt och vilade så lätt att hon knappast kände hästens rygg, och tömmarna som hon höll, voro långa flätade kaprifoliumrankor. Hon sjöng medan

NÄR AGNES KAMMADE SIG PÅ söndagsmorgonen, fann hon tre grå hårstrån i sitt hår. Hon var trettiofem år gammal, och detta var det första lilla grå stänket. Sina misstag kan man sona, tänkte hon, spåren av sina felsteg kan man rödja undan, men de grå håren blir man inte kvitt, när de väl en gång börjat komma. Milda och lena smyga de sig småningom kring ens hjässa och fläta en krona, som kan vara den goda fridens, men också den bittra resignationens.

Man vet aldrig vilka tillfällen till lycka man låtit gå förbi sig tänkte hon vidare, man ser bara, att livet går och åldern kommer.

Någon knackade på dörren. Hon ryckte till framför spegeln som i dåligt samvete. Men det var varken ålderdomen eller ungdomen, som stod där ute, utan jungfrun, som räckte henne ett brev. Agnes såg strax av stilen på kuvertet vem det var ifrån. I varje annan stämning skulle hon ha låtit ett brev från den mannen obrutet gå i papperskorgen. Han hade ju sökt knyta an igen redan två gånger förut efter det de brutit. Brutit — i detta perfektum låg en god del av hennes stolthet och hennes duglighet i arbetet, tänkte hon. Hon ville känna, att hon inte var en, som var värd att kastas undan.

Men nu öppnade hon brevet med ena handtaget av sin frisértång. Där stod helt kort: han, Gustaf, var i Stockholm och skulle gärna vilja träffa henne. Han skulle vänta henne i Rosenbads vestibul klockan ett till lunch.

Agnes lade undan brevet, ryckte försiktigt bort de tre grå hårstråna och klädde sig. Hon klädde sig till lunch.

Hon kom att se ut genom fönstret. I månader hade det varit mulet, och nu tittade solen plötsligt fram som något, man nästan hade glömt. I sådana stunder tänkte hon, sjuda bäckarna och flickorna skyn da till kärleksmöten. Det är, som om däruppiifrån någon Foibos Apollon plötsligt tittade fram, likgiltig för hur det svarta människomyllret därnere har det, men uppspelt, så det smittar.

Gustaf mötte henne i restaurangens hall. Han kysste hennes hand, och hon kastade en hastig blick på honom: han såg inte alls äldre ut.

De togo ett fönsterbord. Hon såg ut på Norrström. Några isflak flöto på ytan, ovan kretsade de vita mäsarna som glittrande isstycken, också de, i den blå luften.

— »Vad vill du ha?» sade han och lade matsedeln framför henne, »en äggrätt kanske eller fisk» — hon sökte en liten stund — »men vill du då inte se på mig?» tillade han.

— Ägg à la Meyerbeer, sade hon och såg honom rakt i ansiktet. Jo, det var detsamma kolsvarta håret, den beslöjade blicken ur ögonen och den fräcka näsan.

hon red, ögonen svävade hit och dit, över ängen, uppåt himlen, och hon kände sig lyckligare och lättare än tistelns dun. Medan de jagade fram, vände det gamla stoet oupphörligt på huvudet och bet i kaprifoliumblommorna, och plötsligt förvandlades det bruna huvudet till Summerhays ansikte, som såg på henne med sitt leende. Hon vaknade. Genom gardinerna, som hon dragit åt sidan för att få reda på blommorna, lyste solskenet rätt in på henne.

(Forts.)

— Vad det var länge sedan vi sågos sist, sade han.

— Ja.

— Vi borde aldrig ha skilts, sade han sakt.

— Jo, svarade hon. I detta »jo» lade hon allt de gångna årens trots, och nu fördjupade hon sig med iver i äggrätten.

— Du var en stor egoist, sade hon.

— Ja, jag var och är egoist. Men när man som vi en gång för alla kommit underfund med att man inte kan bygga på osjälviskhet och uppoffring hos varandra — tänk om man då skulle vara så klok att man byggde på varandras egoism. Hos den, som för resten har goda egenskaper, kan väl också egoismen tjäna till något.

Hon såg ned i renvinsglaset. De små pärlorna tändes och slocknade i ett ständigt spel — vart hon såg denna dag, spelade och skiftade livet för henne.

— Låt oss dricka, sade han. Nu ser du mildare ut.

— Mat och dryck äro våra svåraste föredare, sade hon. Var det inte just efter att ha ätit och druckit vin, vi förlovade oss en gång?

— Du lilla asket! Varför tar du så tungt på tingen? Livet har så många lyckolotter, bara du vill sträcka ut handen.

— Inte för mig. Jag har börjat gråna.

— För min skull?

— Nej, för ingentingens skull.

— Så mycket värre då. Men kan vi inte dricka med varandra?

Hon såg på honom: han log, vred den vackra amorinmunnen litet på sned vid leendet, alldeles som förr — ah, den mun, hon hade älskat så. Och nu hörde hon den tala. Han sade: Jag älskar dig. Jag har längtat efter dina hårda ord som kanske du också efter mitt lättsinne. Kom tillbaka. Jag älskar dig.

Hon satt tyst. När man är mycket ung, tänkte hon, hör man lycklig en älskad mans »jag älskar dig», räcker sin hand och blir bedragen av honom; när man är äldre, hör man klok detta »jag älskar dig», håller tillbaka sin hand och bedrar sig själv på livet.

Men högt sade hon: Nej, jag vill inte. Det är sant, jag skall inte få åldras med barn och en älskad make, den lyckan skall jag inte få smaka. Men jag tänker, det kan ligga en uppgift just i att kunna leva utan den lyckan, av stolthet — —

Hon kände, hur hennes egna ord grepo henne — men bara de första.

Då lyste solen genom fönstret, då spelades en vals på avstånd, då möttes deras händer i alla fall.

Hon sade: Vet du — alltsammans — det att jag överhuvudtaget kom — berodde bara på att — på att jag i morse fann de tre första grå hårstråna i mitt hår.

Han log. — Det sägs ju, sade han, att den man älskar, kan böja en med ett enda hår, hon lindat om en. Men det är alltså också så, att några små grå hårstrån kunna snärja sig kring en människas trots och äntligen tämja det.

— Men du, sade hon efter en stund, det är egentligen orättvist, du är dig lik, du har inte en enda grå strimma i ditt hår.

— Nej för jag har färgat mitt, sade han.

De logo. Humorn förenade dem, den milda humorn, som kan komma två älskandes strider om mitt och ditt att sluta i en kyss, som med ett leende skyler över vad ändå inga tårar kunna plåna bort och som till och med kan leka sin goda lek med tre grå hårstrån.

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

II.

(Forts.)

Mycket sent samma kväll kom Summerhay ut ur det lilla huset i Chelsea, där han bodde, och gick åt floden till. I vissa stämningar tog sig människor omärkligt till någon plats, där naturen härskar en smula — hedar, skogar, vatten — där himlen är fri för ögat och där man känner de primitiva krafternas breda kamratskap. En man är ensam, då han älskar, ensam då han dör, ingen bryr sig om den som är så upptagen av sig själv, och han bryr sig icke om någon, nej minsann! Summerhay stod vid flodbädden och såg upp på stjärnorna genom platanernas grenar. Då och då drog han ett långt andetag av den varma, orörliga luften och log utan att veta, att han log. Och han tänkte på föga, på ingenting, men en ljuv känsla betog hans hjärta, en slags skälvanande lätthet hans lemmar. Han satte sig på en bänk och slöt ögonen. Han såg ett ansikte — bara ett ansikte. Ljusn slocknade ett efter ett i husen mitt emot, inga droskor gingo förbi längre och knappast en fotgängare var på benen, men Summerhay satt som en man i trance, medan leendet kom och gick på hans läppar, och bakom honom rörde sig svagt den luft, som alltid är i rörelse ovan floden med tidvattnet som flöt upp.

Klockan var nära tre, strax före dagningen, då han gick in, och i stället för att gå till sängs satte han sig ned till ett rättsfall, vid vilket han skulle biträda morgonen därpå, och arbetade på det ända tills det var dags att rida före badet och frukosten. Han hade en sådan konstitution, icke ovanlig bland advokater — kanske närd av ozonen i domstolarna — som kan göra sådant utan att taga skada. Ja, han arbetade egentligen bäst under sådana långa ryck av kraftig koncentration. I besittning av verklig duglighet och intresse för sitt arbete var denne unge man verkligen på väg att göra sig ett namn, fast under mellanrummen mellan energien kunde ingen ge ett mer fullständigt intryck av sorglöst drivande på ögonblickets tidvatten. På det hela taget var han en paradox. Han föredrog att bo i det där lilla huset i Chelsea, som hade en liten trädgårdstäppa, framför att hålla till i The Temple och St. James, emedan han ofta föredrog ensamheten. Och ändå var han en utmärkt sällskapsmänniska med många vänner, som kände för honom den vänskapliga misstro, som personer ingiva, vilka äro böjde för häftiga anfall av arbete och lek, sällskaplighet och enslighet. På kvinnor verkade han nästan alltid tilldragande. Men om han svett sina vingar en smula en eller två gånger, så hade han på det hela bevarat sitt hjärta fritt. Det måste erkännas, att han var en smula äventyrare, som utsätter sig för en stor risk och sedan genom ett modigt lyckosamt hopp klarar sig ut igen, tills han kanske en vacker dag — stannar där. Hans far, som varit diplomat, hade varit död i femton år, modern var väl känd i societets halvintellektuella kretsar. Han hade inga bröder, två systrar, och

egen inkomst. Sådan var Bryan Summerhay vid tjugusex år, ännu utan visdomständer och med djupen inom sig olodade.

När han på morgonen begav sig till The Temple, hade han ännu en känsla av ovanlig lätthet i lemmarna, och han såg alljämt samma ansikte — dess utsökta regelbundenhet, den varma blekheten, och de mörka leende ögonen, som sutto ganska långt i sär, de små vackra, tättslutande öronen och vågen av det brunsvarta håret över den låga pannan. Eller var det något mycket obestämmande han såg — en utstrålning eller ett uttryck, ett konstgrepp, en böjning, en inneboende grace, något som väddade till honom, som frapperade och rörde honom! Vad det än var, så lämnade det honom icke i fred, och han ville icke bli lämnad i fred. Ty sådan var hans karaktär: om han såg en häst, som han tyckte om, så satte han sina pengar på den, när den än sprang, om han blev intagen i en opera, gick han dit om och om igen, om han tjusades av ett poem, lärde han sig det utantill. Och medan han strövade längs floden — sin vanliga väg — hade han besynnerliga och ovana känslor, än smältande än stridslystna. Och han kände sig lycklig.

Han kom ganska sent och gick genast in i rättssalen. Då han var klädd i peruk och lång advokatrock, var den gamla georgiskanska typen hos honom mycket märkbar. En skönhetsmusch eller två, en rikt veckad sammetsrock, ett svärd och en snusdosa tillsammans med denne gråperuk eller motsvarande hår, och man skulle ha fått ett utsökt sjuttonhundratalsstreck av det mindre idylliska slaget, han hade samma starka, lätta växt, samma ansiktsbredd, den bruna blekheten, den rena och obrutna läpplinjen, samma lätta oförskämdhet och uttryck av oförvägenhet, samma klara blick och sprittande vitalitet. Det var nästan synd att vara född så sent.

Utom en eller två gånger, då han ritade ett ansikte på läskapperet och kluddade över det, förblev han normalt uppmärksam inför sitt »jobb», och dagens löpande ärenden, ledde utan misstag förhöret av två vittnen och med terror korsförhöret med ett tredje, åt lunch i största vänskap med motpartens knoppande advokat, ty ingendera hade nått den mogenhet, som gör det omöjligt för en advokat att kalla sin fiende sin »vän» och behandla honom med avsevärd kärvhet. Fastän Summerhay alltid framkallade skämt bland sina bekanta, vari han knappast blev slagen, hade han ändå alltid, såväl i tjänsterummen som i domstolen, på tjänsteresor, på klubben, i sällskapslivet och på jakt alltid en ogynnsam effekt på den grövre sortens anekdoter. Det finns män — som på intet sätt äro frappant moraliska — vilka utöva detta härjande inflytande. De äro vanligtvis vad fransmännen kalla spirituella och ha ofta ganska vilda kärleksaffärer, som de omsorgsfullt bevara för sig själva.

När han slutligen där hemma tvättat av sig den särskilda lukt av kläder, pergament och smuts, varmed juridiken är bemängd, doppat sitt lockiga huvud i

vatten och gnidit det kraftigt med en handduk, begav han sig ensam iväg längs the Embankment, med hatten på sned och en cigarr i munnen. Just vid denna tid i går hade han stigit på tåget, just vid denna tid i går hade han vänt sig om och fått se det ansikte, som sedan dess vägrat lämna honom. Febern återvänder vid vissa klockslag, på samma sätt gjorde hans önskan att se henne, den blev en fix idé, emedan det var omöjligt att tillfredsställa den. Man kunde inte gå på visit klockan sju! Tanken på klubben, dit han vanligen gick vid denna tid, tycktes fadd och duven, tills han kom ihåg, att han kunde gå förbi Bury Street för att komma dit. Men nära Charing Cross slog honom en hand på axeln och en röst, som tillhörde en av hans bekanta sade:

— Hej, Bryan!

Besynnerligt, att han aldrig förr observerat, hur intetsägande den där karlen var — med sitt prat om politik och jakt och den och den åsnan — ämnen, som hittills varit av primär betydelse! Och han hejdade sig plötsligt och sade långsläpigt:

— Fortsätt du, gamle gosse, vi träffas på klubben — om en stund!

— Varför då? Vad är det fatt?

Summerhay svarade med sitt lättjefulla leende:

— Det finns fler ting på himmel och på jord, Horatio, — och vände om på klacken.

När hans vän försvunnit, fortsatte han vägen fram mot Bury Street. Han gick förbi skobutiken, där han en tid tänkt beställa två par skor, och tänkte: »Jag undrar var hon köper sina.» Hennes gestalt syntes så livligt framför honom, där han suttit tillbakalutad i hörnet eller stått vid droskan med hennes hand i hans. Blodet rusade upp i hans kinder. Hon hade haft en parfym som blommor och en regnig vind! Han stod stilla framför en spegelglasruta och mumlade plötsligt högt: »Fördömt, jag tror sannerligen jag är...» En gammal herre, som just gick förbi, vände sig så hastigt om för att se vad han var, att han vrickade nacken.

Men Summerhay stod alljämt stilla och märkte icke spegelbilden av sitt mulna, förgrämda ansikte och cigarren, som slocknat mellan läpparna. Så skakade han häftigt på huvudet och gick vidare. Han gick fortare, tom i hjärnan som man ofta blir en kort stund efter en självvrannsakan, som kommit för hastigt för att justeras eller ens riktigt bli förstådd. Och när han började tänka, var det på ett retligt sätt och på måfå. Han hade kommit fram till Bury Street, och medan han gick gatan fram, kände han en besynnerlig svag känsla baktill i benen. Inga blomsterlådor avbröto i år den släta fasaden på Wintons hus, och ingenting alls utom numret och hans hjärtas snabbare slag urskilde det för Summerhay från de andra bostäderna. Samma ögonblick som han vek av in på Jermyn Street, lade sig hjärtklappningen och han kände sig plötsligt surmulen.

(Forts.)

HUR MAN AV EN UTRANGERAD SERVIETT KAN FÅ NIO NYA.

ATT SAMMANFOGA FYRA ELLER SEX gamla vackra servietter så att de bilda en stor elegant duk för ett te- eller kaffebord eller kanske till och med för ett behagligt middagsbord, möter ingen svårighet och är för resten nu vordet ett ganska alldagligt tilltag. Den svårighet, som kan förefinnas, består däri att ej ha tillräckligt vackra servietter, som jämte sin finhet och sitt helst älderdomliga mönster, även äro oslitna samt fullkomligt fyrkantiga. Vidare fordras att de mellanspetsar, som förmedla sammanfogningen äro fullt i nivå med servietterna, således handarbetade — knypplade, filettrådda eller stickade — och av lagom finhet vad beträffar tråden. Till sist erfordras att själva sammanfogningen sker ytterst noggrant.

Ovan sagda gällde servietter som äro både hela och vackra. Men oftare än dessa förekomma tyvärr servietter, som äro slitna, om än vackra. Slitningen uppstår, som bekant, mest i själva mangelvecken. Slutligen kommer den dag, då ingen stoppning längre hjälper, utan servietten hotar liksom att remna sönder längs vecken. Men då finnes ändå i de flesta fall en utväg: Man håller upp servietten mot dagern och om den vid ingående granskning visar sig hel eller tämligen hel mellan mangelvecken, så klipper man sönder servietten längs vecken. På så sätt har man nu nio lika stora fyrkanter, av vilka sedan med ringa möda och ännu ringare kostnad kan åstadkommas trevliga små servietter för kaffebrikan eller tebordet.

De här avbildade nio servietterna utgöra prov på olika små servietter, lämpliga för olikartade ändamål.

Fig. 1 visar en ganska grundligt sliten serviett, som man beslutit sig för flera stoppar, men ändå till att göra tjänst som trasa. Det faller av sig ren och hårdmanglad, när den skall klippas sönder i och för förfärdigandet av nya servietter.

Fig. 2 är en liten hålsömnadsserviett, försedd med en smal fäll, uppsydd med en enkel hålsöm. Till denna serviett bör väljas den till synes bästa rutan, ty servietten verkar smält durabel och är dessutom mycket användbar. Ett litet råd: Gör fällen smalare än på modellen, eller ungefär färdig endast en dryg cm. bred.

Fig. 3 är en liten serviett ämnad som skydd för sockerskålen. (Man gör en liknande även för gräddkannen). Man klipper först en fyrkant av papper, klipper ur de fyra hörnen och lägger så mönstret på serviettrutan och ritar med blyerts omkring. Syr så två stickrader tätt intill varandra och klipper först nu bort tyget. Virkningen i kanten består helt enkelt av täta fasta maskor omväxlande med pikoter mellan var sjätte eller sjunde maska. I mitten på den behändiga lilla duken sys en figur, helst en som alluderar på socker. På modellen är ett litet korsstygnsbroderi, som med god vilja och livlig fantasi kan uttydas som föreställande en sockerskål.

Fig. 4 är en fyrkantig serviett, som när den är fullt liksidig, stickes runt omkring på maskin med lagom fin tråd, varefter den klippes ganska tätt den stickade kanten. Sedan virkas med D. M. C. virktråd fasta maskor runt hela fyrkanten, varvid man sätter virknålen i stickstygnet. Efter första varvet kommer ett varv bestående av 1 stolpe, 2 luftmaskor och med överhoppande av 2 maskor gör man en stolpe och sätter nålen i föregående nål. På samma sätt fortsättes varvet ut. I hörnen göres 5 luftmaskor och två stolpar i samma maska. Tredje varvet består av fasta maskor som tagas om luftmaskorna i föregående varv; på var sjunde stolpen virkas en pikot.

Fig. 5 är ämnat som mellanlägg för fina tallri-

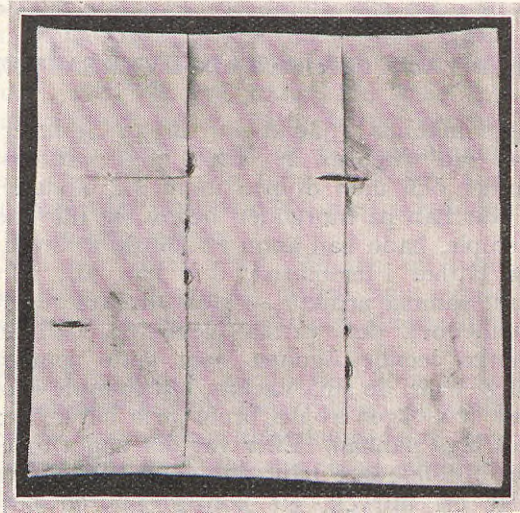
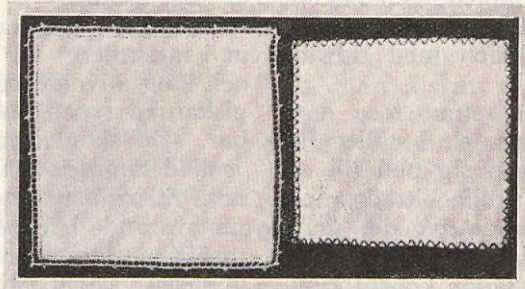
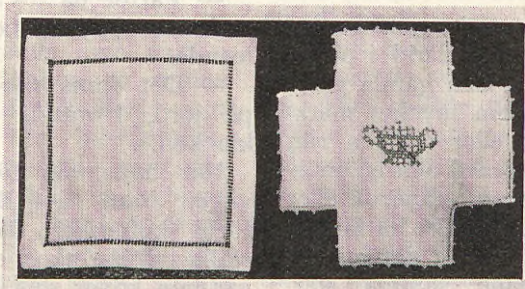

Fig. 1. En sliten serviett, varav man kan göra nio nya efter nedanstående modeller.

Handarbetssidans råd och anvisningar denna gång skola säkert på det högsta intressera varje husmor. Det är nog inte många, som tänkt på att en gammal utrangerad serviett kan användas till så nyttiga och trevliga saker som här anges. Vi påpeka, att förf., fru Ida Högstedt, själv utfört samtliga arbeten, vilka alltså kunna tjäna som de bästa mönster.

Från vänster: Fig. 2, 3, 4 och 5 (till den sista har tagits sämsta stycket).

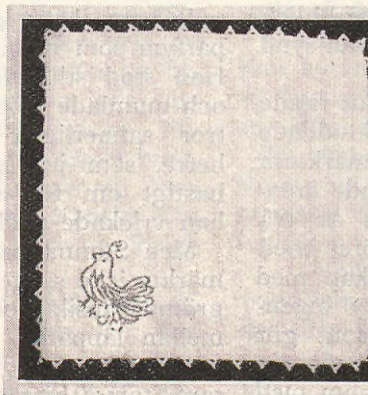

Fig. 6.

Fig. 7.

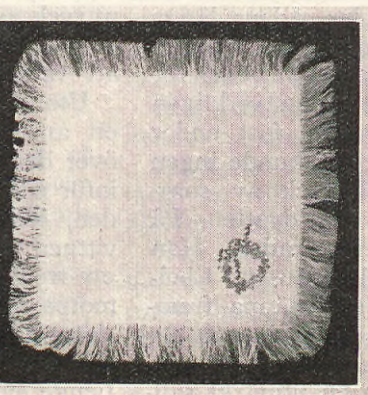

Fig. 8.

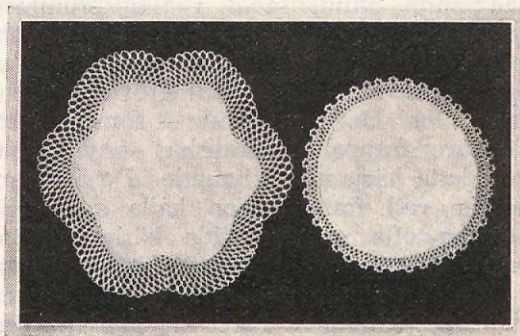

Fig. 9.

Fig. 10.

kar. Det är sista fyrkanten med monogrammet, vilken här kommit till nyttig användning. Runt omkring vikes en smal fäll, vilken med kulörta garnrester kastas över två gånger så ett korsmönster uppkommer. Om händelsevis det gamla monogrammet kommer snett, kan detta ej hjälpas; huvudsaken är att man får något annat än det lätt bortkastade silkespapperet att lägga mellan sin fina servis.

Fig. 6 är en något större serviett än den föregående, enär fyrkanten här var i sin helhet oskadd. Som i föregående serviett maskinstickas runt omkring ytterkanten en gång. Sedan virkas med en gång udden, som bildas genom att virka 12 fasta maskor i sömnen, så 7 luftmaskor, sedan taga tillbaka i den fjärde maskan och så slutligen virka över luftmaskhågen 7-8 fasta maskor, avbrutna av 5 luftmaskor i mitten, vilka bilda liksom en pikot. Efter bågen följer nu åter 12 fasta maskor i sömnen, 7 luftmaskor o. s. v. Man jämkar med maskorna för att i alla hörnen få en bäge. När udden är färdig runt omkring, fästes tråden noga. I ena hörnet sys någon figurblomma, ett monogram eller dylikt. På modellen har det blivit en liten fågel i blått langarn.

Fig. 7 är en åtta-kantig serviett. Man klipper först ett pappersmönster, lägger detta på serviettrutan och ritar med blyerts runt omkring. Sedan syr man på maskin två rader, den ena mitt i sömnen, den andra strax intill. Först nu klipper man bort det överflödiga tyget, varefter fasta maskor virkas runt hela servietten, med iakttagande att i de åtta hörnen virkas 3 maskor i ett och samma stygn. Sedan följa två varv bestående av 2 luftmaskor, 1 stolpe med överhoppande av 2 luftmaskor. I hörnen ökas som vid servietten n:r 2 är nämnt. (Översta varvet utgöres av 3 fasta maskor om varje hål samt en pikot över varannan stolpe (5 lfm. och 1 f. m. i den första maskan.

— Servietten är på modellen försedd med en svala sydd i 3 schatteringar i blått brodërgarn över fin stramalj.

Fig. 8 är en fransad serviett. När fyrkanten klippes jämn på alla sidor, utdrages trådar runt omkring, varefter dessa fästas genom en gles vanlig kastsöm med fin rulltråd. Servietten förses i ena hörnet med en liten krans i korsstygnet, i kulört tvättakta silke eller moulinégarn.

Fig. 9 är en sexuddig duk, lämplig för ett tebrödstat. Av papper klippes mönstret varefter man ritar kring detta på serviettfyrkanten. Efter maskinstickning och klippning (se ovan!) virkas i sömnen runt kanten fasta maskor. Första varvet utgöres av 2 st., 2 lfm. samt 2 st. med överhoppande av 1 lfm. I vinklarne överhoppas 2-3 maskor, samtidigt som inga luftmaskor virkas. — Andra varvet: 2 st.; 3 lfm. runt varje udd, men inga lfm. i vinklarne. — Tredje varvet: 2 st.; 4 lfm. — Så fortsättes varvet efter varv till man nått önskad bredd på spetsen.

På modellen består sista varvet av 7 luftmaskor. Fig. 10 är en rund serviett, som blir jämnast om den ritas runt ett tefat. Efter behörig maskinstickning i kanten och klippning, virkas runt omkring fasta maskor. Därpå komma ett varv bestående av 2 stolpar (st.), 2 luftmaskor (lfm.) samt åter 2 st. med överhoppande av 1 kantmaska o. s. v. — Andra varvet: 2 st., 3 lfm. — Tredje varvet: 2 st. i ett "hål"; 2 dubbelstolpar. (Tråden 2 ggr. om nålen) i nästa hål; 3 pikoter efter varann, 2 dubbelstolpar i samma hål; 2 st. i nästa hål; 2 stolpar i nästa hål, 2 dubbelstolpar i det nästa hål, 3 pikoter, o. s. v.

I. H—DT.

(Eftertryck av text och klichéer förbjudes.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Han gick in på sin klubb högst upp vid St. James Street och begav sig strax till det minst besökta rummet. Det var biblioteket, han gick fram till den franska avdelningen, tog ned De tre musketörerna och satte sig vid ett fönster med ryggen åt alla, som möjligen kunde komma in. Han hade tagit denna bok — sin favoritroman, emedan han känt sig i behov av värme och kamratskap, men han läste icke i den. Från platsen, där han satt, kunde han ha kastat en sten till det ställe, där hon kanske satt, om icke väggarna varit, han kunde nästan ha nått henne med sin röst, han kunde säkert ha sett henne. Detta var dumt! En kvinna han bara träffat två gånger. Så dumt! Han öppnade boken.

"Oh, no, it is an ever-fixed mark
That looks on tempests and is never shaken
It is the star to every wandering bark
Whose worth's unknown altho' its height be
taken".

— Fem poäng, tre damer, tre knektar. Känner ni till den där strofen av Dowson:

»Jag har varit trogen mot dig, Cynara, på mitt sätt! Det är bättre än någon sak av Verlaine, utom Les sanglots longs. Vad har ni?

— Bara dam fjärde. Tycker ni om namnet Cynara!

— Ja, gör inte ni?

— Cynara! Cynara! Ja-a, det är ett ljud av höst, rosenblad som virvla, döda löv.

— Det är bra. Tyst, Ossy, snarka inte.

— Å, den stackars gamla hunden! Låt honom vara. Var snäll och blanda åt mig. Åh, där tappade ni ett kort! — Hennes knå rörde vid hans.

Boken hade fallit ned — Summerhay ryckte till.

Tusan också! Det var hopplöst! Och han vände sig om i den höga länstolen och dök ned i dess djup. Om ett par minuter hade han somnat. Han sov utan drömmar.

Två timmar senare kom samma vän, som nu sökte förströelse, och fick syn på honom, han stod och betraktade grinande det lockiga huvudet och ansiktet, som just hade det sömniga, hjälplösa uttrycket hos en liten gosse. Elakt nog gav han länstolen en liten spark.

Framför det grinande ansiktet ovanför honom svävade ett annat dimmigt förtjusande. Han ruskade på sig och satte sig upp. — Må tusan ta dig!

— Beklagat, gamle gosse!

— Vad är klockan?

— Tio.

Summerhay yttrade ett obegripligt ljud, vände sig på andra armen och låtsades snusa vidare. Men han sov icke mera. I stället såg han hennes ansikte, hörde hennes röst och kände åter beröringen av hennes varma, behandskade hand.

III.

På Operan på fredagskvällen spelade man Cavalleria och Pajazzo, av vilka Gyp fördrog den första och älskade den andra, medan Winton ansåg, att dessa båda jäm-

te Faust och Carmen voro de enda operor, han icke kunde sova igenom.

Kvinnögon, som icke få stirra, sväva över större utrymme än mäns, ögon som icke heller få stirra men ändå göra det. Kvinnors ögon ha mindre metod, de se allt på en gång i stället för en sak åt gången. Gyp hade sett Summerhay långt innan han varseblivit henne, hon hade sett honom komma in, slå ihop sin chapeau-claque mot sin vita väst och se sig om som om han sökte någon. Hennes ögon kriticerade honom i den nya klädseln — hans breda huvud, och det krusiga, mörka, blanka håret, hans min av kraftig, lättjefull, älskvärd djärvhet. Han såg bra ut i frack. När han satt, kunde hon ännu se en bit av hans profil, och medan hon obestämt betraktade den feta Santuzza och den ännu fetare Turridu, undrade hon, om hon kunde få honom att vända sig om och se på henne, i fall hon fixerade honom. Just då fick han syn på henne och hans ansikte lyste upp. Han log tillbaka. Varför inte? Hon hade icke så många vänner numera. Men det var riktigt överraskande att märka, att sedan de utbytts dessa blickar, började hon genast vilja ha en ny. Skulle han tycka om hennes klänning? Var hennes hår vackert? Hon önskade, att hon icke tvättat det på morgonen. Men när pausen kom, såg hon sig icke om, förrän hans röst sade:

— God dag, major Winton! Hur står det till?

Winton hade hört talas om sammanträffandet på tåget. Han längtade efter en cigarett men hade icke velat lämna sin dotter. Efter några få anmärkningar steg han upp och sade:

— Tag min plats ett ögonblick, Summerhay, jag skall röka en cigarett.

Han gick ut och tänkte icke för första men väl för tusende gången: »Stackars barn, hon ser aldrig en själ! Tjugofem år, vacker som en dag och alldeles ur spelet. Vad tusan skall jag göra med henne? Summerhay satte sig ned. Gyp hade en besynnerlig känsla som om teatern och människorna försvunnit och de båda voro ensamma kvar i järnvägskupén. Tio minuter att göra det mesta möjliga av. Att le och tala och njuta av blicken i hans ögon, ljudet av hans röst och skratt. Att själv skratta och vara varm och vänlig mot honom. Varför inte? De voro vänner. Och så sade hon leende:

— Apropå, det är en tavla i National Gallery, jag vill ni skall se.

— Jaså. Vilken då? Vill ni ta mig med?

— Ja, om ni vill.

I morgon är det lördag, får jag möta er där. Hur dags? Klockan tre?

Gyp nickade. Hon visste, att hon rodnade, och i detta ögonblick, med värmen på kinderna och leendet i ögonen, hade hon den så sällsynta och behagliga sensationen av att vara vacker. Så var han borta. Fadern kom tillbaka till sin fåtölj och rädd för sitt eget ansikte rörde hon vid hans arm och mumlade:

— Far, se på det där hårsmycket på

andra bänken bakom oss. Har du någonsin sett något så förtjusande:

Och medan Winton stirrade dit, stämde orkestern upp Ouvertyren till Pajazzo. Medan Gyp såg den hjärtskärande lilla intrigen utvecklas, erfor hon något mer än den gamla tjusningen liksom om hon för första gången förstätt den med mer än det estetiska sinnet. Stackars Nedda! Och stackars Canio! Stackars Silvio! Hennes bröst hävdes, och hennes ögon fylldes av tårar. I tragikomediens dubbla figurer tyckte hon sig se och känna inom dem den där passionerade kärleken — för snabb, för stark, för häftig, för ljuv och fruktansvärd.

Du har mitt hjärta, och jag är din för evigt —

I natt och för evigt är jag din!

Vad har jag väl kvar? Vad har jag mer än ett hjärta, som är brustet? Och den klara, hjärtskärande musiken, som gäckades med allt hela tiden, ända till de sista orden:

La commedia e finita!

Medan hon satte sig på kappan, mötte hennes ögon Summerhays. Hon försökte le men kunde icke, skakade på huvudet, tvång långsamt sin blick bort från hans och vände sig om för att följa Winton.

Vid National Gallery dagen därpå kom hon för sent, icke av koketteri utan emedan hon hade bytt klänning i sista minuten och emedan hon var rädd att han skulle tro henne vara för ivrig. Hon såg genast, att han stod under pelargängen och såg allt annat än kallblodig ut, och med en liten bävan i hjärtat märkte hon förändringen i hans ansikte, då han fick syn på henne. Hon förde honom direkt till det första italienska rummet för att han skulle få betrakta sin avbild. En cylinder och modärn krage ökade ju icke likheten, men den fanns där i alla fall.

— Nå! Tycker ni om den?

— Ja. Vad skrattar ni åt?

— Jag har haft en fotografi av den här tavlan sedan jag var femton år. Så att ni ser att jag har känt er länge.

Han stirrade på henne.

— Store Gud! Är jag lik den där? Nå, då skall jag försöka leta reda på er.

Men Gyp skakade på huvudet.

— Nej. Kom och se på min favorittavla Procris död. Vad är det som gör att man älskar den så? Procris är illa tecknad och icke vacker, faunen är besynnerlig och ful. Vad är det — kan ni säga mig det?

Summerhay såg icke på tavlan utan på henne. I estetiskt avseende var han icke hennes jämlike. Hon sade vekt:

— Det underbara ligger i faunens ansikte, Procris slutna ögon, hunden och svanorna och tanken på vad som kunde ha varit.

Summerhay upprepade:

— Ah, vad som kunde ha varit! Tyckte ni om Pajazzo!

Gyp skälvde till.

— Jag tror, att jag kände den för starkt.

— Jag tror det. Jag betraktade er.

— Tillintetgörelse genom kärlek tycks

Det är kvinnans plikt att lyda.

Av ALI ED.

mig så förfärligt! Visa mig nu era favoriter. Jag tror jag kan säga vilka de äro.

— Nåå?

— Amiralen t. ex.

— Ja, och vilka mera?

— De båda Bellini.

— Sannerligen, ni är riktigt farlig!

Gyp skrattade.

— Ni vill ha bestämdhet, klarhet, färg och vacker komposition.

På en skärm hängde en korsfästelse av da Messina — det smalaste av alla höga kors, den smalaste av alla enkla, ödmjuka, lidande Kristusfigurer, och verklig i det tydliga mörka landskapet.

— Jag tror detta griper er mer än den stora idealiserade sorten. Man känner att det var så här. Åh och se Francescas tydliga, mörka landskapet.

Han upprepade:

— Ja de äro förtjusande. — Men hans ögon sade: Och det är ni också.

De tillbragte två timmar i dessa ändlösa gallerier, de talade en smula om konst och om mycket annat därjämte, nästan lika ensamma som i järnvägsvagnen. Men när hon nekat honom att få gå med henne tillbaka, stod Summerhay alldeles orörlig under pelargången. Solen strömmade in under den, duvorna putsade sina fjädrar, människor gingo förbi honom små och svarta i jämförelse mot lejonerna och den stora pelaren. Han observerade icke något av detta. Hon var icke lik någon han känt — icke en enda! Hon var olik alla unga flickor och kvinnor i societeten som — Det fattades honom jämförelser. Ännu mera olik alla i den halv värld han träffat! Hon var icke den nya sortens kvinna: universitetet, rösträtt o. d.! Hon var olik alla. Och han visste så litet om henne! Icke ens om hon någonsin verkligen varit förälskad. Hennes man — var var han? Vad var han för henne? »Den sällsynta, stumma gåtfulla Hon!» När hon log, när hennes ögon — men hennes ögon voro så snabba, de brukade sänkas, innan han hunnit med att se rätt in i den! Så vacker hon hade varit, då hon sett på den där tavlan — hennes favorit, så vekt, med leende läppar! Om han kunde få kyssa dem, skulle han då inte bli nästan tokig! Med en djup suck begav han sig nedför de breda grå trappstegen ut i solskenet och London, som pulserade och överflödade av säsongens liv, tycktes honom tomt. I morgon — ja i morgon kunde han gå på visit!

IV.

Efter den där söndagsvisiten satt Gyp vid fönstret i Bury Street tätt invid en skål med heliotrop på fönsterbrädet. Hon tänkte över en del av deras samtal.

— Mrs Fioren, berätta mig om er själv.

— Varför? Vad vill ni veta?

— Om ert äktenskap?

— Jag begick ett förfärligt misstag — mot min fars vilja. Jag har icke sett min man på månader, jag skall icke träffa honom mera, om jag kan slippa. Är det nog?

— Och ni älskar honom?

— Nej.

— Det måste vara som att ha huvudet under motståndarens arm i en boxningsmatch. Kan ni inte komma loss?

— Nej.

— Varför?

— En skilsmässoprocess! Hu! Jag skulle inte kunna!

— Nej jag vet, — det är infernaliskt!

(Forts.)

— FRU VINSTRÖM ÄR EN UTOMORDENTLIG kvinna, sade Alfred. Hon tänker bara på att pyssla om sin man. Och det är ju en kvinnas främsta uppgift.

— Jag går längre än du i det fallet, sade hans fästmö Maria. — En hustru skall helt enkelt lyda sin man, varken mer eller mindre. Det är nu min mening, fast den kanske i dessa tider kan låta reaktionär.

Alfred såg häpen på henne och strök sina långa mustascher, vilkas färg påminde om vissen säv. — Det var inte likt dig att säga så, sade han.

Marias far hade sett upp från sin tidning när han hörde dottern med sin vanliga bestämda röst uttala en så mild mening. — Maria har rätt för en gångs skull, sade han, och det har hon antagligen att tacka dig för, Alfred. Din mor, Maria, har alltid lytt sin man, och det är tack vare det vi levat lyckliga.

Marias mor, en liten knubbig dam med skämtsamma ögon, undertryckte ett leende, och lämnade rummet, »för att se om sitt kök» som hon sade.

Alfred harskade sig. — Det gläder mig — började han, men avbröts av sin blivande svärfar, som mumlade något om att han inte ville höra kärleksgnabb och med tidningen i hand försvann ur rummet. Han älskade att orda om »kärlek» så snart det var tal om de två, som han så lyckligt kopplat samman.

Alfred flyttade sin stol närmare fästmöns och tog hennes hand.

— Menade du verkligen vad du sade? frågade han. — Det där om lyda —? han var rädd för att hon som vanligt skulle löpa från vad hon sagt och lämna honom ensam med orden, likt en liten hund med ett nystan.

— Det gör jag, Alfred. Jag förstår, att du tycker det var olikt mig. Jag har kanske hittills gjort intryck av att vara mycket självständig? Men det kommer sig av att jag säger rent ut vad jag tänker och som du vet, är tänka ett och handla ett annat. Tankar komma och gå — — —

Han nickade.

— Ja, för dig kanske de mest gå. Allt nog, Alfred, jag vill bli en lydig hustru. Och för att visa dig att det är allvar, kan jag ju börja med att vara en lydig fästmö.

— Är det sant?

— Ja visst. Varför stirrar du mig så in i ögonen för det? Vill du hypnotisera mig? Gärna det, om du inte tror att du på annat sätt kan få mig lydig.

Han ställde sig bakom hennes stol och strök henne över pannan. Där han stod så att hon icke såg honom, slöt han ögonen och koncentrerade tydligen sin viljekraft.

— Nu börja vi alltså, sade han. Maria, du skall älska. Känna kärleken djupt och starkt — så som du inte känt den förut.

— Jag älskar, älskar riktigt, sade hon.

— Du skall lyda vad denna kärlek befaller dig.

— Även om det inte är till ditt eget bästa? frågade hon.

— Så där ja, avbröt han högtidsstund, alltid ska ni kvinnor resonnera. »Jag lyder på det viset som blir till det bästa för honom,» tänka ni, och så blir följden, att ni handla stick i stäv mot vad han bett er.

— Alltså ja, jag lyder även om jag inte tror att det är till ditt bästa.

Han hade satt sig igen.

— Och du vill inte förneka denna kärlek såsom hittills? sade han halvblundande och högtidligt. — Du vill tala om den? Också till dina föräldrar?

— Ja.

— Det är bra. Men det gäller att inte bara fördjupa sig i sin egen känsla. Man måste också i handling kunna visa att den är något värd.

— Det är riktigt, sade hon. — Jag är eljes kanske alltför böjd att som du säger bara fördjupa mig i min känsla. Men det skall bli annorlunda.

— Du vill alltså lyda mig, också om det är något obehagligt, det gäller att utföra, något som kan missförstås, kanske göra din far ledsen?

— Jag lyder dig.

— Maria, sade han. Efter vad du nu sagt kommer första provet. Det gäller ju att i små praktiska ting visa vad ens känsla är värd. Jag måste i morgon, för att kunna reda upp en affär, ha tusen kronor. Du skall ställa om att din far lämnar mig dem. Men eftersom han i somliga saker är litet pedantisk och har sina meningar för sig, får det inte se ut som om jag direkt bett om det. Men du har i själva verket god hand med din far, och din kärlek skall säga dig hur du skall bära dig åt.

— Jag lyder dig. Du skall få pengarna.

— Kära Maria, du — han vred sig på stolen — du missförstår mig väl inte nu? Äktenskapet är en allvarlig sak, och detta är ett prov.

— Jag förstår dig fullkomligt, käre Alfred. Men nu ska vi bara akta oss att förstöra det här genom att prata hit och dit. Mamma, ropade hon, jag hör, hur du går och stökar där inne i matsalen — du kan gärna komma hit in till oss.

Alfred dröjde en stund till i kretsen, allvarlig och värdig. Så reste han sig upp och tog farväl. »Nej tack, jag skall inte stanna till te i kväll.»

En stund senare rusade en ung flicka uppför fem trappor, stannade andfädd framför en dörr i vindsvåningen och knackade sakta.

— »Du är förstås häpen, Ragnar, över att jag kommer till dig och till på köpet så här sent — men det kan inte hjälpas — i morgon, Ragnar, ska vi tala med pappa, och det måste gå du, det måste.»

Nej, nej, jag är inte någon löftesbryterska. Han har själv befallt mig att gå hit. Och jag har lovat honom att lyda vad min kärlek befäller mig, och inte vara rädd, du, inte ens om pappa blir rasande.»

— Är det sant? utropade den unge mannen. Då har jag ju gjort honom alldeles orätt förut.

— Ja det har du. Han var värre än vi trodde.

Allt vad han ville var bara att jag skulle skaffa honom tusen kronor. Men nu skall du få höra sammanhanget — — —

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Var han, som grep hennes hand så hårt och sade detta, verkligen samme nonchalante unge man, som hade lutat sig ut genom vagnsfönstret sprittande av skratt? Och vad var det, som gjort skillnaden? Hon begravde sitt ansikte i heliotroperna, vilkas doft tycktes som ett minne av hans besök, sedan gick hon till pianot och började spela. Hon spelade Debussy, McDowell, Ravel, harmonierna i modärn musik passande till hennes känslor just nu. Och hon satt ännu och spelade, då fadern kom in. Under de sista nio månaderna i dotterns sällskap, hade han återvunnit ett visst mått av ungdomlighet, en extra vridning på de små mustascherna, en extra anstrykning av snobbighet i klädedräkten och glansen på sitt korta hår. Gyp slutade genast spela och stängde pianot.

— Mr Summerhay har varit här, far. Han var ledsen att inte träffa dig.

Det blev en försvarlig paus, innan Winton svarade.

— Det betvivlar jag, min vän.

Gyp genomförs av en tanke, att hon aldrig mer skulle kunna bli vän med en man utan att den där pausen skulle uppstå. Sedan, när hon märkte att fadern betraktade henne, vände hon sig om och sade:

— Nå, var det trevligt i parken?

— För trettio år sedan var det bara adelsmän och snobbar, nu vete Gud allena, vad det är för folk där!

— Men voro inte blommorna vackra!

— Jo, och träden och fåglarna, men sannerligen de mänskliga varelserna gjorde sitt bästa för att förstöra intrycket.

— En sådan misantrop du håller på att bli!

— Jag skulle vilja sätta upp ett stuteri för tvåbenta, de behöva ordentlig uppfostran. Vad sorts människa är unge Summerhay? Han har inget otrevligt ansikte.

Hon svarade likgiltigt:

— Nej, och så är det så livligt.

Trots hans självbehärskning kunde hon alltid läsa faderns tankar hastigare än han kunde läsa hennes, och hon visste, att han kämpade mellan en önskan att hon skulle få det bra och en önskan att ge henne någon slags varning. Så sade han med en suck:

sysslor och infinna sig hos ministern för de kungliga näsdukarna. Men de olydiga skola bli strängt straffade.

Kung Kirikus den femte.

Nu infunno sig alla undersåtarna, och ministern befallde dem att börja letandet. De letade och letade men kunde ingenting hitta. Jeremias satt i fångelse och sov, undersåtarna letade, men kungen stod bara och såg i spegeln, hur håret växte.

— Hör du, Masja lilla, frågade kungen, tycker du inte jag skulle klippa mig?

— Det skulle du ha gjort för länge sedan — sade drottningen.

— Kalla hit Jeremias!

Soldaterna hämtade den sömnige barberaren från halmen och förde honom inför kungen:

— Hör på, sade kungen, jag ger dig tre dagars frist. Du kan sova ut ordentligt, men sedan blir du hängd. Men allra först måste du klippa mig. Blir det dåligt, blir du hängd, blir det bra, gör jag dig åter till hovbarberare. Så gick Jeremias tillbaka till fångelse. Här satt han tre dagar och tre nätter och funderade, och sömnen övergav honom alldeles. Men han kunde icke fundera ut något. På fjärde dagen kom fångvaktaren, öppnade fångelse med en

— Vad kommer en ung mans håg att stå till i sommar, Gyp? — Men Gyp svarade icke.

Kvinnor, som ha fina instinkter och någon erfarenhet, kunna pålägga sin egen behärskning på män, som vid en vink av deras hand skulle bli deras älskare. Från denna eftermiddag visste Gyp, att ett ord från henne skulle ändra allting, men hon var långt ifrån att uttala det. Och ändå, träffade hon Summerhay nästan alla dagar — i Rotten Row, på operan, eller vid Bury Street, utom på söndagarna, då hon for hem till sitt barn på Mildenhams. Hon hade för vana att fara till St. James park sent på eftermiddagen och sitta där vid vattnet. Var det av en slump, som han gick förbi en dag på vägen hem från ämbetsrummet, och som de efteråt ständigt sutto där tillsammans? Varför oroa fadern — då det inte var något att oroa sig för — genom att låta honom komma för ofta till Bury Street! Det var också så behagligt att sitta och tala lugnt om många ting därborta, medan små trasiga barn metade framför dem och lade fiskarna i genomskinliga glasflaskor för att äta dem eller betrakta dem på regndagar såsom människans sed är med Guds mindre skapelser.

Så förflyta dagarna i naturen, då årstiderna hålla på att förändras, lugna, i väntan på vinden, som kommer med det nya. Och var det inte naturligt att sitta under träden, bland blommorna och vattnet, bland duvor och ankor i den underbara juli? Ty allt var fridfullt i Gyps själ, utom då och då, när hon greps av en slags samvetsförbråelse, en slags fasa och en slags förvirrande ljuvhet.

V.

Summerhay bar icke hjärtat på tungan, och när han på terminens sista dag lämnade sitt ämbetsrum för att gå till det sista mötet, såg hans ansikte ungefär ut som vanligt under den grå cylindern. Men i själva verket var han i en otrevlig dilemma. Han hade sin egen lag angående vad som passade en gentleman. Den var kanske en smula »georgiansk»: men den innehöll, att han icke fick göra något, som kunde bedröva en kvinna. Under alla dessa veckor hade han hållit sig i schack, men

jättenvckel och släpade Jeremias bort till slottet. Och där satt kungen och domderade, han kunde inte äta i ro, hårstråna hade blivit så långa, att de stucko honom i ögonen, och när kungen satte sig att spisa, hängde de över näsan ned i säsen.

— Se, — sade kungen sorgset och sköt undan tallriken — jag kan inte längre äta, så har håret växt. Klipp mig, Jeremias, skynda dig. Men pass på, blir det inte lyckat, så blir du hängd!

Jeremias händer började darra av skräck, men det var ingenting annat att göra än lyda. Han tog en sax och klippte kungens huvud så att det var hemskt att skåda: det såg ut som en höstack, bakom örat hängde en tott liksom en bastviska, och benan såg ut som en solfjäder. Alla höllo på att spricka av skratt: en sådan ryslig fågelskrämma, tänkte de.

— Nå, — frågade kungen, — hur ser det ut?

Jeremias tittade med ena ögat på hovmännen och fick se att de skrattade och fnissade och blinkade åt varandra — det var en så löjlig frisyre.

— Nå, upprepade kungen, varför tåga ni. Svarta! De förskrämda hovmännen nästan föllo ned, de visste icke vad de skulle säga, men eftersom det var litet fatalt att säga till kungen, att han såg ut

att göra det hade kostat honom mer än han tyckte om att tänka på. Det enda vittnet till hans kamp hade varit hans gamla skotska terrier, vars drömmar han hade stört natt efter natt genom att trava fram och åter i det avlånga vardagsrummet i det lilla huset. Hon visste — hon måste veta, vad han kände. Om hon ville ha hans kärlek, behövde hon bara lyfta ett finger, men hon hade icke lyft det. När han rörde vid henne, när hennes klänning utstrålade sin parfym eller hans ögon följde den långa, mjuka rörelsen av hennes anddrag, brukade det gå runt i huvudet på honom, och det hade varit en tortyr att visa sig lugn och vänlig.

Så länge han kunde träffa henne varje dag, hade denna självbehärskning varit något så när möjlig, men nu när han skulle förlora henne — för veckor — kändes hans hjärta som ville det brista. Han hade varit illa i knipan inför världen. En man, som är passionerat förälskad, fordrar enslighet, i vilken han kan växla mellan våldsam ansträngning och den tranceliknande stillhet, då den älskande helt enkelt lider eller är sysselsatt med att frambesvärja föremålets ansikte ur mörkret eller solskenet. Han hade lyckats utföra sitt arbete, han hade varit tacksam för det, men han hade icke ägnat sina vänner nog uppmärksamhet för att hindra dem från att säga: »Vad är det fatt med gamle Bryan?» Fastän han alltid varit ganska undvikande i sitt sätt, var han nu alldeles för gäckande mot dem, som varit vana att luncha, äta middag, dansa och sporta med honom. Och ändå skydde han sitt eget sällskap, — han gick dit, där främmande ansikten, liv, vad som helst förströdde honom en smula, utan att fordra någon verklig uppmärksamhet. Det måste erkännas, att han ovilligt kommit att upptäcka djupet av sin passion, han insåg, att det betydde att han måste avstå från alltför mycket. Men det finns kvinnor, som inspirera känslor så direkt och enkelt, att förståndet icke kommer med i spelet. Och han hade aldrig frågat sig, om Gyp var värd att älska, om hon hade den eller den egenskapen, den eller den dygden. Han ville ha henne precis som hon var, och han vägrade henne icke på någon slags vågskål. Det är möjligt för män att älska pas-

som ett hemskt åkerspöke, så steg förste ministern fram ur skaran och sade, att kungen hade ett mycket majestätiskt utseende i den nya frisyren.

— Jaså, du tycker att jag ser bra ut? — sade kungen helt belåtet.

— Underbart vackert, förtjusande? — hördes det i korus från hovmännen.

— Ja, om den är så förtjusande, så skola ni alla vara kammade på samma sätt, och om någon gör motstånd, så sätter jag honom i fångelse.

Och nu gå alla människor i staden Perverdas som hemska åkerspöken med kvastar i huvudet. Det är ingenting att göra åt den saken — det är högsta modet.

Men kungen blev mycket nöjd med Jeremias, hängde en stor guldmedalj om halsen på honom med påskrift »kunglig barberare», och sedan dess lever Jeremias glada dagar i kung Kirikus stad, och lättan är som bortblåst. Han har öppnat rakstuga och klipper hela staden.

Jag var hos honom i förra veckan och blev klippt, och nu ser jag så löjlig ut i huvudet, att till och med hästarna på gatan skratta åt mig.

sionerat och ändå veta, att deras passion icke är annat än begär, det är möjligt för män att älska uteslutande för andliga värden, då de känna, att den älskade saknar den eller den charmen.

Summerhays kärlek hade ingen sådan delad medvetenhet. Han avfärdade också alla funderingar om hennes förflutna. Han kom ihåg, att han hört på en jakt, att hon var Wintons naturliga dotter, till och med då hade det tagit honom lång tid att banka på den illasinnade bakdantaren. Ju mer det var emot önskvärdheten att älska henne, desto mer skulle han älska henne, till och med hennes olyckliga äktenskap berörde honom endast så till vida som det berörde hennes lycka. Det betydde ingenting — ingenting betydde något utom att han fick se henne och vara tillsammans med henne så mycket hon tillät. Och nu skulle hon fara till havet på en månad och han själv — tusan också! — måste till Perthshire för att skjuta ripor. En månad...

Han gick långsamt utmed floden. Vågade han tala? Emellanåt var hennes ansikte som ett barns, då det väntar några kärva eller skrämmande ord. Man kunde inte såra henne — det var omöjligt! Men ibland hade han nästan trott, att hon skulle tycka om att han talade. En eller två gånger hade han uppfångat en långsam, mild blick, som var försvunnen i samma ögonblick han fick syn på den.

Han kom för tidigt och han lutade sig mot räcket vid floden och såg strömmen rinna förbi. Solen sken på vattnet, den förgyllde dess gulaktiga ström och små svarta virvlar — samma vatten, som hade runnit utmed pilarna vid Eynsham, förbi Oxford, under kyrkan vid Clifton, förbi Moultsford och Sonning. Och han tänkte: »Min Gud! Att ha henne för mig själv en hel dag på floden — en hel lång dag!» Varför hade han varit så klenmodig hela tiden? Han strök med handen över ansiktet. Breda ansikten bli inte lätt magra, men hans kändes magert, och detta gav honom en slags sjuklig tillfredsställelse. Om hon visste, hur han längtade, hur han led! Han vände sig bort, mot Whitehall. Två män han kände stannade för att säga en skämtsam anmärkning. En av dem var nygift. De skulle också till Skottland den tolfte. Uff! Så tomt och ömkligt det, som hittills varit årets kulmen, nu föreföll! Ah, men om han hade rest till Skottland med henne! Han drog in andan med en suck och vandrade raskt vidare.

Glömsk av de praktfulla vaktposterna utanför hästgardet, glömsk av all skönhet gick han obeslutsamt utmed vattnet mot deras vanliga ställe. I inbillningen satt han redan där, ritande i sanden och en nervös sprittning i hjärtat och den eviga frågan: »Vågar jag tala?» inom sig. Och plötsligt såg han, att hon var där före honom, hon satt där redan. Hans hjärta hoppade till. Ingen tvekan längre — han skulle tala.

Hon hade på sig en majsfärgad musslinsklänning, åt vilken solskenet gav en slags genomskinlighet och satt tillbakalutad med benen i kors, ena handen vilade på knoppen utav hennes hoprullade parasoll och ansiktet var halft dolt under den skuggiga hatten. Summerhay bet ihop tänderna, och gick fram till henne.

— Gyp! Nej, jag vill icke kalla er något annat. Detta kan inte fortsätta. Ni vet, att det inte kan det. Ni vet, att jag dyrkar er. Om ni inte kan älska mig, måste jag fara min väg. Hela dagen och hela natten tänker och drömmer jag icke om

något annat än er. Vill ni att jag skall gå, Gyp?

Antag att hon sade: Ja, gå! Hon gjorde en liten rörelse, liksom för att protestera, och utan att se på honom svarade hon mycket lågt:

— Naturligtvis vill jag inte att ni skall gå. Hur skulle jag kunna det?

Summerhay utbrast:

— Alltså älskar ni mig?

Hon vände bort sitt ansikte.

— Var snäll och vänta litet. Vänta litet till. När vi komma tillbaka skall jag säga det. Det lovar jag.

— Så länge?

— En månad. Är det långt? Var snäll, det är inte lätt för mig. — Hon log svagt och lyfte sina ögon mot honom för en sekund. — Var snäll och säg inte mera nu!

På kvällen såg han på klubben, genom den blåaktiga röken från den ena cigaretten efter den andra, hennes ansikte då hon lyftat det för denna enda sekund, och än var han i himmelriket, än i helvetet.

VI.

Den med verandor omgivna stugan på engelska sydkusten, som var uppförd och bebodd av en konstnärsvän till faster Rosamund, hade en trädgård, där det mest framträdande draget var en tall, som hade förrirat sig dit före skogen därbakom. Det lilla huset låg helt ensligt, strax ovanför en låg klippbank, varifrån stranden sjönk i sandåsar. Verandan och den tjocka tallen gävo riklig skugga, och stranden gav all den sol och havsluft, som behövdes för den bruna lilla Gyp, en knubbig, sprattlande liten unge, liksom hennes mor varit vid samma ålder, obotligt förtjust i och oförskräckt för hundar och alla slags djur och i stånd att prata ord, som krävde ett lexikon.

På kvällen, när Gyp från sitt sovrum såg ut genom tallens vågräta grenar, kunde hon få en känsla av att vara ensam i hela världen. Det silvriglänande havet, den ensliga tallen, den kalla månen, den mörkt blåklintsblå himlen, bränningens väsande och sugande sorl över strandens kiselstenar, till och med den salta, kyliga luften föreföll enslig. Även på dagen — i den disiga hettan, då molnen smälte och knappast svävade omkring i det blå, då de sträva sjögrästuvorna knappast skälvde och sjöfåglar flögo tätt över vattnet med gny och skrik — även då tycktes allting ofta som en del av en dröm. Hon badade och blev lika solbränd som sin lilla dotter, hon liknade en riktig zigenerska, i sin bredskyggiga hatt och sina linneklänningar. Och ändå tycktes hon knappast leva härnere alls, ty hon blev aldrig kvitt minnet av det där sista mötet med Summerhay. Varför hade han talat och gjort slut på deras lugna vänskap och lämnat henne alldeles ensam med sådana hjärteanfäktelser? Men hon ville inte ha hans ord osagda. Men hur skulle hon veta, om hon borde rygga tillbaka och fly, eller bekämpa denna fruktan att släppa sig lös, dyka djupt in i kärlekens okända djup — i denna passion, vars väsen hon för första gången darrande känt, då hon såg Pajazo — och ända sedan dess känt och darrat av? Måste det verkligen vara allt eller intet? Brydde hon sig nog om honom för att bryta alla skrankor, kasta sig mitt ut i strömmen? När de kunde träffas varje dag, var det så lätt att leva för nästa möte — icke tänka på det som kom efteråt. Men nu, då allt annat var borta, var det framtiden att tänka på, — hennes och hans.

Men behövde hon oroa sig för hans? Skulle han icke älska henne precis så länge han ville?

Sedan tänkte hon på sin far, som alltjämt var trogen ett minne, och blygdes. Somliga män älskade allttjämt — ja även trots döden! Men ibland tänkte hon: »Är jag åter en ljuslåga? Skall han bränna sig? Vad kan jag göra honom för riktigt gott — jag, som saknar frihet, och har mitt barn, som skall växa upp? Ändå voro alla dessa tankar på sätt och vis överkliga. Kampen fanns i henne själv, så djupt, att hon knappt kunde förstå det, liksom om det varit en ansträngning att kväva den instinktiva fruktan inför en avgrund. Och hon brukade känna en slags agg emot allt detta lyckliga liv runt omkring henne dessa sommardagar — mot sjöfåglarna, solskenet och vågorna, de vita seglen långt borta, den lugna, soldränkta tallen, barnet, som tumlade omkring och log och kvitterade mjukt, Betty och de andra tjänarna — hela detta liv, som föreföll så enkelt och smärtfritt.

Dagens enda post motsåg hon med förfärlig förväntan. Och ändå kunde hans brev, som började: »Min kära vän», — ha lästs av vem som helst — nästan. Hon höll på länge med svaren. Hon sov icke bra, och då hon låg vaken, kunde hon se hans ansikte mycket tydligt för sina slutna ögon — det retsamma, lättjefulla leendet, det plötsliga, intensiva allvaret. En gång drömde hon om honom, att han rusade förbi henne ned i havet. Hon ropade på honom, men han sam vidare, utan att vända på huvudet, tills hon förlorade honom ur sikte och vaknade plötsligt med värk i hjärtat. »Om du inte kan älska mig, måste jag ge mig härifrån!» Hans ansikte, hans tillbakakastade huvud erinrade henne alltför häftigt om dessa ord. Nu då han var skild från henne, skulle han då inte känna, att det var bäst att fara bort och glömma henne? Därborta skulle han träffa unga flickor, oberörda av livet, icke som hon. Han hade allting framför sig, kunde han egentligen på längden fortsätta att vilja ha en kvinna, som icke hade något att vänta i framtiden? Någon blåögd flicka med kastanjebrunt hår — denna typ, som var så överlägsen hennes egen — skulle fånga honom, hade kanske redan lockat honom bort från henne! Än sedan? Det kunde inte bli värre än förr! Jo, så mycket värre, att hon inte vågade tänka på det!

Så kom intet brev på fem dagar. Och för varje händelselös morgon tilltog värken inom henne — en skarp, tydlig värk av längtan och svartsjuka, ytterligt olik den blotta känsla av förfördelad stolthet hon känt, då hon överraskat Fiorsen och Daphny Wing i musikrummet — för hundra år sedan, tyckte hon. Då brevbäraren på femte dagen icke lämnade någonting annat än en räkning på lilla Gyps skor och ett brev från faster Rosamund i Harrogate, där hon genomgick sin årliga badkur tillsammans med Winton, sjönk Gyps hjärta ned i svarta djup. Var detta slutet? Och med en blind, lam känsla strövade hon ut i skogen, där nedfallna tallbarr årstid efter årstid hade förvandlat marken till en mjuk, mörk, dammfärgad bädd, på vilken solskenet ritade mönster av tallgrenar och där myror rumsterade kring sina stora kupiga bostäder.

Gyp gick ända tills hon icke kunde se någon annan yttervärld än de gråbruna trädstammarna, som voro strimmiga av kåda, och hon kastade sig ned på sitt ansikte och grävde armbågarna djupt ned i tallbarrren.

(Forts.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

TÄRAR, SOM VORO SÅ SÄLLSYNTA hos henne, tvingade sig fram och sipprade långsamt igenom händerna, i vilka hennes haka vilade. Det lönade inte att gråta! Gråt gjorde henne bara sjuk, gråt var ingen lättnad. Hon vände sig om på ryggen och låg orörlig, med solstrålarna glödande på sitt ansikte. Så tyst det var här till och med vid middagstid! Sorlet från det lugna havet kunde icke nå så långt, flugorna voro få, ingen fågel sjöng. De höga bara tallstammarna höjde sig runt omkring som pelare i ett tempel, där taket var de mörka grenarna och himlen. Ulliga molntappar drevo långsamt över det blå. Det fanns frid, men icke i hennes hjärta!

En grå skepnad kom traskande genom träden ett stycke bort, sedan en annan — det var två åsnor, som kommit loss och stodo och slickade varandras halsar och nosar. Dessa två anspråkslösa djur, som voro så vänliga, kommo henne att blygas. Varför skulle hon sörja över sig själv, hon, som hade allt vad hon behövde i livet — utom kärlek — kärleken, som hon hade trott att hon aldrig skulle vilja ha? Ah, men hon ville ha den nu, hon ville uppleva den till sist med hela sin varelse!

Med en rysning för hon upp, myrorna hade krupit på henne och hon måste plocka bort dem från hals och klänning. Hon strövade tillbaka mot stranden. Om han verkligen funnit någon, som kunde fylla hans tankar och följaga henne ur dem, så mycket bättre för honom, hon skulle aldrig med ord eller tecken visa honom, att hon saknade honom och längtade efter honom — aldrig! För skulle hon dö!

Hon gick ut i solskenet. Det var ebb, och den våta stranden glimmade i opalfärger, havets vandrande stigar liknade märken av stora ormar, som slingrade sig fram under vattenytan, och borta i väster stod den bågiga, bruna klippan, som skar av kustlinjen som en drömfigur. Allt var drömligt. Och plötsligt började hennes hjärta klappa så att hon var nära att kvävas, och färgen steg upp i hennes kinder. På kanten av den låga klippbanken, vid sidan av gångstigen satt Summerhay!

Han steg upp och gick fram till henne. Hon satte händerna för sitt glödande ansikte och sade:

— Ja, det är jag. Har ni någonsin sett något så zigenaraktigt? Jag trodde ni ännu var kvar i Skottland. Hur mår den kära Ossy? — Sedan svek hennes självbehärskning och hon såg ned.

— Det tjänar ingenting till, Gyp. Jag måste veta det.

Gyp tyckte, att hennes hjärta hade slutat slå, men hon sade lugnt. — Låt oss sitta ned en minut, — och gick bort under klippkanten, där man icke kunde se dem från villan. Så strök hon de sträva grässtråna mellan fingrarna och sade med en rysning:

— Jag försökte aldrig locka er, eller hur? Det gjorde jag aldrig.

— Nej, aldrig.

— Det är orätt.

— Vem bryr sig om det? Ingen som

älskar så som jag bryr sig om det. Ah, Gyp, kan ni inte älska mig? Jag vet, att det inte är mycket med mig. — Så besynnerligt och pojaktigt det lät! — Men det är elva veckor sedan vi möttes på tåget. Jag tror inte jag har haft en minuts frid sedan dess.

— Har ni försökt?

— Varför skulle jag det, då jag älskar er?

Gyp suckade, om av lättnad, glädje eller smärta — det visste hon icke. — Ja, vad skola vi då göra? Se där borta — den där blå prickken i gräset är min lilla dotter. Jag har henne — och min far och...

— Och vad?

— Jag är rädd — rädd för kärleken, Bryan.

Det var första gången hon sade hans namn och Summerhay blev blek och grep hennes hand.

— Rädd — hur så — rädd?

— Jag kunde älska för mycket. Säg inte mer nu. Nej, gör inte det! Låt oss gå in och äta lunch. — Och hon steg upp.

Han stannade till tedags och sade icke ett ord mera om kärlek. Men när han var gången, satte hon sig under tallen med lilla Gyp i knäet. Kärlek! Om hennes mor hade förkvävt sin kärlek, hade hon själv aldrig blivit född. Myggorna började sticka, innan hon gick in. Sedan hon sett på hur Betty badade lilla Gyp, gick hon över gangen in i sitt sovrum och lutade sig ut genom fönstret. Kunde det ha varit i dag som hon legat på marken medan tårar av förtvivlan runno ned över hennes händer? Där borta väster om tallen, hade månen stigit upp, vek, knappt synlig mot den blekande himlen. En ny värld, en förtrollad trädgård! Och mellan henne och detta, — vad fanns där?

Samma kväll satt hon med en bok i knäet utan att läsa, och inom henne fortfor den egendomliga revolution, som uppstår i alla kvinnors själar, vilka icke äro halvt män, då de först älska — detta tillstånd då »jag» försjunkar i »du», den passionerade själsliga underkastelsen, viljans intensiva, omedvetna uppgivande i väntan på en fullständigare förening.

Hon sov utan drömmar och vaknade tung och beklämd. Alltför trött för att bada satt hon orolig på stranden med lilla Gyp hela förmiddagen. Hade hon energi eller mod nog att möta honom på eftermiddagen vid klippvalvet som hon lovat? För första gången sedan hon var en liten stygg flicka undvek hon Bettys ögon. Man kunde inte vara rädd för denna tjocka, hängivna gumma, men man kunde känna, att hon visste för mycket. När tiden nalkades och hon druckit sitt tidiga te, begav hon sig iväg, ty om hon icke gick, skulle han komma och hon ville icke att tjänarna skulle se honom två dagar i sträck.

Denna sista augustidag var varm och stilla och hade en slags ymighet över sig — säden som redan var bärgad, de mognande äpplena, rödhakarna, som redan sjöngo, några sömniga, mjuka moln, en blekgrå himmel, ett leende hav. Hon gick in mot land, över strömmen och följde en gångstig tillbaka till stranden. Inga tal-

lar växte åt detta håll, där jorden var yppigare med en rödaktig brunhet. Den andra klöverskörden stod redan hög, där voro humlorna i flitigt arbete, och ovanför doko och stego de vithalsade svanorna. Hon var strax ovanför stranden, innan hon fick se honom stå vid klippvalvet och se efter henne utmed stranden. Efter binas och flugornas surr var det mycket lugnt här — man hörde bara det svagaste sus av små vågor. Han hade ännu icke hört henne komma. Och den tanken för igenom henne: »Om jag tar ett steg till, är det för alltid! Hon stod där nästan utan att andas och höll cikoriablommorna framför sina läppar. Så hörde hon honom sucka och hon böjde sig snabbt framåt och sade:

— Här är jag.

Han vände sig om, grep hennes hand och utan ett ord gingo de igenom valvbågen. De vandrade på den hårda sanden sida vid sida, tills han sade:

— Låt oss gå upp till ängarna.

De klättrade uppför den låga klippan och gingo utmed den gräsbevuxna höjden till en grind in mot en stubbåker. Han öppnade grinden åt henne, men när hon gick igenom, tog han henne i sina armar och kysste hennes läppar som om han aldrig ville sluta. För henne, som hade blivit kysst tusen gånger, var detta den första kyssen. Dödsblek föll hon tillbaka från honom mot grinden, sedan, med läpparna ännu skälvande och med mycket mörka ögon, betraktade hon honom, förströdd av passion, drucken av denna kyss. Och plötsligt vände hon sig mot grinden, lade sina armar mot den översta spjälkan och tryckte sitt ansikte mot den. En snyftning steg upp i hennes strupe, den tycktes slita henne i stycken och hon grät som om hennes hjärta ville brista. Hans skygga, förtvivlade beröring, hans röst tätt vid hennes öra:

— Gyp, Gyp! Min älskling! Mitt hjärta! Gråt inte, Gyp! — hade icke den ringaste verkan, hon kunde icke sluta. Denna kyss hade brutit ned något i hennes själ, sopat bort hennes liv ända tills detta ögonblick, den hade åstadkommit något förfärligt och underbart. Slutligen stötte hon fram:

— Det gör mig så ont. Se inte på mig. Gå bort litet, så skall jag vara bra igen.

Han lydde utan ett ord, gick igenom grinden, satte sig på kanten av en klippa med ryggen mot henne och såg ut över havet.

Gyp grep tag i träet på den gamla grå grinden tills det gjorde ont i hennes händer, betraktade cikoriablommorna och vallmon, som hade växt upp igen på stubbåkern, såg på fjärlarna, som jagade varann i solskenet över häcken bort mot det krusiga skummet, som kantade det lugna havet, tills de inte voro annat än fladdrande vita prickar i det blå.

Men när hon sedan gnidit sina kinder och slätat till sitt ansikte, var hon inte säkrare på att hon kunde lita på sig själv. Det som hänt inom henne, var för våldsamt, för ljuvt, för förfärande. Och hon gick fram till honom och sade:

— Låt mig gå hem nu ensam. Var snäll och låt mig gå, käre vän. Vi ses i morgon! Summerhay såg upp.

— Vad du än önskar, Gyp — alltid!

Han tryckte hennes hand mot sin kind, släppte den sedan, och medan han lade händerna hårt i kors, återtog han sitt meningslösa stirrande ut över havet. Gyp vände sig bort. Hon begav sig bort till andra sidan av strömmen men gick inte in på en lång stund utan satt i tallskogen, tills kvällen nalkades och stjärnorna stego fram på en himmel av den malvablå nyans, som teosoferna anse vara färgen på de godas själsdräkt.

Sent på kvällen, då hon hade slutat borsta håret, öppnade hon fönstret och gick ut på verandan. Så varmt det var. Och så stilla! Inte ett ljud från det sovande huset, inte en vindfläkt! Hennes ansikte, som var inramat av hårsvallet, hennes händer och hela hennes kropp kändes som om den låge på eld. Månen bakom tallens grenar fyllde varje vrå av hennes hjärna med vakenhet. Den mjuka skälvnigen av det så gott som bränningsfria havet, som nu var i stigande flod, steg och föll, steg och föll. Sandreven sken som ett snöfält. Och allt var befolkat, liksom en månskensnatt brukar vara, av ett osynligt väsen. En stor mal for förbi hennes ansikte, så nära, att hon kände fladdret av vingarna. En liten nattfjäril prasslade någonstans ibland buskarna eller sanden. Plötsligt rörde sig tallstammens skugga på andra sidan det bleka gräset. Den rörde sig — helt litet — rörde sig! Och förstened stirrade Gyp dit! Där stod Summerhay lutad mot stammen med ansiktet knappt synligt mot trädet, med månskenet på ena kinden och ena handen skuggande för ögonen. Han rörde denna hand, höll bönfällande ut den. Långa — hur länge? — rörde Gyp sig icke, hon såg rakt fram på denna bönfällande skepnad. Så såg hon honom komma med en känsla hon aldrig erfarit förr. Han kom fram till verandan och såg upp mot henne. Hon kunde se hela minspelet i hans ansikte: passion, vördnad, framför allt häpnad och hon hörde hans bävande viskning:

— Är det du, Gyp! Är det verkligen du! Du ser så ung ut — så ung!

VII.

Från hängivelsens ögonblick övergick Gyp direkt i ett så mycket mer förtrollat tillstånd som hon aldrig trott på det, emedan hon aldrig trott att hon skulle älska, som hon nu älskade. Dagar och nätter förgingo liksom i en dröm, och när Summerhay icke var tillsammans med henne, väntade hon endast med ett leende på läpparna på nästa möte. Liksom hon aldrig ansett det möjligt att släppa in världen i sitt äktenskaps hemligheter, så tog hon nu alls ingen hänsyn till världen. Endast tanken på fadern tyngde hennes samvete. Han var återkommen till staden. Och hon kände att hon måste berätta det för honom. När Summerhay hörde detta, sade han bara: Javisst, Gyp, gör som du anser bäst.

Och två dagar innan månaden i den lilla stugan var slut, reste hon och lämnade Betty och lilla Gyp kvar till följande dag. Winton, som såg blek och litet trött ut, som män brukar göra efter en badresa, träffade henne, då han kom hem från klubben. Hon hade satt på sig en aftonklänning, och ovanför axlarnas blekhet hade det solbrända ansiktet och halsen nästan en persikas färg. Han hade aldrig sett henne se ut på detta sätt, han hade aldrig sett hennes ögon så fulla av ljus. Och han

gav till ett lugnt grymtande av belåtenhet. Det var liksom om en blomma, som han senast sett i slutet och utsökt knopp, hade blommat upp i full skönhet. Hon mötte icke hans blick riktigt stadigt och hela kvällen sköt hon oupphörligt upp bekännelsen. Det var icke så lätt — långt ifrån lätt. Slutligen när han rökte sin sista cigarrett, tog hon en kudde, sjönk ned bredvid hans lästol och lutade sig mot hans knä, där hennes ansikte var dolt för honom, liksom dagen efter hennes första bal, då hon lyssnat till hans bekännelse. Och hon började:

— Far, kommer du ihåg, att jag sade en gång, att jag inte förstod vad du och min mor känt för varandra. — Winton talade icke, han hade gripits av onda aningar. Gyp fortfor: — Nu vet jag, att man hellre vill dö än avstå från en människa.

Winton drog häftigt in andan.

— Vem är det? Summerhay?

— Ja, jag trodde, att jag aldrig skulle förälska mig, men du visste bättre.

Bättre!

Under tröstlös tystnad tänkte han hastigt: — »Vad kan göras? Vad kan jag göra? Skaffa henne skilsmässa?»

Kanske berodde det på klangen i hennes röst eller på situationens intensiva allvar, men han kände intet agg som han gjort när han förlorat henne till Fjorsen. Kärlek! En passion liksom den som gripit hennes mor och honom! Och denne unge man! Det var en hygglig pojke, en utmärkt ryttare — mycket förklarligt? Ah, om banan bara varit klar! Han lade handen på hennes axel och sade:

— Nå, Gyp, vi måste då i alla fall söka skilsmässa.

Hon skakade på huvudet.

— Det är för sent. Låt honom skilja sig från mig, om han bara vill.

Winton behövde all sin självbehärskning i detta ögonblick. För sent! Redan! Ett plötsligt minne, att han icke hade någon rätt att säga ett ord kom honom att tuga. Gyp fortfor:

— Jag älskar honom, med varje bit av mig själv. Jag bryr mig icke om vad som sker — om det sker öppet eller hemligt. Jag bryr mig inte om vad någon tycker.

Hon hade vänt sig om nu, och om Winton haft något tvivel om hennes känslor, förlorade han det. Detta var en Gyp, som han aldrig hade sett! En glödande, vek, andlös varelse med just den snabba vak samma blicken hos en katt eller lejoninna, vars valpar äro i fara. Det flög igenom honom ett minne om hur hon som barn med mycket spänt ansikte brukat rida över hinder, som varit alltför höga. Slutligen sade han:

— Jar är ledsen, att du inte berättade det förr.

— Det kunde jag inte. Jag visste det inte. O, far, jag sårar dig alltid! För-låt mig!

Hon tryckte hans hand mot sin kind, som kändes brännande het. Och han tänkte: »Förlåta! Naturligtvis förlåter jag. Det är inte fråga om det, frågan är —»

Och han fick en vision av sin älskling, förtalad och nedsvärdad och med ett namn, som gick från mun till mun, — eller skulle hon få uppleva detsamma som han, ett undangömt liv, en underjordisk existens med förstulna möten, som måste hållas hemliga, framför allt för hennes egen lilla dotter. Nej, icke detta! Och ändå — var inte t. o. m. detta bättre än det andra, som upprörde hans kräsna stolthet ända in i

själen, som på förhand väckte hans raseri mot tungor, som skulle prata, och ögon som skulle blinka eller himla sig i själv-rättfärdighet. Summerhays värld var mer eller mindre hans egen värld, skandalen, som i likhet med alla parasitväxter, blommar på inhägnade ställen, skulle ha alla möjligheter att utveckla sig. Och genast började hans hjärna söka segt och snabbt efter någon utväg, och ett uttryck som när en räv bryter fram ur lyan, kom över hans ansikte.

— Vet ingen det, Gyp?

— Nej, ingen.

Det var ändå något! Med en retlighet, som steg upp från hans innersta själ, mumlade han:

— Jag kan inte uthärda, att du skulle lida, och att den där Fjorsen skulle gå skottfri. Kan du inte avstå från att träffa Summerhay, medan vi skaffa dig skilsmässa? Vi skulle kunna det, om ingen vet något. Jag tycker du är skyldig mig det, Gyp.

Gyp steg upp och stod länge vid fönstret utan att svara. Winton betraktade hennes ansikte. Slutligen sade hon:

— Det skulle jag inte kunna. Vi kunna nog upphöra att träffa varandra, det är inte det, det är mina känslor. Jag skulle inte kunna ha aktning för mig själv efteråt. Jag skulle känna mig så gemen. Å far, förstår du inte det? Han älskar mig verkligen på sitt sätt, och att förstå sig! Att själv börja en process, berätta om Daphne Wing, om hans dryckenskap, om lillan, låtsas att jag ville förmå honom att älska mig, då jag fick avsky för honom och verkligen inte brydde mig om ifall han var trogen eller ej — Och så skulle jag hela tiden veta, att jag varit allt för någon annan, nej det skulle jag inte kunna. Då ville jag mycket hellre tala om det för honom och be honom skilja sig från mig.

Winton svarade:

— Och antag att han inte vill!

— Då skulle i alla fall mitt samvete vara rent, och vi skulle ta vad vi kunde få.

— Och lilla Gyp?

— Hon stirrade framför sig om om hon försökte se in i framtiden och sade långsamt:

— En dag skall hon kanske förstå, liksom jag förstätt, eller kanske skall alltsammans vara förbi, innan hon vet något. Brukar lyckan någonsin vara?

Och hon gick fram till honom, lutade sig ned över honom, kysste hans panna och gick ut. Hennes läppars värme och hennes parfym stannade kvar hos Winton liksom en sensation, som fläktats till honom från det förflyttna.

Fanns det då ingenting att göra — ingenting? Män av hans typ bruka i regel icke blicka så djupt in ens i de närmastes själar. Men i kväll såg han sin dotters natur mera fullt och helt än någonsin förr. Det lönade inte att förmå henne att handla emot sin instinkt, det lönade inte alls? Och ändå, att sitta och betrakta allt detta — se sin egen passion med dess extas och dess grämlöse återupprepas i henne — kanske under många år, och det gamla banala talesättet kom honom i tankarna: det som är fött i märgen, kommer ut i köttet. Nu hade hon givit, hon skulle ge med båda händer, över alla gränser — trots allt, liksom han själv, liksom hennes mor hade givit! Nåja, hon hade det ändå bättre än vad hans egen älskade hade haft. Man skall inte gå bekymren i förväg eller gräma sig över det som inte kan ändras.

(Forts.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

VIII.

(Forts.)

Gyp hade en vaknatt. Den fråga hon själv hade väckt, om hon skulle berätta allt för Fiorsen, höll hennes tankar i en virvel. Var det troligt att han skulle gå med på skilsmässa, om hon talade vid honom? Hans förakt för vad han kallade »de där borgerliga moralbegreppen», hans ostadighet, obehaget och skymfen för hans fåfänga — allt detta skulle hindra honom. Nej, han skulle icke begära skilsmässa, det var hon säker på, såvida han inte av någon händelse ville ha laglig frihet, och detta var ganska otroligt. Vad skulle hon då vinna? Samvetsro? Men hade hon någon rätt till samvetsro, om det skadade hennes älskade, och var det icke löjligt att tänka på samvete i samband med en man, som efter knappt ett års äktenskap själv hade tagit sig en älskarinna och inte ens skonat det hem, som hans hustru betalade och underhöll? Nej, om hon berättade det för Fiorsen, skulle det bara vara för att lägga salva på sin stolthet, som var sårad av att hon gjorde något, som hon inte tillstod. Var fanns han förresten, i andra ändan av världen, efter vad hon visste.

När hon kom ned till frukosten, var hon svart under ögonen och icke ett uns närmare sitt beslut. Ingen av dem nämnde förra kvällens samtal och Gyp gick tillbaka till sitt rum för att syssla med kläder efter dessa veckors frånvaro. Klockan var över tolv, då hon hörde en dämpad knackning och fick se Markey utanför dörren.

— Mr Fiorsen, frun.

Gyp vinkade honom in och stängde dörren.

— Han är i hallen, frun, han smög in då jag öppnade. Jag kunde inte hindra honom utan att knuffa undan honom.

Gyp stod en dryg halv minut, innan hon sade:

— Är min far inne?

— Nej, frun, majoren har gått till fäktklubben.

— Vad sade ni?

— Jag sade att jag skulle se efter, såvitt jag visste så var ingen inne. Skall jag försöka få iväg honom, frun?

Gyp skakade på huvudet med ett svagt leende.

— Säg att ingen kan ta emot honom.

Markeys morkulleögon under de smala, mörka, buskiga ögonbrynen fästes sorgset på henne, och hon öppnade dörren för att gå. Fiorsen stod utanför och kom in med en snabb rörelse. Hon såg Markey lyfta armarna som för att ta honom om midjan, och sade lugnt:

— Var snäll och vänta utanför, Markey.

När dörren var stängd, drog hon sig tillbaka mot toalettbordet och stod och betraktade sin man, medan hjärtat bultade som om det ville hoppa ur sitt omhölje.

Han hade lagt sig till med ett litet skägg, kinderna tycktes litet fetare och ögonen säkert grönare, annars såg han ungefär ut som hon mindes honom. Och den första tanke, som for igenom henne var: »varför hade jag någonsin medlidande med honom, han kommer aldrig att gräma sig eller suppa sig till döds han har nog vitalitet för tjugu män».

Hans ansikte, som hade haft ett stelt, nervöst leende, blev plötsligt allvarligt som hennes eget, och hans ögon irrade omkring rummet på det gamla vanliga sättet, till hälften vilt, till hälften förstulet.

— Nå, Gyp, — sade han och hans röst darrade litet, — äntligen. Vill du inte kysa mig?

Frågan föreföll Gyp idiotisk, och plötsligt kände hon sig alldeles kallblodig.

— Tycker du det är troligt?

— Hör på, Gyp, jag har kommit hem från Ryssland i går, jag gjorde en stor succès och förtjänade en massa pengar därborta. Kom tillbaka till mig! Jag skall vara snäll, jag svär det. Nu när jag sett dig igen, kan jag inte vara utan dig. Ah, Gyp, kom tillbaka till mig och se hur snäll jag skall vara, jag skall ta dig med utomlands, dig och la bambina, vi skola resa till Rom, vart du vill, leva hur du vill. Kom bara tillbaka till mig.

Fiorsen svarade med en av sina häftiga axelryckningar.

Gyp svarade iskallt:

— Du pratar dumheter.

— Gyp, jag svär dig att jag inte sett en enda kvinna, som varit värdig att sitta vid din sida. Å, Gyp, var snäll emot mig en gång till. Den här gången skall det inte bli någon besvikelse. Prova mig, min Gyp.

Först i detta ögonblick av öm vädjan, vars tragiska tonfall föreföllo henne både falska och barnsliga, fattade hon, hur stark den nya känslan i hennes hjärta var. Och ju mer denna känsla pulserade inom henne, desto hårdare blev hennes ansikte och hennes röst: Hon sade:

— Om det är allt du har att säga, så var snäll och gå, jag vill aldrig mera komma tillbaka till dig. Var snäll och förstå det en gång för alla.

Den tystnad, varmed han mottog hennes ord, och hans ansiktsuttryck gjorde mycket mera intryck på henne än hans vädjan. Med en av sina smygande rörelser kom han helt nära henne, stack fram sitt ansikte så att det nästan rörde vid hennes och sade:

— Du är min hustru, jag vill ha dig tillbaka, jag måste ha dig tillbaka, om du

”Svenska Teatern” kallar man nu i Aten den stora kungliga teatern, där Svenska Röda korset under sin ordf., prins Carl, låtit inrätta ett provisoriskt sjukhus för flyktingarna från Mindre Asien. På bilden till vänster ser man ett nytt slags radpublik, som nu fått bostad i de forna logerna. T. h. kungliga foajén, där onekligen toalett-expositionen nu är mindre strålande än den var under normala förhållanden.

inte kommer, så dödar jag antingen dig eller mig själv.

Och plötsligt kände hon hans armar knytas bakom hennes rygg och pressa henne hårt emot honom. Hon kvävde ett skrik, så fattade hon mycket snabbt ett beslut och sade, där hon låg stel i hans armar:

— Släpp mig, du gör mig illa. Sitt ned lugnt, jag har något att berätta för dig.

Tonen i hennes röst kom honom att lossa greppet och rygga tillbaka för att kunna se hennes ansikte. Gyp lösgjorde sig fullkomligt ur hans armar, satte sig ned på en gammal ekkista och bjöd honom med en gest att sitta ned på fönsterbänken. Hennes hjärta bultade ömkligt, kalla vågor av nästan fysiskt illamående gled oupphörligt igenom henne. Hon hade märkt konjakslukter i hans andedräkt, när han var tätt intill henne. Det var som att vara i samma bur som ett vilt djur, det var som att vara tillsammans med en däre! Minnet av honom med fingrarna utsträckta som klor över barnet var så livligt i detta ögonblick, att hon knappast kunde se honom i verkligheten, där han satt lugnt och väntade på vad hon skulle säga. Och hon fäste sina ögon på honom och sade:

— Du säger, att du älskar mig, Gustav. Jag försökte också älska dig, men jag kunde aldrig, från första början kunde jag inte. Jag försökte ivrigt. Säkert bryr du dig om vad en kvinna känner, även om hon råkar vara din hustru.

Hon kunde se hur hans ansikte skälvde, och hon fortsatte:

— När jag insåg att jag inte kunde älska dig, kände jag, att jag inte hade någon rätt över dig. Jag stod inte på mina rättigheter, eller hur?

Åter skälvde hans ansikte och åter skyndade hon vidare:

— Men du skulle väl inte vilja, att jag skulle gå igenom hela mitt liv utan att någonsin känna kärlek — du som har känt det så många gånger? — Så knäppte hon sina händer hårt och viskade med ett slags undran över sig själv: — Jag har mött kärleken. Jag har givit mig.

Han lät höra ett besynnerligt, gnällande ljud och betäckte sitt ansikte. Och tiggarens ramsa: »Hav medlidande med mig, snälla go'a herrn», för det idiotiskt genom Gyps hjärna. Skulle han gå upp och strypa henne? Skulle hon rusa till dörren och undkomma? Under ett långt, olyckligt ögonblick såg hon honom vaka hit och dit på fönsterbänken med ansiktet i händerna, sedan satte han utan en blick på henne, knytnäven för munnen och rusade ut.

Genom den öppna dörren såg Gyp en glimt av Markeys orörliga gestalt, som fick liv, då Fiorsen sprang förbi. Hon drog ett långt andetag, låste dörren och lade sig ned på sängen. Hennes hjärta slog våldsamt. För ett ögonblick hade något hejdat hans svartsjuka raseri, men om han började dricka efter denna chock, vad kunde då inte hända? Han hade sagt något vilt, och hon ryste. Men vad hade han för rätt att känna svartsjuka och raseri för hennes skull? Vad för rätt? Hon steg upp, gick fram till spegeln och slätade darrande och mekaniskt till sitt hår. Det var ett underverk, att hon undsluppit oskadd.

Hennes tankar flögo till Summerhay. De skulle mötas klockan tre vid bänken i St James Park, men allt var så annorlunda nu, så svårt och farligt, hon måste vänta och rådgöra med fadern. Men så ängslig han skulle bli, om hon inte höll detta

avtal, han skulle tänka att alla möjliga saker hänt henne, han skulle kanske tänka — å, så dåraktigt! — att hon hade glömt eller rent av ångrat sin kärlek. Vad skulle hon själv tro, om han skulle svika deras första avtal efter dessa lycksaliga dagar? Säkert, att han hade ändrat mening, att han insett, att hon inte var honom värdig, att han insett att för en kvinna som kunde giva sig så snart, så lätt, kunde han inte offra sitt liv.

I denna grymma ovisshet tillbragte hon de följande två timmarna, tills klockan var nästan tre. Om hon inte gick dit, skulle han komma fram till Bury Street, och detta skulle vara nästan ändå farligare. Hon satte på sig hatten och gick hastigt mot St. James' Palace. När hon väl var säker på att ingen följde efter henne, växte hennes mod och hon gick hastigt ned mot vattnet. Hon kom tio minuter för sent, och när hon såg honom gå där av och an och vrida på huvudet för varje sekund för att inte förlora bänken ur sikte, kände hon sig yr i huvudet av glädje. Sedan de hade hälsat på varandra med älskandes vanliga patetiska flyktighet, som bedrar så få, fortsatte de tillsammans förbi Buckingham Palace och in i Green Park under träden. Under vägen berättade hon för honom om fadern, men först när de sutto i denna relativa ro och hans hand höll hennes under parasollen, som låg över hennes knä, talade hon om Fiorsen.

Hans grepp om hennes hand blev hårdare, så släppte han plötsligt handen och sade:

— Rörde han vid dig, Gyp?

Gyp hörde denna fråga med skrämsel. Rörde vid henne? Ja! Men vad betydde det?

Han gav ifrån sig ett litet ljud av avsky och hon såg på honom undrande och sorgset. Han satt med knutna nävar och knep ihop tänderna. Hon sade mjukt:

— Bryan, var inte ond, jag ville inte låta honom kyssa mig.

Det såg ut som om han måste tvinga sina ögon att se på henne.

— Det är bra, — sade han och bet på naglarna, medan han stirrade framför sig.

Gyp satt orörlig, träffad i hjärtat. Hon var smutsad och fördärvad för honom, naturligtvis! Och ändå brände inom henne en känsla av orättvisa. Hennes hjärta hade aldrig någon rört, det var i högsta måtto hans. Men detta var inte nog för en man, han ville också ha en orörd kropp. Detta kunde hon inte ge, han skulle ha tänkt på detta förut i stället för just nu, och även hon stirrade olyckligt framför sig och hennes ansikte hårdnade.

En liten pojke kom att stå stilla framför dem och betraktade henne med sina runda, orörliga ögon. Hon såg en brödskiva med marmelad i hans hand och märkte, att munnen och kinderna voro översmorda med något rött. En kvinna ropade: Jackie, kom nu, och han släpades bort, medan han alltjämt såg sig om och höll fram sin marmeladsmörgås, som om han velat bjuda henne en bit. Hon kände Summerhays arm om sitt liv.

— Det är över nu, min älskling, aldrig mera — det lovar jag.

Ah, han kunde kanske lova, han kunde kanske t. o. m. hålla detta löfte, men han skulle lida, lida alltid och tänka på den andre. Och hon sade:

— Du kan endast få mig som jag är, Bryan, jag kan inte göra mig ny för dig,

jag önskar jag kunde det. Å, vad jag önskar det.

— Jag borde ha bitit tungan av mig. Tänk inte på det! Kom hem till mig och drick te, det finns ingen där. Ah, gör det Gyp, kom!

Han tog hennes händer och drog henne upp, och allt annat lämnade Gyp utom glädjen att vara honom nära och gå mot lyckan.

IX.

Fiorsen tumlade förbi Markey liksom en blind och gick ut på gatan. Men han hade inte gått hundra steg, förrän han skyndade tillbaka, han hade gömt sin hatt. Betjänten, som ännu stod kvar där, räckte honom den bredbrättade hatten och stängde dörren mitt för hans näsa. Ännu en gång begav han sig iväg och gick mot Piccadilly. Vad kunde han inte ha gjort, om inte det där uttrycket i Gyps ansikte hade varit? Och blandad med en kväljande svartsjuka kände han en sorts lättnad, som om han blivit räddad från något förfärligt. Jaså, hon hade aldrig älskat honom! Aldrig någonsin, det var omöjligt! Det var omöjligt att en kvinna, på vilken han slösat så mycken passion, aldrig skulle ha känt passion för honom — aldrig någonsin. Oräkneliga bilder av henne gled förbi honom, där hon hängav sig, alltid hängav sig. Det kunde inte ha varit förställning alltsammans. Han var inte en banal man, hon hade själv sagt det, han hade charm, åtminstone tyckte andra kvinnor det. Hon hade ljugit, hon måste ha ljugit för att urskulda sig!

Han gick in på ett kafé och beställde en *fine champagne*. Man ställde fram en karaff med graderad skala. Han satt där länge. När han steg upp hade han druckit nio mått, och han kände sig bättre, han kände en sorts grymhet, som var behaglig i ådrorna, och en slags ädelhet, som var behaglig i själen. »Må hon älska och bli lycklig med sin älskare! Men låt bara mig få fingrarna om den där karlens strupe. Låt henne bli lycklig, om hon kan hålla sin älskare gömd för mig!» Och plötsligt stannade han på sin väg, ty därborta på en annonspelare just framför honom, stodo orden: Daphne Wing, Pantheon. Daphne Wing, Plastisk dansös. Rörelsens poesi. I dag klockan 3. Daphne Wing.

— Ah, hon hade älskat honom, lilla Daphne! — Klockan var över tre. Han gick in, slog sig ned på parkett nära scenen och stirrade framför sig med ett slags bittert nöje. Detta var sannerligen ironi. Ah, — och här kom hon. En Pierette i kort, genomskinlig tyllklänning med ansiktet vit-sminkat för att gå i stil med dräkten. En Pierette som stod långsamt snurrande på tå med lyfta armar och händerna förenade i en båge över sitt glänsande hår.

En idiotisk attityd, idiotisk! Men hon hade det gamla uttrycket i sitt ansikte, det ljuva, duvliknande. Och detta gudomliga något i hennes dans grep Fiorsen mitt igenom allt det dumma i hennes attityder. Fram och åter fladdrade hon piruetterande, då och då fångad av en pierrot i svarta triåker med ett ansikte lika vit-sminkat som hennes. Hon bars upp och ned eller rakt upp med ena knäet böjt åt sidan och ena fotens tå tryckt mot den andras vrist och armarna i en båge över sig. Sedan stod hon med Pierrots händer om sin midja på en tå och snodde långsamt runt med det andra benet lyft mot taket, medan darrningen i hennes kropp skickligt visade alla hur svårt det var.

(Forts.).

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

SÅ GICK HON NED FRÅN TÄSPETSARNAS, hoppade ut till kulisserna och hoppade tillbaka igen, medan hennes ansikte hade det där gudomliga, hängivna, duvliknande utseendet och hennes utsökta ben glänste vita ända upp till låret. Ja, på scenen var hon beundransvärd. Och Fiorsen lyfte sina händer högt, applåderade och ropade: Brava! Han observerade att hennes ögon plötsligt blevo runda, han märkte en lätt ryckning, ingenting vidare. Hon hade sett honom. Ah, somliga glömma inte bort mig, tänkte han.

Och nu kom hon tillbaka till den andra dansen, denna gång bara assisterad av sin egen bild, som reflekterades i en liten, av sjögräs kringväxt damm mitt på scenen. På programmet läste Fiorsen: Ofelias sista dans, och åter log han brett. I en snäv, sjögrön klänning, uppskuren här och där för att visa hennes oundvikliga ben, med prästkragar och blåklint i sitt utslagna hår, svävade hon omkring sin bild, trött, blek, förtvivlad. Så nådde hon långsamt den hänförelse, som behövdes för en fullständig uppvisning, dansade med raseri tills hon i strålar av rampljus sjönk ned i det förmodade vattnet och flöt på rygg bland pappersnäckrosorna. Hon såg förtjusande ut där, med ögonen alltjämt öppna och läpparna åtskilda och håret släpande efter sig. Och åter lyfte Fiorsen sina händer högt till applåd och återigen skrek han: Brava! Men ridån gick ner och Ofelia visade sig inte mera. Var det åsynen av honom, eller ville hon bevara illusionen att hon var drunknad? Detta knep skulle just vara likt henne.

Han vände bort sina ögon från två komiker i kattun, som bankade på varandra, reste sig med en hörbar hyssjning och begav sig ut. Han stannade på gatan för att skriva på sitt visitkort: »Vill du ta emot mig? G. F.» och gick med det till sceningången. Svaret blev:

— Miss Wing tar emot om ett ögonblick, sir.

Och medan Fiorsen lutade sig mot den spruckna väggen i den dragiga korridoren med ett besynnerligt leende på sitt ansikte, undrade han vad tusan han ville där och vad tusan han skulle säga.

När han blev insläppt, stod hon med hatten på, medan påkläderskan knäppte lackskorna. Hon sträckte ut handen över gummans rygg och sade:

— Ah, mr. Fiorsen, goddag.

Fiorsen tog den lilla fuktiga handen och hans ögon gled över henne men sökte undvika att direkt möta dem. Han fick ett intryck av något hårdare, mera självbehärskat än han kom ihåg. Hennes ansikte var detsamma men ändå inte detsamma, endast hennes utsökta, smidiga lilla kropp var som förut. Påkläderskan reste sig, mumlade: god middag, miss, och gick.

Daphne Wing log svagt.

— Jag har inte sett dig på länge?

— Nej, jag har varit utomlands. Du dansar lika underbart som någonsin.

— Åja, det har inte skadat min dans.

Med en ansträngning såg han henne in

i ansiktet. Var detta verkligen samma flicka, som hade klängt fast vid honom, överöst honom med sina kyssar, sina tårar, sina böner om kärlek — bara litet kärlek? Ah, men hon var mera åtråvärd än han hade kommit ihåg, och han sade:

— Giv mig en kyss, lilla Daphne.

Daphne Wing rörde sig inte. Hennes vita tänder vilade på hennes underläpp och hon sade:

— Nej tack! Hur står det till med mrs. Fiorsen?

Fiorsen vände sig hastigt om.

— Det finns ingen.

— Ah, är du skild?

— Nej, sluta att tala om henne, sluta att tala, säger jag.

Daphne Wing, som alltjämt stod orörlig mitt i sin lilla trånga klädloge, sade i afärsmissig ton:

— Du är verkligen artig. Det är lustigt, jag kan inte säga, om jag är glad att se dig eller inte. Jag hade det svårt, förstår du, och mrs. Fiorsen var en ängel. Varför kommer du hit nu?

Alldeles riktigt. Varför hade han kommit? En tanke flög blixtnabbt igenom honom: »Hon skall hjälpa mig att glömma». Och han sade:

— Jag bar mig riktigt brutalt åt mot dig, Daphne. Jag kommer för att försona det, om jag kan.

— O nej, du kan inte försona det. Nej tack!

En rysning genomför henne och hon började draga på sig handskena.

— Du lärde mig en hel del, förstår du. Jag borde vara riktigt tacksam. Ah, du har skaffat dig ett litet skägg! Tror du, att du ser bättre ut med det? Det kommer dig nästan att likna Mefistofeles, tycker jag.

Fiorsen stirrade envist på det utsökt formade ansiktet, där ett lätt skärt puder blandade sig med hudens mjellhet. Gjorde hon narr av honom? Omöjligt! Hon såg alltför prosaisk ut.

— Var bor du nu, — sade han.

— Jag bor för mig själv på en ateljé. Du kan komma och se den, om du vill.

— Med nöje.

— Men det är bäst du förstår riktigt. Jag har haft nog av kärlek.

Fiorsen grinade brett.

— Även för en annan, — sade han.

Daphne Wing svarade lugnt:

— Jag önskar du ville behandla mig som en dam.

Fiorsen bet sig i läppen och bugade sig.

— Får jag nöjet att bjuda dig på litet te?

— Ja tack, jag är mycket hungrig. Jag äter inte lunch på matiné dagar, jag tycker det är bättre att låta bli. Tycker du om min Ofelijadans?

— Den är artificiell.

— Ja, den är verkligen artificiell. Den görs med speglar och ståltrådsnät, förstår du. Men inger jag dig illusionen av att vara tokig?

Fiorsen nickade.

— Det gläder mig. Ska vi gå nu? Jag längtar efter mitt te.

Hon vände sig om, mönstrade sig i spe-

geln, tryckte ned hatten med båda händer, tog en liten väska från en stolsrygg och sade:

— Jag tror att det är mindre påfallande, om du vill gå i förväg. Jag möter dig hos Ruffels, de ha förtjusande kakor där. Au revoir.

I ett tillstånd av förvirring, retlighet och verklig ödmjukhet vandrade Fiorsen ned för Coventry Street, gick in på det tomma Ruffels och tog ett bord nära fönstret. Där satt han och stirrade framför sig, ty den plötsliga visionen av Gyp, som satt på ekkistan vid sängens fotända, hade fullständigt strukit bort den unga flickan ur hans medvetande. Uppassaren, som kom för att ta emot beställningen, såg på hans bleka, ursinniga ansikte och sade mekaniskt:

— Vad får det lov att vara?

Fiorsen såg upp och fick syn på Daphne Wing, som stod utanför och tittade på kakorna i fönstret. Hon kom in.

— Ah, där är du. Jag skulle vilja ha iskaffe och valnötstårta och några sådana där marzipanbitar. Ja, och så litet vispgrädde till tårtan. Får jag lov? — Och medan hon satte sig, fäste hon ögonen på hans ansikte och frågade:

— Var i utlandet har du varit?

— I Stockholm, Budapest, Moskva och andra ställen.

— Så underbart. Tror du, att jag skulle göra succes i Budapest eller Moskva.

— Det skulle du nog, du är tillräckligt engelsk.

— Ah, tycker du att jag är mycket engelsk?

— Ofantligt. Din slags — Men icke ens han var fullkomligt i stånd att sluta denna mening. — Din slags banalitet skulle inte kunna produceras någon annan stans. Daphne Wing avslutade den åt honom.

— Min slags skönhet?

Fiorsen log brett och nickade.

— Ah, jag tror att det är det behagligaste du någonsin sagt till mig! Men naturligtvis skulle jag gärna vilja tro, att jag hade mera av den grekiska typen, den hedniska, du förstår.

Hon tystnade plötsligt och sänkte ögonen. Hennes profil, som vändes mot ljuset, var i detta ögonblick mycket ren och mjuk i linjerna. Och han sade:

— Jag antar, att du hatar mig, lilla Daphne, du borde hata mig.

Daphne Wing såg upp, hennes runda, gråblå ögon gled över honom ungefär som de hade glidit över marzipanen.

— Nej, jag hatar dig inte — nu. Naturligtvis skulle jag göra det, om jag hade någon kärlek kvar för dig. Ah, är det inte irländskt. Men man kan väl tycka, att en människa är en schajas, utan att hata honom för det!

Fiorsen bet sig i läpparna.

— Jaså, du tycker att jag är en schajas?

Daphne Wings ögon blevo rundare.

— Men är du inte det? Du kunde väl inte vara något annat, sådana saker som du gjorde.

— Och ändå har du ingenting emot att dricka te med mig?

Daphne Wing, som hade börjat äta och dricka, sade med munnen full:

— Du förstår, jag är oberoende nu och jag känner livet, det gör dig oskadlig.

Fiorsen sträckte ut handen och tog hennes just där den lilla varma pulsen slog mycket stadigt. Hon såg på den, tog gaffeln i andra handen och fortfor att äta med denna hand. Fiorsen drog tillbaka sin hand som om han blivit stungen.

— Ah, du har verkligen förändrat dig, det är säkert.

— Ja, du kunde väl inte vänta något annat, säg? Ser du, man går inte igenom sådant utan vidare. Jag tror, att jag var en ryslig liten dumbom. — Hon stannade med skeden på väg till munnen, — och ändå —

— Jag älskar dig ännu, lilla Daphne.

Hon vände långsamt huvudet mot honom, och en svag suck undslapp henne.

— En gång skulle jag ha givit mycket för att höra det.

Och hon vände åter bort sitt huvud, petade ut en stor valnöt ur tårtan och stoppade den i munnen.

— Vill du komma och se min ateljé? Jag har fått det riktigt nytt och trevligt hemma. Jag förtjänar tjugofem pund i veckan, nästa engagemang får jag trettio. Jag skulle vilja att mrs Fiorsen visste. — Ah, jag glömde, du tycker inte om att man talar om henne! Varför inte? Jag önskar du ville säga mig det. — Hon stirrade liksom uppässaren nyss gjort på hans ursinniga ansikte och fortfor: — Jag vet inte hur det är, men jag är inte en smula rädd för dig nu. Jag var det förr. Ah, hur mår greve Rosek? Är han lika blek som förr? Skall du inte ha något mera? — Du har ju knappast ätit något? Vet du vad jag skulle vilja ha — en chokoladclair och en halloncocktail med en skiva ananas i.

När hon långsamt sugit i sig denna dryck och petat i ananasskivan med halmstråna, gingo de ut och togo en droska. Under denna färd till hennes ateljé försökte Fiorsen ta hennes hand, men hon lade armarna i kors över bröstet och sade lugnt:

— Det är mycket dåliga manér att dra nytta av droskor. — Och han drog sig trumpet tillbaka i sitt hörn och sneglade på henne. Lekte hon med honom? Eller hade hon verkligen upphört att bry sig ett dyft om honom? Detta föreföll honom otroligt. Droskan, som hade letat sig fram genom Sohos gatlabrynter, stannade. Daphne Wing steg ur, gick genom en smal gång fram till en grön dörr på höger hand, öppnade den med en liten nyckel och stannade för att säga:

— Jag tycker om att det är en liten smutsig gata — det tar bort all diletantism. Det var förstås inte en ateljé utan bortre rummen av en pappersaffär. Varje bit, som erövrar åt konsten är i alla fall något. — Hon gick före honom uppför några trappsteg, klädda med gröna mattor, in i ett stort rum med glastak, där väggarna voro tapetserade med japanskt siden i gula azaleors färg. Här stod hon ett ögonblick utan att tala, liksom försjunknen i sitt hems skönhet, så pekade hon på väggarna och sade:

— Det tog mig evigheter, jag gjorde allsammans själv. Och titta på mina små japanska träd, äro de inte söta? — Sex små mörka missfoster till träd voro omsorgsfullt ordnade på ett högt fönsterbräde, varifrån glastaket sluttade. Hon tillade plötsligt: — Jag tror, att greve Rosek skulle tycka om det här rummet. Det är något bisarrt med det, tycker du inte? Jag ville omge mig med det, förstår du — för att få in den bisarra anstrykningen i mitt arbete. Det är

så viktigt nu för tiden. Men därutanför har jag sovrum och badrum och ett litet kök med allting bekvämt, allt mycket husligt, och varmt vatten finns det ständigt. De mina äro så lustiga med det här rummet. De komma hit ibland och stå här. Men de kunna inte vänja sig vid trakten, naturligtvis är den tarvlig, men jag tycker, att en konstnär bör vara höjd över det där.

Fiorsen som plötsligt blev rörd, svarade mildt: — Ja, lilla Daphne.

Hon såg på honom, och ännu en liten suck undslapp henne.

— Varför behandlade du mig som du gjorde? sade hon. Det är så synd, därför att jag inte kan känna något alls nu. — Och hon vände sig om och strök plötsligt med handens avigsida över ögonen. Verkligt rörd av detta gick Fiorsen fram till henne, men hon hade vänt sig om igen, höll ut en hand för att hålla honom på avstånd, och stod och skakade på huvudet med en halv tår glänsande i ögonfransarna.

— Var så god och sitt ned på divanen, — sade hon, — vill du röka? De äro ryska. Och hon tog en vit ask med skära cigaretter från ett litet guldfärgat björkbord. — Jag har så mycket ryskt och japanskt jag kan, jag tycker det hjälper bättre än något annat att skapa atmosfär. Jag har en balalajka, kan du inte spela på den? Så synd! Om jag bara hade en violin! Jag skulle verkligen gärna höra dig spela igen!

— Hon knäppte händerna. — Kommer du ihåg, när jag dansade för dig framför brasan?

Fiorsen mindes det endast alltför väl. Den skära cigarettens darrade i hans fingrar, och han sade helt sakta:

— Dansa för mig nu, Daphne!

Hon skakade på huvudet.

— Jag litar inte en smul på dig. Det skulle väl ingen, säg?

Fiorsen rusade upp.

— Varför bad du mig då komma hit? Vad har du i kikaren, din lilla... Vid åsynen av hennes runda, orörliga ögon hejdade han sig. Hon sade lugnt:

— Jag trodde, du skulle tycka om att se, att jag behärskade mitt öde, det var allsammans. Men om du inte gör det, så behöver du inte stanna. — Fiorsen sjönk tillbaka på divanen. En övertygelse, att allt vad hon sade var bokstavligt sant, började långsamt gripa honom. Han drog ett djupt bloss på den skära cigarettens och blåste ut röken med ett skratt.

— Vad skrattar du åt?

— Jag tänkte, lilla Daphne, att du är en lika stor egoist som jag.

— Det vill jag bli. Det är enda sättet, eller hur?

Fiorsen skrattade igen.

— Du behöver inte oro dig. Det har du alltid varit.

Hon hade satt sig på en indisk stol, som var täckt med en bit turkiskt broderi, knäppte händerna i knäet och svarade allvarligt:

— Nej, jag tror inte, att jag var det, medan jag älskade dig. Men det lönade ju inte.

Fiorsen stirrade på henne.

— Det har gjort dig till kvinna Daphne. Ditt ansikte är annorlunda. Din mun är vackrare för mina kyssar eller av bristen på kyssar. På det hela taget är du vackrare. — En skär rodnad steg upp på Daphne Wings kinder. Och uppmuntrad av denna rodnad, fortfor han varmt: Om du älskade mig nu, skulle jag icke tröttna på dig. Ah, du kan tro mig! Jag —

Hon skakade på huvudet.

— Vi skola inte tala om kärlek, hör du! Firade du stora triumfer i Moskva och Petersburg? Det måste vara underbart att fira verkligt stora triumfer!

Fiorsen svarade dystert:

— Triumfer! Jag förtjänade en massa pengar.

Daphne Wing spann som en katt:

— Ah, jag förmodar du var lycklig.

Skulle det vara ironi?

— Jag är olycklig.

Han steg upp och gick fram till henne. Hon såg upp i hans ansikte.

— Det gör mig ont att du är olycklig. Jag vet, hur det känns.

— Du kan hjälpa mig att inte vara det. Lilla Daphne, du kan hjälpa mig att glömma. — Han hade tystnat och lade sin hand på hennes axel. Utan att röra sig svarade Daphne Wing:

— Jag antar det är mrs Fiorsen du vill glömma, säg?

— Ja, som om hon vore död. Ah, låt allt vara som det var förut, Daphne. Du har växt upp, du är en kvinna, en konstnär och du —

Daphne Wing hade vänt huvudet mot trappan.

— Det var klockan, som ringde — sade hon. Tänk, om det är min familj? Det är deras tid! Ah vad det var fatalt!

Fiorsen släppte taget i henne och ryggade bort mot väggen. Där stod han, huvudet rörde vid ett av de små japanska träden, och han bet sig i fingrarna. Hon gick redan långsamt mot dörren.

— Min mor har nyckel, och det lönar inte gömma dig någonstans, för hon ser sig alltid grundligt omkring. Men kanske är det inte de. För resten är jag inte rädd nu, det är en underbar skillnad, då man har sitt eget.

Hon försvann. Fiorsen kunde höra en kvinnas syrliga röst, en mans tämligen hesa och grova dito, ljudet av en smackande kyss. Och med en ful axelryckning stod han där i klämman, fångad, i fällan. Den lilla tusan! Den lilla duvliknande tusan! Han fick syn på en dam i grön sidenklänning, skiftande i rödbetsfärg, en kortväxt, korpulent herre med rundklippt, gråaktigt skägg i grå kläder och med en liten dahlia i knapphållet och bakom dem Daphne Wing, rodnande och mycket rundögd. Han tog ett steg fram och tänkte undfly utan vidare omständigheter. Herrn sade:

— Presentera oss, Daisy. Jag uppfattade inte riktigt, mr Dawson? God dag, sir. En av min dotters impressarier, antar jag. Mycket angenämt att råka er. — Fiorsen drog ett djupt andetag och bugade sig. Mr Wagges små grisögon hade fäst sig på de små träden.

— Hon har en liten trevlig lokal här för sitt arbete — lugnt och okonventionellt. Jag hoppas ni har en god tanke om hennes talang, sir? Man kan fara längre bort och se det som är sämre, tror jag.

Åter bugade sig Fiorsen.

— Ni kan vara stolt över henne, sade han, hon är den uppgående stjärnan.

Mr Wagge klarade strupen.

— Å ja — sade han. Ända sedan hon var liten barnunge, trodde vi, att hon hade gry i sig. Jag har riktigt börjat intressera mig för hennes arbete. Det är inte mitt fack, men jag tror hon är en seg en, jag tycker om att träffa på ihärdighet. Har man det, har man vunnit halva framgången. Det är så många av ungdomarna, nu för tiden, som tyckas tro, att livet bara är en lek. Ni måtte få se en hel del sådant i ert yrke.

(Forts.).

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.).

— Robert!
Fiorsen kände en kall rysning utefter ryggraden.

— Ja-a.

— Namnet var inte Dawson!

Nu följde ett långt ögonblick. På ena sidan stod denna ättikssura kvinna, som körde fram huvudet som en arg höna, på andra sidan Daphne Wing, vars ögon blevo allt rundare och kinderna allt rödare, med halvöppna läppar och händerna knäppta över det vackra bröstet, och i mitten denna bredaxlade, gråskäggiga skepnad med rodande ansikte, vreda ögon och hes stämma:

— Din skurk! Din infernaliska skurk! Skepnaden smög sig fram och höjde en bastant knytnäve. Fiorsen sprang nedför trapporna och ryckte upp dörren. Han gick sin väg i en virvel av förödmjukelse. Skulle han gå tillbaka och ta den där vulgäre mopsen i strupen? Och den där slynan! Men hans känslor för henne voro för komplicerade för att uttryckas. Och sedan — så dunkla och trevande äro hjärtats vägar — störtade hans tankar tillbaka till Gyp, där hon satt på ekkistan och biktade sig, och piskrappen och stingen i denna bikt sårade honom värre än någonsin.

X.

Samma kväll stod Summerhay vid hörnet av Bury Street och såg hur Gyp snabbt gick hem till fadern. Han kunde icke förstå sig att gå vidare, så länge han ännu hade en möjlighet att se en skymt av hennes ansikte eller ett tecken från hennes hand. Hon var borta! Han vandrade bort med sänkt huvud. Ju lycksaligare de nyss tillbragta timmarna ha varit, desto större är förtvivlan, då de äro över. Sådan är kärlekens väsen, såsom han nu fick erfara. Längtan att alltid ha henne hos sig växte hastigt. Varför skulle de vänta när hennes man visste om allt? Det skulle icke vara någon vila för någon av dem i en tillvaro av möten och skilsmässor som detta, med den där mannens hotelse över sig. Hon måste följa honom genast utomlands, tills saker och ting hade ordnat upp sig, och sedan måste han leta upp en plats, där de kunde bo och där hon kunde känna sig trygg och lycklig. Han måste visa henne, att han menade verkligen allvar och ordna sina angelägenheter. Och han tänkte: »Det lönar icke att göra saker och ting till hälften. Mor måste veta det. Ju förr desto bättre. Det är bäst att få det gjort genast!» Och med en grimas av obehag begav han sig till sin mosters hus vid Cadogan Gardens, där hans mor alltid bodde, då hon var i London.

Lady Summerhay var i sin boudoir, hon satt och väntade på middagen och läste en bok om drömmar. En lampa med röd skärm kastade ett mildt skimmer över hennes grå klänning, över en röd kind och en vit skuldra. Hon var en frappant dam, högväxt och väl byggd, det mycket blonda håret började just bli gråsprängt, ty hon hade gift sig ung och varit änka i femton år. Hon var en av dessa kvinnor, vars

naturliga frisinne fångats i nät genom umgänget med personer i offentlig ställning. Bubbler stego fortfarande upp från hennes förkvävda själ, men det var tydligt, att den icke mera skulle fästa ögonen vid horisonten. Utrustad med åsikter som varken voro inskränkta eller konservativa, som åsikterna i societeten bruka vara, bedömde hon numera allting som personer i offentlig ställning måste göra — man kunde naturligtvis diskutera allt men icke ändra något i sitt levnadssätt. Teorier och idéer inverkade icke på de sociala vanorna. De oräkeliga rörelser, i vilka hon och hennes vänner voro intresserade för andras frigörelse och fördelar, voro i själva verket endast kanaler för att avleda hennes överflödiga välvilja, rännilar för den styrande ande, som var medfödd hos henne. Hon tänkte och handlade för det allmänna bästa, dirigerad av vad upphöjda personer sade vid lunch eller middag. Och det var säkert icke hennes fel, att sådana personer måste äta lunch och middag. När hennes son hade lutat sig ned och kysst henne, höll hon upp boken mot honom och sade:

— Vet du Bryan, jag tycker den här mannens bok är skamlig, han bara rider på sina sexuella idéer. Vi äro verkligen icke riktigt så besatta som han tror. Jag tycker han borde sättas in i sitt eget dårhus.

Summerhay såg dystert ned på henne och svarade:

— Jag har något tråkigt att berätta för dig, mor.

Lady Summerhay slog igen boken och granskade hans ansikte med ängslan. Hon kände igen den där minen. Hon kände igen den där hållningen på huvudet som om han stångades med någon. Han såg ut som när han kommit till henne för sina spelhistorier. Var det en ny sådan? Bryan hade alltid varit en vildbasare. Hans nästa ord kom henne att tappa andan.

— Du vet Wintons på Mildenhams, major Winton och hans dotter. Ja, jag är förälskad i henne — jag är — jag är hennes älskare.

Lady Summerhay gav till ett häpet utrop.

— Men — men Bryan —

— Mannen hon gifte sig med dricker. Han är omöjlig. Hon måste lämna honom för ett år sedan med sitt barn — andra skäl också. Hör på, mor. Detta är en otrevlig historia, men du måste veta det. Jag kan icke tala om henne. Det finns ingen utsikt till skilsmässa. — Hans röst blev gällare — Försök icke övertala mig att avstå från det. Det tjänar ingenting till.

Lady Summerhay, från vars behagfulla ansikte det hade fallit som ett täckelse, knäppte händerna över boken.

Att livet så hastigt skulle hemsöka en människa, för vilken det så länge hade varit en serie »fall» var grymt, och hennes son kände det utan att riktigt fatta varför. Mitt i de nya känslornas våld bevarade han nog jämvikt för att inse vilken fruktansvärd nyhet detta måste vara för henne, vilken oro och vilken besvikelse. Och han tog hennes hand och förde den till sina läppar.

— Pigga upp dig, mor. Allt står väl till. Hon är lycklig och det är jag också.

Lady Summerhay kunde bara trycka sin hand mot hans kyss och viska:

— Ja, men det är icke allt, Bryan. Skall det — skall det bli någon skandal?

— Jag vet icke. Det hoppas jag, att det icke blir, men i alla fall vet han om det.

— Societen förlåter icke.

Summerhay ryckte på axlarna.

— Rysligt tråkigt för dig, mor.

— Åh, Bryan!

Denna upprepning av hennes jämmer irriterade hans nerver.

— Gå icke händelserna i förväg. Du behöver icke säga något åt Edith eller Flo. Du behöver icke säga det åt någon. Vi veta icke vad som kan hända ännu.

Men inom Lady Summerhay var allt så riktigt och tomt. Denna kvinna, som hon aldrig sett, vars ursprung var tvivelaktigt, vars äktenskap måste ha sölat henne, som säkert var någon slags siren! Det var verkligen allt för hårt! Hon trodde på sin son, hon hade drömt om en offentlig syssla för honom, hon hade känt, att han skulle nå det som något självfallet. Och hon sade svagt:

— Denne major Winton är en man med bildning, eller hur?

— Javisst! — Och han hejdade henne liksom om han läst hennes tankar och tilllade: — Du tror att hon icke är god nog för mig? Hon är god nog för vem som helst. Och hon är den stoltaste kvinna jag någonsin träffat. Om du oroar dig för vad du skall göra med henne — så sluta upp! Hon vill icke ha något av någon — det kan jag säga dig. Hon tar icke emot några smulor. — Orden: det var tur! — svävade på Lady Summerhays läppar, men då hon betraktade sin son, insåg hon, att hon var på vippen att förlora hans hjärta. Så steg besvikelsens bitterhet upp igen och hon sade kallt:

— Tänker du leva öppet tillsammans med henne?

— Ja, om hon vill det.

— Du vet icke ännu.

— Jag skall snart veta det.

Lady Summerhay steg upp och boken om drömmarna gled ned ur hennes knä med en duns. Hon gick fram till den öppna spisen och stod där och såg på sin son. Han hade förändrats. Hans glada min var borta, hans ansikte var henne främmande. Hon mindes det så här en gång i parken på Widrington, då han blivit ursinnig på en pony och gallopperat förbi henne, bakåtlutad, med det lockiga håret rätt i vädret som en liten demon. Och hon sade sorgset:

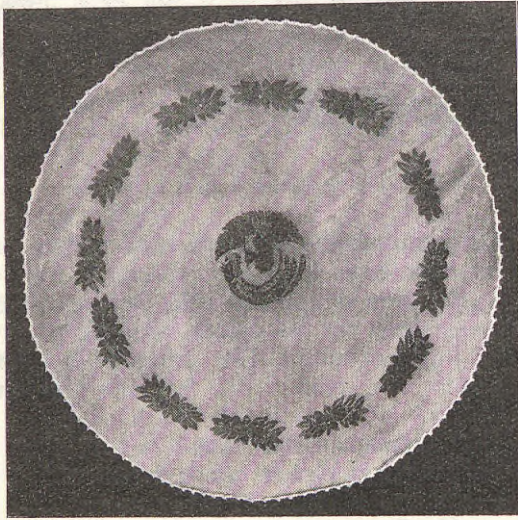
— Du kan knappast vänta, att jag skall bli glad över det, Bryan, även om hon är som du säger. Och är det icke någon historia om —

— Min kära mor, ju mer som talar emot henne, desto mer skall jag älska henne — det är tydligt.

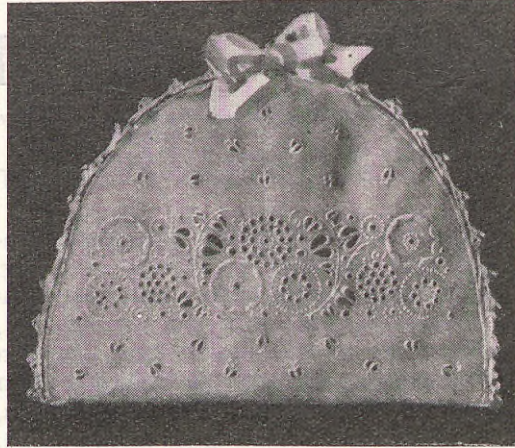
Lady Summerhay suckade igen.

— Vad tänker den där karlen göra? Jag hörde honom spela en gång.

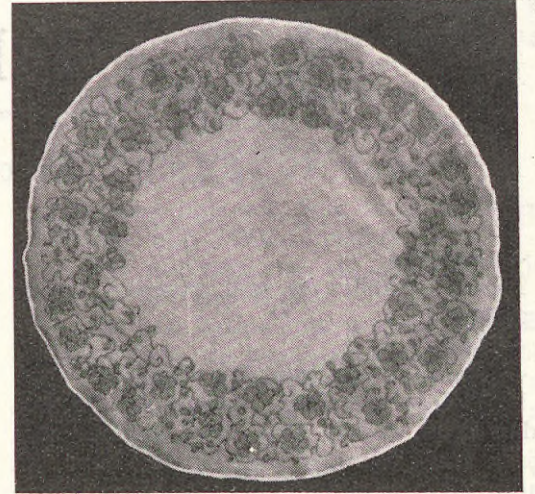
(Forts.).

Rund bordsmiljö broderad med porslinsblått på glasbattist.

Upp till: Tehuv på linne i vitbroderi. Nertill: Detalj av den irländska spetsen i naturlig storlek.

Liten rund duk, broderad med svart på silkegazir.

ATELJÉ SLÄNDAN HAR DENNA GANG, särskild med tanke på de damer, som äro intresserade för vitbroderi, ställt till vårt förfogande mönstret till en téhuv, broderad på tjockt vitt linne. Arbetet är utfört med plattsöm och med engelska hål. Det är visserligen arbetsamt, men tack vare ett gott material och ett utsökt mönster är det också värt att lägga ned arbete därpå. Utefter kanten är, sedan de båda styckena hopsyts, kastad fast en irländsk virkad spets, solid och stilfull. Upp till är knuten en pryddig rosett av brett sidenband i färg med underklädseln som lyser fram genom de sydda hålen.

Uppritad på gott vitt linne i två lika stora stycken kostar arbetet kr. 12:50. Garn, 6 dockor, à 15 öre. Handvirkad spets efter irländskt mönster tillräckligt för kanten, kr. 2:50.

Den stora runda duken har ett mönster av ja-

panskt tycke, en stiliserad fågel i mitten och frukter och blad i kantmotivet. Den är broderad på glasbattist med två schatteringar i porslinsblått och kanten är virkad kring med en picot i vitt av tråd nr 80.

Mellanlägg till denna duk göres antingen med fågeln eller med ett moment av kantomstret.

Uppritad på glasbattist (storlek 55 cm. diam.), broderiet och kantvirkn. något påbörjade kostar den kr. 8:25. Garn åtgår 7 dockor, blått à 18 öre

och virktråd för 30 öre. Mellanlägg, 6 st., kr. 3:—, garn, 2 dockor à 18 öre.

Den mindre duken är sydd med entrådigt svart moulinégarn i ett graciöst litet slingermonster av blommor och blad på silkegazir. Silkegazir är ett förstklassigt material, utomordentligt hållbart och fullkomligt tvättbart och förtjänar alltså, att ett noggrant arbete nedlägges därpå. Färgen är lätt crème och tar sig mycket bra ut, antingen arbetet placeras över en vit duk eller som miljö på ett mahogny- eller ekbord.

Storleken är 43 cm., diam. och priset kr. 12:50 uppritad. Garn, 2 dockor svart à 18 öre, 2 dockor vitt till langetten 5 15 öre. Mellanlägg, 6 st. kr. 4:—. Garn, 1 docka svart à 18 öre, 1 docka vitt à 15 öre. — Beställningar sändas till Iduns Handarbetsavdelning, Iduns Redaktion, Stockholm, som befordrar dem pr postförskott.

3 MÖNSTER GRATIS

Mönster till dessa tre förtjusande klädningar medfölja det nu utkomna majnumret av Fashions for All — Londons ledande modetidning. Klädningarna äro stilfulla och av den klädsamma enkelhet, som varje dam tycker om.

Den rutiga klädningen och den andra lilla klädningen äro obeskrivligt intagande i färdigt skick. En promenadklädning är alltid praktisk och ovanstående modell är särskilt trevlig och up-to-date. Liksom alla andra i Fashions for All avbildade modeller (allt som allt cirka 100 st.) äro dessa tre det allra sista i modeväg. De äro mycket lätta att sy på egen hand och draga litet tyg.

Köp majnumret idag av

FASHIONS FOR ALL

Med svensk text och gratismönster. Pris Kr. 1:10.

Säljes i alla boklädor, pappers-, tidningsaffärer och tidningskiosker och direkt från

A.-B. WENNERGRENS JOURNALEXPEDITION

Kontor och försäljning: Klara Norra Kyrkogata 34, Stockholm.

Stlmstel. N. 297 12.

Telegr.-adr. Parisermöder.

Rikstel. 132 49.

Detta nummer innehåller en särskild textbilaga på svenska med fullständiga anvisningar, hur man skall sy dessa klädningar.

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALS WORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

— Det vet jag inte. Ingenting, antar jag. Moraliskt och juridiskt är han ur spelet. Jag önskar bara till Gud, att han ville öppna skilsmässoprocess, så att jag kunde gifta mig med henne. Men Gyp säger, att han inte vill.

Lady Summerhay mumlade:

— Gyp! Heter hon så — Och en plötslig önskan, nästan en längtan, men inte av vänlighet, att se denna kvinna, grep henne. — Vill du ta henne med hit? Jag är ensam här på onsdag.

— Jag skall fråga henne, men jag tror inte hon kommer. — Han vände bort huvudet. — Mor, hon är underbar.

Ett olyckligt leende krökte lady Summerhays läppar. Säkerligen! Afrodite själv hade besökt hennes son. Afrodite! Men efteråt! Hon frågade modstulen:

— Vet major Winton om det?

— Ja.

— Vad säger han om saken?

— Säger? Vad kan någon säga? Från er ståndpunkt är det naturligtvis sorgligt. Men i hennes situation är allt sorgligt.

Vid dessa uppmuntrande ord öppnades slussarna inom Lady Summerhay, och hon utgöt sig i en ström av ord.

— O min vän, kan du inte hejda dig! Jag har sett så många sådana historier gå illa. Det är verkligen inte för ingenting som lagen och konvensen äro vad de äro — tro mig! Erfarenheten visar verkligen, Bryan, att trycket är för stort. Det går bara bra någon enda gång, med mycket egendomliga människor i egendomliga förhållanden. Du kanske inte tror, att det hindrar dig, men du skall få se, att det blir så förfärligt. Det vore en annan sak, om du vore författare eller konstnär, som kan ta sitt arbete med sig vart han vill och leva i en öken, om han behagar. Du måste sköta ditt arbete i London, hela din karriär hänger samman med societeten. Tänk dig för, innan du stänger huvudet emot den. Det går mycket väl att säga, att det inte angår någon, men du får nog märka att det gör det, Bryan. Och sedan, kan du — kan du göra henne lycklig på längden?

Hon hejdade sig, då hon såg uttrycket i hans ansikte. Det var som om han sagt: Jag har lämnat din värld. Tala med dina likar, allt detta betyder ingenting för mig.

— Hör nu mor, du tycks inte förstå. Jag är så fästad vid henne, att jag inte har något annat att göra.

— Du menar förhåvad. Hur länge skall det räcka, Bryan?

Summerhay sade med passion:

— Det menar jag inte. Jag menade vad jag sade. Godnatt! — Och han gick mot dörren.

— Vill du inte stanna till middagen, min vän?

Men han var borta, och förtretens, orons och misströstans hela fullhet överväldigade Lady Summerhay. Det var för hårt! Hon gick ned till sin ensamma middag, bedrövad och retlig. Och på boken om drömmarna, som låg öppen bredvid tallriken, fäste hon ögon som ingenting sågo.

Summerhay gick direkt hem. Lyktorna

började tändas i den tidiga höstskymning- en, och en snål kastvind fällde ett gult blad här och där från platanerna. Det var just det ögonblick, då kvällsblått tränger in i stadens färgskala — denna stund av sammansmältning, då dagens hårda och stirrande former vekna, och bli mörka och hemlighetsfulla, och allt som grubblar bakom människornas och trädens och husens liv svävar ned på illusionens vingar för att åter ta världen i besittning — den stund, då all poesi, som finns i en människa, väl- ler fram. Men Summerhay hörde alltjämt moderns »O Bryan!» och för första gången hade han känslan av att hans hand var emot alla andras. Det var redan en skillnad, eller han tyckte så, i ansiktsuttrycket hos alla de förbigående. Ingenting skulle längre bli självklart, och han tillhörde en klass, för vilken allting alltid varit självklart. Kanske insåg han det inte tydligt ännu, men han hade börjat ge akt på saker liksom endast de göra som äro tvingade att gå anfallsvis till väga mot samhället.

Då han satte nyckeln i låset, erinrade han sig den känsla, med vilken han den där eftermiddagen öppnat för Gyp för första gången — halv förstulen, halvt trotsig. Det skulle bli bara trots nu. Detta var slutet på det gamla livet! Och sedan han tänt en brasa i sitt vardagsrum, började han dra ut lådor, sortera och förstöra papper. Han arbetade i timtal, brände, satte upp förteckningar, packade in papper och fotografier. När han till sist var färdig, drack han en stark whiskygrogg och satte sig att röka. Nu när rummet var lugnt, tycktes Gyp fylla det igen med hela sin närvaro. När han slöt sina ögon, kunde han se henne där borta vid den öppna spisen, precis som hon stått, innan de gått ut, med ansiktet vänt upp mot honom, viskande: »Du skall väl inte sluta älska mig nu när du är säker på att jag älskar dig!» Sluta älska henne! Ju mer hon älskade honom, desto mer skulle han älska henne, och han sade högt: Vid Gud! Det skall jag inte! Och vid denna anmärkning, som var så våldsamt vid denna tid på natten, kom den gamle skottske terriern Ossian, fram ur sitt hörn och stack sin långa svarta nos in i husbondens hand.

— Kom upp här, Ossy? Snäll hund! Oss! Och tröstad av värmen från denna svarta kropp bredvid sig i stolen somnade Summerhay framför brasan, som glödde av de svartnade fragmenten av hans förflutna.

XI.

Fastän Gyp skenbart aldrig hade sett sig om, hade hon mycket väl märkt, att Summerhay ännu stod kvar, där de hade skilts åt, och såg hur hon gick in i huset vid Bury Street. Styrkan i hennes egen känsla överraskade henne, liksom den som badar i sjön blir förvånad, då han märker att fötterna icke nå botten, att han hjälplöst föres bort, men detta var blott extasens vägor.

Det var andra natten i sträck som hon knappast sov och hon hörde klockorna i St. James slå och klockan i parlamentshuset dåna, timme efter timme. Vid frukosten

berättade hon för fadern att Fiorsen dykt upp igen. Han mottog nyheterna med en grimas och en listig blick.

— Nå Gyp?

— Jag berättade det för honom.

Hans känslor voro i detta ögonblick så blandade som de någonsin kunde bli — nyfikenhet, faderligt ogillande, vilket han dock ej hade någon rättighet till, beundran för hennes mod att låta den där människan veta allt, fruktan för följderna av denna bekännelse, och framför allt, en djup oro över att veta, att hon till sist var ute på kärlekens djupa vatten.

Det var den obetydligaste av känslorna, som tog sig uttryck.

— Hur tog han det?

— Han rusade iväg. Det enda jag är säker på är att han icke vill skiljas.

— Nej, vid Gud, jag tror inte ens han skulle ha den oförskämdheten — Och Winton satt tyst — och försökte genomtränga framtiden. — Nå, sade han plötsligt, — då ligger det i gudarnas knän. Men var försiktig, Gyp.

Omkring klockan tolv kom Betty hem från kusten med en högtidlig, mörkögd, kuttrande liten Gyp, brun som en rostad kaffeböna. När hon hade fått allt som hon visligen kunde få äta efter resan, bar Gyp henne in i sitt eget rum, klädde av henne av pur förtjusning för att få kyssa henne från huvud till fot och beundra hennes knubbiga, bruna ben, sedan rullade hon in henne i en sja och lade sig med henne på sängen. Några få sömniga kutt- randen och smekningar, och lilla Gyp hade farit till John Blunds land, medan hennes mor låg och såg på hennes svarta ögonfransar med en slags passion. Hon var inte barnkär av naturen, men hennes eget barn med sin mörka mjukhet, sin knubbiga behagfullhet, sin givmilda läggning, sin kuttrande röst och sina beständiga väd- janden till »kära mams» var bedräande. Det var något försåtligt förledande med henne. Hon hade utvecklat sig så snabbt med den behagfulla rundheten hos ett litet djur och med en blommas utsökthet. Det italienska blodet hos hennes mormors mor var tydligen ännu förhärskande hos henne, och fast hon ännu inte var två år, krökte sig redan hennes hår, som hade förlorat spädbarnets mörkhet, i nacken och lockade sig över pannan. En av de små bruna händerna hade kommit utom sjalen och höll i dess fransar med bestämd mjukhet. Och medan Gyp betraktade de skäraktiga naglarna och deras löjligt små halvmånar, medan hon betraktade det sovande lugnet, som inte stordes mer av andedräkten än ett rosenblad en stilla vindlös dag, blevo hennes läppar fylligare och darrande, de sträckte sig mot de mörka fransarna tills hon måste tvinga tillbaka sin nacke med ett ryck för att hejda ett sådant självsvald. Lugnad, hypnotiserad, nästan i en dröm låg hon bredvid sitt barn.

Samma kväll vid middagsbordet sade Winton lugnt:

— Ja, nu har jag varit hos Fiorsen och varnat honom. Jag träffade honom hos den där Rosek. — Gyp mottog underrät-

telsen med en svag känsla av oro. — Och jag träffade den där flickan, danserskan där, hon kom ut just som jag gick in, jag förklarade att jag sett henne, så att jag tror inte han skall besvära dig.

En oemotståndlig impuls tvang henne att fråga: — Hur såg hon ut, far?

Winton log bistert. Hur skulle han återge intrycket av denna skepnad, han sett komma nedför trappan — dessa ögon, som blevo rundare och rundare vid hans åsyn, denna mun, som öppnade sig till ett: Åh!

— Ungefär som vanligt. Rätt häpen över att se mig, tror jag. En vit hatt — mycket elegant. Tilltalande på sitt sätt men banal, förstås. De båda andra spelade piano och violin, då jag kom. De försökte att inte släppa in mig, men jag lät mig inte köras i väg. Besynnerligt ställe, det där.

Gyp log. Hon kunde så väl se alltsammans. De svarta väggarna, silverstatyetterna, Ropsteckningarna, doften av vissna rosenblad och pastiljer och cigaretter — och de där båda vid pianot — och hennes far, som var så kylig och kärvt!

— Man kan inte uppträda ceremoniöst mot sådana där människor. Jag hade inte glömt den där polackens uppförande mot dig, min vän.

Gyp genomförs än en gång av en ängslig darning, en obestämd reminiscens av de känslor, Rosek en gång ingivit henne. — Jag är nästan ledsen, att du gick dit, far. Sade du något mycket. . .

— Gjorde jag? Låt mig se! Nej, jag tror jag var fullkomligt kylig. — Han tillade med ett litet bistert leende: men jag vill inte svära på att jag inte kallade en av dem skurk. Jag vet, att de sade något

om att jag drog nytta av att jag var en krympling.

— Åh, älskling!

— Ja, det var den där polacken — sådan är han!

Gyp mumlade:

— Jag hade nästan velat, att det varit den andra! — Roseks bleka, milda ansikte, med ögonen, bakom vilka det fanns sådana dolda känslor, och de ljuva, behärskade och sensuella läpparna — han skulle aldrig förlåta! Men Winton bara log igen och klappade hennes arm. Han var nöjd med detta sammanträffande, som lättat hans känslor.

Gyp tillbragte hela denna kväll med att skriva sitt första verkliga kärleksbrev. Men när hon vid sextiden nästa eftermiddag enligt avtal i brevet kom till Summerhays lilla hus, sjönk hennes hjärta. Ty rullgardinerna voro nedfällda, och huset hade ett övergivet utseende. Om han hade varit där, skulle han ha stått vid fönstret och väntat. Han hade alltså icke fått hennes brev, han hade icke varit hemma sedan i går? Och denna kalla fruktan, som griper älskandes hjärtan vid ett sviket avtal, grep henne för första gången. I den trestekantiga trädgården stod en förfallen staty av en naken pojke med bruten båge, — en sparv satt uppflugen på hans grönaktiga skuldra, svarta, hjärtformade syrenblad hängde kring hans huvud, och vid hans fötter nosade den gamle skottska terriern. — Gyp ropade: »Ossian! Ossy!» Och den gamle hunden kom fram och viftade lätt på svansen.

— Husbonden! Var är din husbonde, kära vän!

Ossian stack sin långa nos in vid hennes vad, och detta gav henne litet tröst. Hon gick på måfå bort till det övergivna huset och återvände hem, men alla slags skrämmande tankar överföll henne. Vart hade han rest? Varför hade han rest? Varför hade han icke underrättat henne? Tvivlen — dessa passionens snabba tjänare — kommo störtande, och skepticisken skenade iväg. Vad visste hon om hans liv, om hans intressen, vad visste hon om honom utom att han sade, att han älskade henne? Vart hade han rest? Till Widrington, till något mondänt sällskap på landet, eller tillbaka till Skottland? De svartsjuka känslor, som så hade bestämt henne ute vid villan, då hans brev upphörde, återkommo nu med fördubblad styrka. Det måste finnas någon kvinna, som haft anspråk på honom, innan deras kärlek började, eller någon flicka, som han beundrade. Han berättade aldrig något för henne — naturligtvis ville han icke det! Hon var förundrad och sårad över sin förmåga att hysa svartsjuka. Hon hade alltid trott, att hon skulle vara för stolt att känna svartsjuka — en känsla, som var så mörk och ömklig och ovärdig, men — ack? så hemskt verklig och efterhängsen. Hon hade sagt, att hon icke skulle äta middag hemma, därför hade Winton gått till klubben, och hon var tvungen att inta ett litet uppvärmt ensamt mål. Efteråt gick hon upp på sitt rum, men där kom det över henne en sådan oro, att hon snart satte på sig kläderna och smög sig ut. Hon gick förbi St. Jameskyrkan in på Piccadilly, på den bortre, trafikerade sidan och började gå mot parken.

(Forts.).

LONDONS LEDANDE
MODETIDNING

3

MÖNSTER
GRATIS

till dessa klädnin-
gar i majnumret.

Det nyligen utkomna majnumret av den välkända modetidningen Fashions for All är fullt av nya intagande modeller.

Ni får icke gå miste om detta värdefulla nummer. Mönster till de två förtjusande klädningarna och promenadklänningen på omslaget medfölja gratis. I den svenska textbilagan lämnas ingående anvisningar om, hur de skola sys. I denna återfinnes även en översikt över de sista mode-nyheterna från London och Paris. Allt som allt innehåller journalen cirka 100 modeller.

Köp majnumret i dag!

FASHIONS FOR ALL

Med svensk text och gratismönster. Pris Kr. 1: 10.

Säljes i alla boklädor, pappers- och tidningsaffärer och kiosker samt direkt från

A.-B. WENNERGREN'S JOURNALEXPEDITION

Kontor och försäljning, Klara Norra Kyrkogata 34, Stockholm

Sthlmst. N. 297 12.

Telegr.-adr. Parisermoder.

Rikst. 132 49.

Utmärkta organ

för

annonsering i landsorten:

Arvika: *Arvika Nyheter.*

Avesta: *Avesta-Posten.*

Borlänge: *Borlänge Tidning.*

Borås: *Borås Tidning.*

Eksjö: *Eksjö-Tidningen.*

Engelholm: *Engelholms Tidning.*

Eskilstuna: *Eskilstuna-Kuriren.*

Falun: *Falu-Kuriren.*

Filipstad: *Filipstads Tidning.*

Gävle: *Gefle-Posten.*

Göteborg: *Göteborgs Dagblad.*

Halmstad: *Hallandsposten.*

Hedemora: *Södra Dalarnes Tidning.*

Hudiksvall: *Hudiksvalls-Tidningen.*

Hälsingborg: *Hälsingborgs Dagblad.*

Härnösand: *Härnösands-Posten.*

Jönköping: *Smålands Allehanda.*

Kalmar: *Barometern.*

Karlskrona: *Karlskrona-Tidningen.*

Katrineholm: *Katrineholms-Kuriren.*

Landskrona: *Landskrona-Posten.*

Linköping: *Östgöten.*

Ludvika: *Ludvika Tidning.*

Luleå: *Norrbottnens-Kuriren.*

Malmö: *Skånska Aftonbladet.*

Mariestad: *Tidning för Skaraborgs län.*

Mora: *Mora Tidning.*

Norrköping: *Norrköpings Tidningar.*

Nässjö: *Nässjö-Tidningen.*

Piteå: *Norrbottnens Allehanda.*

Skövde: *Skaraborgs Läns Annonsblad.*

Sollefteå: *Sollefteå-Bladet.*

Strängnäs: *Strängnäs Tidning.*

Sundsvall: *Sundsvalls-Posten.*

Säter: *Säters Tidning.*

Söderhamn: *Söderhamns Tidning.*

Trelleborg: *Trelleborgs Allehanda.*

Uddevalla: *Bohusläningen.*

Umeå: *Västerbottnens-Kuriren.*

Uppsala: *Tidningen Uppsala.*

Visby: *Gotlänningen.*

Västervik: *Västerviks-Tidningen.*

Västerås: *Westmanlands Allehanda.*

Växjö: *Nya Växjöbladet.*

Örebro: *Örebro Dagblad.*

Östersund: *Östersunds-Posten.*

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Detta var dåraktigt, men det var en viss lättnad att göra något dåraktigt, och hon fortsatte med ett svagt leende, som gjorde narr av hennes egen hänsynslöshet. Flera av gatans kvinnor — nattliga fartyg med hissade segel — kommo ut från sidogatorna eller nedför huvudgatorna med sin skickliga långsamhet, som tycktes så snabb. Och inför de nedslagna, halvt fientliga blickarna i deras sminkade och pudrade ansikten kände Gyp en elak tillfredsställelse. Hon oroade och sårade dem — och hon ville såra.

Just då kom en frackklädd man med uppslagen överrock gående, han såg stint in i hennes ansikte, lyfte på hatten och började gå bredvid henne. Hon gick rätt fram, alltjämt med detta halva småleende, hon visste, att han var förbryllad och oändligt lockad. Så greps hon av en vanvetting önskan att träffa honom i hjärtat, så att hon vred på huvudet och såg på honom. Vid uttrycket i hennes ansikte lomade han bort från henne, och återigen kände hon denna elaka tillfredsställelse över att ha sårat honom.

Hon gick ut ur folkträngseln åt parksidan till och vände tillbaka mot St. James. Och nu bemäktigades hon av en djup svart bedrövelse. Om bara hennes älskade hade gått bredvid henne denna underbara kväll bland ljusen och trädens skuggor, i den varma luften? Varför var han icke bland dem, som gingo förbi? Hon som kunde få vilken mötande som helst till sin sida genom ett småleende, kunde icke frambesvärja den ende, hon ville se i denna stads stora öken! Hon skyndade framåt för att komma inomhus och dölja sin längtan. Men i hörnet vid St. James Street stannade hon. Där låg hans klubb nästan mitt emot. Kanske var han där, kanske spelade han kort eller biljard ett par alnar från henne och ändå i en annan värld. Snart skulle han komma ut, gå på någon varieté eller ströva hemåt och tänka på henne — kanske inte ens tänka på henne! En annan kvinna gick förbi och gav henne en förstulen blick. Men Gyp kände icke längre någon skadeglädje. Hon gick över gatan tätt under klubbens fönster och skyndade hem. När hon kom upp på sitt rum, brast hon ut i en ström av tårar. Hur kunde hon ha funnit nöje i att såra dessa stackars kvinnor, såra denne man, som endast visade henne en mans hyllning? Och med dessa tårar försvunno hennes svartsjukas vilda känslor och lämnade bara längtan kvar.

Nästa morgon medförde ett brev. Summerhay skrev från ett värdshus ute vid floden och bad henne komma ned med elvståget, så skulle han möta henne vid stationen. Han ville visa henne en villa, som han hade sett, och de kunde dricka eftermiddagste på floden. Gyp mottog detta brev, som började: Min älskling! med en extas, som hon icke fullständigt kunde dölja. Och Winton, som hade betraktat hennes ansikte, sade strax:

— Jag tror jag far till Newmarket, Gyp. Kommer hem i morgon kväll.

I kupén på resan dit satt hon med slutna ögon i en slags trance. Om hennes älskade

hade varit där och hållit henne i sina armar, så kunde han icke ha varit närmare.

Hon fick se honom, när tåget körde in, men de möttes utan en handtryckning, utan ett ord, de sågo helt enkelt på varandra och började le.

En liten illa medfaren droska körde dem långsamt uppåt vägen. Under den lätta fotsacken höllo de varandras händer och de upphörde icke att se in i varandras ansikten utom då de gåvo dessa formella blickar av hänsyn till det passande, som icke bedraga någon.

Dagen var vacker som bara tidiga septemberdagar kunna vara, när solen är het men ändå icke för het, när ljuset faller i silkeskimrande strålar på träden, som just förlorat sommarens yppiga enformighet, på gyllene mogna fält, silvergrå fält, gyllene senap. När skotten genljuda ur fjärran, och när man ser dit bort faller ett löv, som det tyckes utan skäl. Plötsligt veko de av från stora landsvägen in på en grön körväg förbi en klunga björkar och körde upp till grinden framför ett ensligt hus, byggt av mycket gammal röd tegelsten och överväxt med vildvin — en villa med loggia och låga breda skorstenar. Framför huset var en inhägnad, vanvårdad gräsplan med popplar och ett stort valnötsträd. Solskenet tycktes ha samlat sig i trädgården, där var ett våldsamt surr av bin. Ovanför träden kunde man se hedarna, där det sades, att kapplöpningshästarna tränades. Summerhay hade nycklar till villan och de gingo in. För Gyp var detta som ett barns lek att låtsas — att föreställa sig att de skulle bo där tillsammans, välja ut rummen och bestämma deras användning. Hon ville icke förvärva denna härliga dag genom några argument eller ett medgivande att de måste besluta sig. Och när han frågade:

— Nå, älskling, vad tycker du om det? svarade hon bara:

— Åh, det är förtjusande på sätt och vis, men låt oss gå tillbaka ned till floden, och göra det mesta möjliga av dagen.

De togo en båt vid »Hotell Gräddsniplan», där Summerhay bodde. Summerhay, som varit skicklig roddare vid Oxford kände till floden från Lechlade till Richmond, men Gyp hade aldrig i sitt liv varit på den, och dess fridfulla behag, så olik alla andra floders i hela världen, nästan överväldigade henne. Att på denna glimmande, vindstilla dag driva ned förbi de klargröna, flata näckrosbladen över de grönaktiga djupen, att lyssna till duvorna, att se trollsländorna fladdra förbi och se fisken hoppa lättjefullt, att icke ens styra utan bara låta handsken plaska i vattnet och sedan kyla sin solvärmda vind med den och hela tiden betrakta Summerhay, som såg på henne, medan han sakta doppade årorna — allt detta var som en färd utför någon drömflod, lycksalighetens högsta fulländning. Det finns en grad av lycka, som människohjärtat känner och som tycks tillhöra någon förtrollad värld — en strålände labyrint, dit vi fly undan och ströva ett ögonblick då och då. I dag var han mera än någonsin lik Botticellis unge man där

hemma med den bara halsen och ansiktet, som var så klarögt och brett och brunt. Hade hon verkligen levat tillsammans med någon annan man? Och bara för ett år sedan? Det föreföll otroligt.

Men när han i det sista bakvattnet band fast båten och kom och satte sig hos henne igen, började det redan bli sent, och den obestämda melankolien hos den nu skuggiga floden stal sig över henne. Och med en slags bävan i hjärtat hörde hon honom börja:

— Gyp, vi måste fara bort tillsammans. Vi kunna aldrig uthärda att leva åtskilda och stjäla några timmar då och då.

Hon tryckte sina händer mot kinderna och viskade:

— Varför inte, älskling? Har det inte varit förtjusande? Vad kunde vara mer förtjusande? Det har varit paradiset självt?

— Ja, men att kastas ut varenda dag? Att vara hela dagar och nätter utan dig? Gyp, du måste — du måste? Vad har du emot det? älskar du mig icke nog?

Hon såg först på honom och sedan bort mot skuggorna.

— För mycket tror jag. Det vore att fresta försynen, att ändra något. Låt oss fortsätta liksom nu, Bryan. Nej, se inte ut så där — var inte ond?

— Vad är du rädd för? Sörjer du över vår kärlek?

— Nej, men låt det vara så här. Låt oss icke riskera något!

— Riskera? Är det människorna — societeten — du är rädd för? Det trodde jag inte du brydde dig om.

Gyp log.

— Societeten? Nej, den är jag inte rädd för.

— Vad är det då? Är du rädd för mig?

— Jag vet inte. Män tröttna snart. Jag är en tvivlande natur, Bryan, jag kan inte rå för det.

— Liksom om någon kunde bli trött på dig! Är du rädd för dig själv?

Återigen log Gyp.

— Jag är inte rädd att älska för litet, har jag sagt.

— Hur kan man älska för mycket?

Hon drog ned hans huvud till sig. Men när kyssen var slut, sade hon endast om igen:

— Nej Bryan, låt oss fortsätta som hittills. Jag skall gottgöra dig för det, när jag är hos dig. Om du skulle tröttna på mig, skulle jag inte kunna uthärda det.

Han vädjade ännu en lång stund — än med vrede, än med kyssar, än med förnuftsskäl, men mot allt satte hon samma ömma, halft sorgsna »nej», och slutligen avstod han och rodde henne under envis tystnad, fram till byn, varifrån hon skulle taga tåget hem. Det var skymning, då de stego ur båten, och daggen höll på att falla. Strax innan de kommo fram till stationen, tog hon hans hand och tryckte den till sitt hjärta.

— Älskling, var inte ond på mig! Kanske skall jag göra det en dag.

Och på tåget försökte hon än en gång tänka sig sitta därborta i båten, bland skuggorna och den susande vassen och flodens stilla underverk.

Då hon kom hem, smög hon sig försiktigt in, och fast hon icke ätit middag, gick hon genast upp på sitt rum. Hon tog just av sig blusen, då Betty kom in med det runda ansiktet rödflammigt och tårar rullande utefter kinderna.

— Betty! Vad är det?

— Åh, kära vän, var har ni varit? En sådan ryslig underrättelse! De ha stulit henne! Den där elaka karlen — er man — han tog henne direkt ur vagnen — och för iväg med henne i en stor bil — han och den där andre! Jag har varit halvtokig! — Gyp stirrade skräckslagen på henne. — Jag skrek till en polis. »Han har stulit henne, hennes far! Tag fatt dem!» sade jag. »Hur skall jag kunna se min matmor i ansiktet!» — Hon stannade för att andas och utbrast sedan: »Han är en dålig människa», sade jag: »En utlänning. De äro utlänningar båda två». — »Hennes far!» sade han. »Ja, varför skulle han inte få ta henne? Han åker väl litet med henne för ro skull och han kommer nog hem med henne, var inte ängslig». Och jag sprang hem — jag visste inte var ni var. Åh kära vän! Majoren borta och allt — vad skulle jag göra! Jag hade just vänt mig om för att stänga trädgårdsgrinden, och jag såg honom inte, förrän han stack in sin stora, långa arm över vagnen och högg henne — Och där hon satt på sängen gav hon sin förtvivlan fritt lopp.

Gyp stod stilla. Var det Nemesis för hennes lycka? Den hämndgirige uslingen Rosek! Detta var hans verk. Och hon sade:

— Åh Betty, hon gråter säkert!

Ett nytt utbrott av jämmer blev det enda svaret. Gyp mindes plötsligt vad advokaten hade sagt för över ett år sedan — det hade slagit henne med fasa den tiden. I juridisk mening ägde Fiorsen barnet och kunde göra anspråk på det. Hon kunde alltså ha fått det tillbaka genom att öppna den där rysliga processen mot honom, men nu hade hon kanske ingen utsikt. Var det hennes återkomst till Fiorsen, som de hade i sikte, eller ville de att hon skulle avstå från sin älskare? Hon gick fram till spegeln och sade:

— Vi skola fara genast, Betty, och skaffa tillbaka henne på något sätt. Tvätta ditt ansikte.

Medan hon gjorde sig i ordning, bekämpade hon dessa båda förfärliga bekymmer — att förlora barnet, att förlora den älskade. Ju mindre oro hon kände, desto bättre kunde de handla, desto listigare och snabbare. Hon kom ihåg, att hon någonstans hade en liten dolk, som hon fått för länge sedan. Hon sökte upp den, tog av det röda läderfodralet, och sedan hon stukit in spetsen i en liten kork, stoppade hon den innanför blusen. Om de kunde stjåla hennes barn, voro de i stånd till vad som helst. Hon skrev ett brev till fadern, där hon berättade vad som hänt, och sade, vart hon varit. Sedan foro de bort i en droska. Kallt vatten och matmoderns lugn hade avlägsnat från Betty de värsta dragen av sinnesrörelse, men hon höll hårt i Gyps hand och gav luft åt tunga suckar.

Gyp ville icke tänka. Om hon tänkte, att hennes lilla barn grät visste hon, att hon också skulle börja gråta. Hennes hat mot dem, som hade tillfogat henne detta fega slag, växte inom henne. Hon fattade ett beslut och sade lugnt:

— Mr Summerhay, Betty — det är för hans skull som de ha stulit vår älskling. Jag antar, du vet, att han och jag tycka

om varandra. De ha stulit henne för att få mig att göra vad de vilja.

En djup suck svarade henne.

Wilken konflikt utspelades bakom detta fullmånsansikte med de bekymrade ögonen, — mellan obetingad sedlighet och obetingad tro på Gyp, mellan ängslan för henne och önsknningar om hennes lycka, mellan den lojale tjänarens vana att godkänna allt och den gamla barnjungfruns känsla av ansvar? Hon sade svagt:

— Åh käraste! Han är då en trevlig herre! — Och plötsligt pustade hon ut med oväntad styrka: — För att säga sanningen, så trodde jag aldrig, ni blev riktigt gift med den där utlänningen på det där rysliga rådhuset — ingen musik, inga blommor, ingen välsignelse och ingenting. Jag grät mina ögon fördärvade den gången.

Gyp sade lugnt:

— Nej Betty, det blev jag aldrig. Jag trodde bara jag var förälskad. — En krampaktig tryckning och ett gnisslande, blåsande ljud bebådade ett nytt utbrott. — Gråt inte, vi äro framme nu. Tänk på vår älskling.

Droskan stannade. Medan hon kände efter att det lilla vapnet satt kvar, steg hon ur vagnen, och med handen stadigt på Bettys arm gick hon uppför trappan. Kalla rysningar löpte utefter ryggraden på henne — det steg upp minnen av Daphne Wing och Rosek och den där storväxta kvinnan — vad var det hon hette? — och många andra ansikten, hemska timmar hon tillbragt häruppe i ett besynnerligt tillstånd, aldrig riktigt närvarande, aldrig lugn i hjärtat, minnen av sena färder hem nedför dessa breda trappor ut till deras droska, Fiorsen, som satt bredvid henne i mörkret, hans otydliga ansikte med de breda kindkotorna, som såg retligt ut ur ett hörn eller var tryckt tätt intill hennes. En gång hade de gått en lång väg hem i daggryningen tillsammans med Rosek, och Fiorsen hade spelat på sin violon till poliskonstaplarnas och kattornas förtrytelse. Otydliga, överkliga minnen! Hon grep hårdare om Bettys arm och ringde. När betjänten, som hon väl kom ihåg, öppnade dörren, voro hennes läppar så torra, att de knappast kunde forma orden.

— Är mr Fiorsen inne, Ford?

— Nej, frun, mr Fiorsen och greve Rosek foro till landet på eftermiddagen. Jag har inte deras adress för närvarande. — Hon måste ha blivit vit, ty hon kunde höra mannen säga: Är det något jag kan skaffa frun?

— När reste de?

— Klockan ett, frun, med bil. Greve Rosek körde själv. Jag skulle tro, att de inte stanna länge borta — de hade bara sina väskor med sig. — Gyp sträckte hjälplöst fram handen, hon hörde betjänten säga med bekymrad röst: Jag kunde underrätta er så fort de komma igen, om ni vill vara så vänlig lämna er adress.

Gyp gav honom sitt kort och mumlade.

— Tack, Ford, tack så mycket, — så grep hon åter Bettys arm, och tungt lutad mot henne gick hon nedför trappan.

Det var verklig, svart fruktan nu. Att förlora hjälplösa varelser — barn eller hundar — och säkert veta, att man icke kan finna dem, hur mycket de än lida! Att vara tvingad till okunnighet och höra i öronen barnets gråt — denna fasa marterade nu Gyp. Och ingenting kunde hon göra! Det fanns intet annat att göra än att gå till sängs och vänta — den hårdaste av alla lotter! Lyckligtvis — tack vare den långa dagen i det fria — föll hon slutligen

i en drömlös sömn, och när hon väcktes, låg det ett brev från Fiorsen på tebrickan.

»Gyp!

Jag är ingen barntjuv som din far. Lagen ger mig rätt till mitt eget barn. Men svär att avstå från din älskare, och barnet skall genast komma tillbaka till dig. Om du inte avstår från honom, skall jag taga henne med från England. Sänd mig ett svar till denna poststation och låt inte din far försöka några knep mot mig.

Gustav Fiorsen.»

Längst ned stod adressen på ett postkontor i Westend.

När Gyp hade slutat läsa, genomgick hon några ögonblick av en sådan själslig ångest, som hon aldrig känt förr, men precis som när Betty först berättade för henne om stölden, kommo hennes förnuft och försiktighet plötsligt tillbaka. Hade han druckit, när han skrev detta brev? Hon kunde nästan inbilla sig, att det luktade konjak, men det var så lätt att inbilla sig vad man ville tro. Hon läste det om igen, — den här gången var hon nästan säker på att det dikterats för honom. Om han hade formulerat brevet själv, skulle han icke ha kunnat motstå att skriva ned en speglosa mot lagen eller en hånfull anmärkning om sig själv som på detta sätt skyddade hennes dygd. Det var Roseks verk. Hennes vrede blossade upp på nytt. Eftersom de använde så gemena grymma medel, varför behövde hon själv vara samvetsgrann? Hon hoppade ur sängen och skrev:

»Hur kunde du göra något så brutalt? Låt i alla händelser min älskling få ha sin sköterska. Det är icke likt dig att låta ett litet barn lida. Betty är beredd att komma samma ögonblick du skickar efter henne. Vad mig själv beträffar, måste du ge mig tid att besluta mig. Jag skall ge dig besked inom två dagar.

Gyp.»

När hon hade skickat av detta och ett telegram till fadern i Newmarket, läste hon Fiorsens brev en gång till och blev säkrare än någonsin, att det var Roseks formulering. Och plötsligt tänkte hon på Daphne Wing, som fadern sett komma ut från Roseks hus. Genom henne kunde det kanske finnas ett sätt att få underrättelser. Hon tyckte sig åter se den unga flickan, som låg där så vit och hopplös, då döden berövat henne hennes nyfödda barn. Ja, det lönade säkert mödan att försöka.

En timme senare stannade hennes droska framför Wagges port vid Frankland Street. Men just som hon skulle ringa, sade en röst bakom henne:

— Tillåt mig, jag har nyckel. Vad får jag — Åh, är det ni? — Hon vände sig om. Mr Wagge i sin yrkesmässiga dräkt stod där. — Stig in, stig in, sade han. — Jag undrade, om vi kanske inte skulle råkade efter vad som sipprat ut.

Medan han hängde upp sin höga, svarta hatt, som var klädd med sorgflor över nästan hela kullen, på en knapp i mahognystället, sade han i dämpad ton:

— Jag trodde verkligen vi hade fått slut på det där, — och öppnade dörren till matsalen. — Stig in. Vi kan slå våra huvuden ihop bättre här.

I detta rum, som hon alltför väl kom ihåg, låg det en fläckig vit duk på bordet, och där stod ett bordsställ och en flaska Worcestersås. Den lilla blå skålen var borta, så att ingenting nu störde den rödgröna harmonien. Gyp sade snabbt — Bor inte Daphne—Daisy hemma längre?

(Forts.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Uttrycket i mr Wagges ansikte var besynnerligt: misstänksamhet, lättnad och en slags slughet blandades med den förstulna beundran, som Gyp alltid tycktes uppväcka hos honom.

— Skall jag förstå det så att ni — hm —
— Jag kom för att fråga, om Daisy ville göra mig en tjänst.

Mr Wagge snöt sig:

— Ni visste inte — började han åter.
— Ja, jag tror nog hon träffar min man, om det är det ni menar, och jag bryr mig icke om det — han är ingenting för mig numera.

Mr Wagges ansikte blev ytterligare komplicerat genom en äkta mans känslor.

— Ja, sade han, det är ju icke att undra över kanske, under dessa omständigheter. Jag är säker på att jag alltid tyckte...

Gyp avbröt honom hastigt.

— Ursäkta, mr Wagge! Vill ni ge mig Daisys adress?

Mr Wagge stod ett ögonblick försjunken i djupa tankar, så sade han ryckvis med grötig röst:

— 73 Comrade Street, Soho. Ända tills jag råkade honom där i tisdags, måste jag säga att jag hade goda förhoppningar. Nu är jag ledsen att jag inte slog honom — han var mig för snabb. — Han hade lyft en av sina behandskade händer och sågade upp och ned med den. Åsynen av detta svarta föremål, som klöv luften, kom nästan Gyp att skrika, hennes nerver voro så spända. — Det är hennes förbaskade självständighet — jag ber om ursäkt — men vem kunde tro — slutade han plötsligt.

Gyp gick förbi honom.

— Vem skulle inte? hörde hon hans röst bakom sig — Jag trodde, att hon hade löpt linan ut den här gången. — Och medan hon famlade på ytterdörren, stack hans röda mopsfysionomi med det runda, grå skägget nästan fram över hennes axel. Om ni träffar henne, hoppas jag ni...

Gyp var borta. I droskan ryste hon. En gång hade hon lunchat med fadern på en restaurang vid The Strand. Den hade varit full av mr Waggetyper. Men plötsligt tänkte hon: Det är hårt för honom, stackars karl!

XIII.

Det var svårt att hitta Comrade Street 73, men med hjälp av en springpojke, som kom med mjölk, upptäckte Gyp slutligen gatan och rätta dörren. Där gjorde hennes stolthet plötsligt uppror och om icke springpojken ögon varit fästade på henne, medan han uppgav sitt yrkesmässiga tjut, skulle hon ha flytt. En knubbig vit hand och handled stack ut och tog kannan, och Daphne Wings röst sade:

— Ah, men var är grädden?

— Det har jag ingen.

— Men jag har sagt, att jag alltid skulle ha för två penny klockan tolv.

— Två penny. — Pojkens ögon stodo på skaft.

— Ville ni inte tala med henne, miss? Man bultade på den stängda dörren. —

Det är en dam, som vill tala med er! God morgon, miss.

Daphne Wings figur i blå kimono visade sig. Hennes ögon tittade runda på Gyp.

— Ah! sade hon.

— Får jag komma in?

— O ja. Var så god. Jag har övat mig. Ah, det var roligt att se er.

Mitt i ateljén stod ett litet bord, dukat för två. Daphne Wing gick fram till det, hon höll mjölkkanan i ena handen och i den andra en kort kniv, med vilken hon tydligen öppnat ostron. När hon lagt kniven på bordet, vände hon sig till Gyp. Hennes ansikte var blossande rött och halshen likaså, som syntes i en trekantig urringning under kimonons veck. Hennes ögon, som voro runda som tekoppar, mötte Gyps, sänktes och mötte dem igen. Hon sade:

— Å, mrs Fiorsen, vad jag är glad, det är jag verkligen. Jag ville så gärna, att ni skulle se mitt rum, tycker ni om det? Hur visste ni var jag fanns? — Hon såg ned och tillade: — Jag tror det är bäst jag säger er det. Mr Fiorsen kom hit och sedan dess har jag träffat honom hos greve Roseks och — och — —

— Ja, men besvara er inte med att berätta det.

Daphne Wing fortsatte skyndsamt:

— Naturligtvis är jag fullkomligt min egen herre numera. — Så föll plötsligt med ens den ovana världsdamemasken av hennes ansikte, och hon grep Gyps hand:

— Å, mrs Fiorsen, jag kommer aldrig att bli lik er.

Med en liten rysning sade Gyp:

— Det hoppas jag att ni inte skall, — stoltheten välde upp inom henne. Hur kunde hon be denna flicka om någonting? Hon tvingade tillbaka denna känsla och sade likgiltigt:

— Minns ni min lilla flicka? Nej, naturligtvis inte, ni såg henne aldrig. Han och greve Rosek ha just stulit henne ifrån mig.

Daphne Wing tryckte krampaktigt den hand, som hon hade bemäktigat sig.

— Å, så elakt gjort, när hände det?

— I går eftermiddag.

— Å, jag är verkligen glad att jag inte träffat honom sedan dess. Å, jag tycker verkligen att det var usest gjort. Är ni inte förfärligt ledsen? — Det minsta tänkbara leende spelade på Gyps läppar. Daphne Wing utbröt:

— Vet ni — jag tycker — jag tycker att er självbehärskning är någonting förfärligt, den skrämmer mig. Om mitt barn hade levat och blivit stulet på detta sätt, så skulle jag ha varit halvdöd nu.

Gyp svarade så känslolöst som någonsin:

— Ja, jag vill ha henne tillbaka, och jag undrade —

Daphne Wing knäppte händerna.

— Å, jag antar, att jag kan få honom —. Hon hejdade sig förvirrad och tillade hastigt: — Är ni säker på att ni inte bryr er om det?

— Jag skulle inte bry mig om, ifall han hade femtio kärlekshistorier, kanske har han det.

Daphne Wing gav till ett litet häpet utrop. Sedan pressades hennes tänder ganska skadeglatt ned i underläppen.

— Jag tänker låta honom göra vad jag vill nu, och inte tvärt om. Det är enda sättet, då man älskar. Å, var snäll och le inte så där, ni kommer mig att känna mig så osäker.

— När skall ni träffa honom härnäst?
Daphne Wing blev mycket röd.

— Jag vet inte. Han kanske kommer hit till lunch. Ni förstår, han är ju inte någon främling, eller hur? — Hon höjde blicken en smula och tillade: — Han vill inte ens låta mig uttala ert namn, det gör honom tokig. Och därför är jag säker på att han ännu älskar er, men hans kärlek är så lustig. — Hon grep Gyps hand. — Jag skall aldrig glömma hur god ni var mot mig. Jag hoppas att ni — älskar någon annan.

Gyp tryckte de fuktiga, efterhängsna fingrarna, och Daphne Wing fortsatte hastigt:

— Jag är säker på att er lilla flicka är förtjusande. Vad ni måste lida. Ni ser riktigt blek ut, men det lönar inte att lida, det fick jag lära mig.

Hennes ögon föllo på bordet, och en svag grämlelse syntes i dem, som om hon tänkte be Gyp att äta ostronen.

Gyp böjde sig fram och tryckte sina läppar mot den unga flickans panna.

— Adjö, mitt barn skulle tacka er, om hon visste det.

Och hon vände sig för att gå. Då hörde hon en snyftning, Daphne Wing grät. Men innan Gyp kunde tala, slog hon sig själv på strupen och sade med kvävd röst:

— Detta — detta är idiotiskt, jag — jag har inte gråtit sedan — sedan ni vet. Jag — jag behärskar mig fullständigt, men jag — men jag antar att ni påminde mig — jag gråter aldrig.

Dessa ord och ett hickande ljud följde Gyp nedför gränden till droskan.

När hon kom tillbaka till Bury Street, fann hon Betty sittande i hallen med mössan på sig. Hon hade inte blivit efterskickad, inte heller hade det kommit något svar från Newmarket. Gyp kunde inte äta eller taga sig för någonting. Hon gick upp på sitt sovrum för att undkomma tjänarnas blickar och fortsatte mekaniskt att sy på en klänning till lilla Gyp, som hon hade börjat på den ödesdigra morgon, då Fiorsen hade kommit tillbaka. Varannan minut upphörde hon att sy för att lyssna till ljud, som aldrig betydde något, och hundra gånger gick hon fram till fönstret för att se ut på ingenting. Betty hade också gått upp och var i barnkammaren mitt emot. Gyp kunde höra henne röra sig oroligt bland sina husgudar. Snart upphörde dessa ljud och när hon tittade in i rummet, fick hon se den korpulenta kvinnan, alltjämt klädd i mössa, sittande på en koffert med ryggen åt dörren, djupt suckande. Gyp smög sig tillbaka till sitt eget rum, med en kvaljande, darrande känsla. Om — om hennes barn inte kunde återvinnas annat än genom detta offer, om detta grymma brev var det sista ordet, och hon var tvungen att välja mellan dem, vem skulle hon

avstå från? Vem skulle hon följa? — sin älskade eller sitt barn?

Hon gick fram till fönstret för att få luft, värken kring hjärtat var förfärlig, och medan hon lutade sig mot fönsterluckan, kände hon sig alldeles yr av våldsamheten i en kamp, som inte visste av någon sammanhängande tanke eller känsla, utan var en instinkternas stumma dragkamp, där båda voro så förfärligt starka — hur förfärligt starka de voro, hade hon inte märkt förrän nu.

Hennes ögon föllo på tavlan, som påminde henne om Bryan, den tycktes inte ha någon likhet alls nu. Han var alldeles för verklig och älskad och saknad. För mindre än tjugufyra timmar sedan hade hon vänt dövorat till, då han bad, att hon skulle följa honom för alltid, så lustigt! Ville hon inte störta till honom nu, gå var och vart han ville? Ack, om hon bara vore tillbaka i hans armar! Hon kunde aldrig avstå från honom, aldrig! Men så ljödo i hennes öron de kuttrande orden: »kära mams». Barnet, denna lilla varelse, hur kunde hon avstå från det och aldrig mer trycka intill sig och kyssa denna runda, utsökta lilla kropp, detta allvarliga, mörkögda lilla ansikte?

Bruset från London trängde in genom det öppna fönstret. Det fanns så mycket liv, så många människor, men inte en själ kunde hjälpa henne. Hon gick bort från fönstret och fram till pianot, som hon hade ställt där, så att det skulle vara ur vägen för Winton, men hon bara satt med armarna i kors och såg på tangenterna. Den sång, som den där flickan sjungit på Fiorsens konsert, sången om det brustna hjärtat, kom åter för henne.

Nej, nej, hon kunde inte! Det var vid den älskade hon måste hålla fast, och tårar runno ned för hennes kinder.

En droska hade stannat därnere, men hon såg inte upp, förrän Betty kom inrusande.

XIV.

När hon kom in i matsalen, darrande i hela kroppen, stod Fiorsen vid serveringsbordet med barnet på armen.

Han gick rakt fram till Gyp och lade barnet i hennes armar.

— Tag henne, — sade han, — och gör vad du vill. Bliv lycklig.

Gyp tryckte barnet hårt intill sig, så nära intill dörren som hon kunde komma och svarade ingenting. Hennes hjärta var i ett sådant uppror, att hon inte kunde ha sagt ett ord, om det gällt hennes liv. Hon kände en lättnad liksom när en människa, som håller på att dö av törst, helt oväntat får vatten, hon var tacksam, förbryllad, skamsen, men ändå instinktivt medveten om något flyktigt och överkligt i hans altruism. Daphne Wing! Vad var detta för ett köp?

Fiorsen måste ha känt kylan i denna instinktiva vision, ty han utropade:

— Du trodde aldrig på mig, du trodde aldrig, att jag var i stånd till något gott, varför gjorde du inte det?

Gyp lutade sitt ansikte över barnet för att dölja läpparnas skälvning.

— Det gör mig ont, mycket, mycket ont. Fiorsen kom närmare och såg in i hennes ansikte.

— Vid Gud, jag är rädd, att jag aldrig kommer att glömma dig.

Det hade kommit tårar i hans ögon, och Gyp betraktade dem rörd, oroad, men ändå djupt misstrogen.

Han strök med handen över ansiktet, och en tanke flög igenom henne: — Han vill, att jag skall se dem, å, så cynisk jag är.

Fiorsen såg denna tanke och mumlade plötsligt:

— Farväl Gyp, jag är inte alltigenom dålig, det är jag inte. — Varpå han ryckte upp dörren och försvann.

Detta passionerade »det är jag inte», råddade Gyp från att falla samman. Nej, inte ens på självförnekelsens höjd kunde han glömma sig själv.

Om lättnaden är överväldigande, fattar man den långsamt, men när slutligen det som hon hade undgått och det som låg framför henne, stirrade klart in i varandras ansikten, tyckte hon att hon måste gråta ut och berätta för hela världen om sin berusande lycka. Och samma ögonblick som lilla Gyp låg i Bettys armar, satte hon sig ned och skrev till Summerhay:

»Älskling!

Jag har genomgått något förfärligt. Mitt barn stals av honom, medan jag var hos dig. Han skrev ett brev till mig, där han sade, att han skulle återlämna henne, om jag avstod från dig, men jag kände att jag inte kunde avstå från dig, inte ens för barnets skull, och så, för några minuter sedan kom han hit med henne oskadd. I morgon resa vi allesamman till Mildenhams, men om du ännu vill det, skall jag mycket snart följa dig vart du vill. Min far och Betty skola taga hand om min skatt, tills vi komma tillbaka, och sedan kanske i alla fall det gamla röda huset vi sågo... Men nu är det din tur att betänka dig. Se in i framtiden, se långt! Låt inte något dåraktigt medlidande eller någon hederskänsla våga så tungt, skaffa dig visshet, jag bönfäller dig. Jag kan utvärda det nu, om jag vet, att det är till ditt bästa, men efteråt är det för sent. Det skulle vara den största olyckan av alltsammans, om jag gjorde dig olycklig. Skaffa dig visshet! Jag skall förstå det. Jag menar detta med varje fiber. Och nu, godnatt och kanske farväl.

Din Gyp.»

Hon läste om brevet och ryste. Menade hon verkligen, att hon kunde uthärda, om han drog sig tillbaka, om han såg långt, långt in i framtiden och fann, att hon inte var värd priset. Ja, men det vore bättre nu än sedan.

Hon vek ihop och förseglade brevet och satte sig att vänta på fadern, och hon tänkte: »Varför har man ett hjärta, varför finns det inom en någonting, som är så alltför veckt?»

Tio dagar senare höll Gyp faderns hand vid Mildenhams station men kunde knappast se honom för dimman framför sina ögon. Så god han hade varit mot henne de sista dagarna, sedan hon sagt honom, att hon tänkte våga språnget. Inte ett ord av varning eller klagan.

— Farväl, älskade, var rädd om dig. Telegrafera från London och sedan från Paris. — Och medan han log upp mot henne, tilllade han: — Han har tur, det hade inte jag.

Dimman blev till tårar, rullade ned och föll på hans handske.

— Stanna inte för länge därute.

Hon tryckte lidelsefullt sin våta kind mot hans. Tåget satte sig i rörelse, men så länge som hon kunde se honom, betraktade hon honom, där han stod på perrongen och viftade med sin gråa hatt, sedan satte hon sig ned i ett hörn utan att kunna se för tårarna bakom slöjan. Hon hade inte gråtit, då hon lämnat honom på sin olycksaliga bröllopsdag, nu när hon lämnade honom för att möta sin otroliga lycka, nu grät hon.

Det var besynnerligt! Men hennes hjärta hade vuxit sedan dess.

Lilla Gyp, som var nästan fyra och ett halvt år första maj, stod vid kanten av tulpanrabatten och bugade sig för två kalkonhonor, som elegant stucko in huvudena här och där bland blommorna. Hon var löjligt lik sin mor, hon hade samma ovala ansikte, mörka, bågiga ögonbryn, stora och klara bruna ögon, men hon hade det moderna barnets friska utseende, håret, som vågade sig i topparna, fick inte bli långt och hennes blanka bruna ben voro bara till knäna.

— Kalkoner, ni äro inte snälla, kom hit! — Och hon sträckte ut händerna med insidan uppåt och gick baklänges från tulpanrabatten. Kalkonerna släpade försiktigt sina långa klor och medan de yttrade mjuka, smekande frågor, traskade de efter henne i förhoppning att få det, som hon inte höll i sina små bruna händer. Solen, som stod långt nere i väster, ty det var efter tedags, föll snett ned över den röda villans tak och gav ökad färg åt den lilla processionen — lilla Gyps klarblå klänning, guldglansen över det kastanjebruna håret, gräset, där tusenskönorna lyste som stjärnor, de mörka fåglarna med sina genomskinliga röda kammar, de brokiga stjärterna och bakgrunden av tulpaner i svart, rött och gult. När hon hade lockat dem till den öppna grinden, reste hon sig och sade:

— Kära ni, vad ni är dumma, schas! — Och så stängde hon grinden efter kalkonernas stjärtar. Sedan gick hon till ett ställe under valnötsträdet, det enda stora trädet i denna inhägnade trädgård, där en mycket gammal skottsk terrier låg. Hon satte sig ned bredvid honom, började stryka hans vita nos och sade:

— Ossy, Ossy, tycker du om mig?

Strax därpå, när hon fick se sin mor på verandan, rusade hon upp och skrek: — Ossy, Ossy, gå. — rusade fram till Gyp och omfamnade hennes ben, medan den gamle skottske terriern långsamt följde efter.

Gyp, som hölls fången på detta sätt, såg på hunden, som närmade sig. De tre år, som nästan förflutit sedan sist, hade förändrat henne en smula. Hennes ansikte var vekare och allvarligare, figuren litet fylligare, håret möjligen mörkare och kammat på annat sätt, i stället för att ligga i vågor över öronen och samlas i en knut i nacken låg det slätt i en mjuk och glänsande hjälm, varigenom huvudformen bättre kom fram.

— Älskling, gå och säg till Pettance att han skall lägga en ny svavelbit i Ossys vattenskål och skära hans kött finare, sedan kan du ge Hotspur och Brownie två bitar socker var, och sedan skola vi gå ut.

Hon lade sig på knä på verandan, strök den gamle hundens ragg åt sidan, och medan hon undersökte hans eksem, tänkte hon:

— Jag måste gnida in litet mer av den där salvan i kväll. — Å, sötnos, du luktar inte vidare gott. Ja, ja, men inte i ansiktet.

En telegrampojke kom in genom grinden. Gyp öppnade meddelandet med den svaga darrning hon alltid kände, när Summerhay inte var hos henne.

»Kvarhällen, kommer med sista tåg. Behöver inte resa in i morgon. Bryan.»

När pojken var gången, lutade hon sig ned och strök den gamle hundens huvud.

— Husbonden blir hemma hela dagen i morgon, Ossy, husbonden blir hemma.

(Forts.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

En röst från gångstigen sade:

— En vacker kväll, frun.

Den »gamle skojaran» Pettance stod framför henne, stelare i lederna, med flera linjer i sitt groteska ansikte och färre tandstubbar i sin groteska mun och mera dimma över sina små mörka, brännande ögon. Och bakom honom stod lilla Gyp och väntade allvarligt med ena foten framför den andra, som Gyp hade brukat stå, när hon var liten.

— Hör nu Pettance, mr Summerhay stannar hemma hela dagen i morgon, och vi skola göra en lång ridtur, och när ni motionerat hästarna, vill ni gå in på gästgivargården, ifall jag inte går den vägen, och säga major Winton, att jag väntar honom på middag i dag.

— Ja, frun. Och jag har varit och sett på ponnyn åt lilla miss Gyp på förmiddagen. Det var en grå ponny, fem år gammal, frisk, godsint, med små nätta steg. Ja sa' till karlen: försök inte lura mej, sa' ja, ja ä' född på en häst. Tjugu pund för den där ponnyn? Ni kan vara glad, om ni får tio. Ja, Pettance, sa 'han, de lönar inte att tala fram å tillbaka med er, ta den för femton, sa' han. Ja kan öka på ett pund, sa 'ja, elva. Ta det, annars får det vara. Jaa, Pettance, sa' han, ni vet då, hur man skall köpa en häst, kör för tolv då, sa' han. Hon är värd femton, frun, och majoren har gillat henne, så att om ni vill ha henne, så går det för sej.

Gyp såg på sin lilla dotter, som hade gjort ett vilt luftsprång, men nu stod stilla med ögonen riktade på modern och läpparna åtskillda, och hon tänkte: »Den älskade ungen! Hon tigger aldrig om något.»

— Det är bra, Pettance, köp den.

Den »gamle skojaran» rörde vid mösskärmnen.

— Ja, frun, det ska ske. Härlig kväll, frun. — Och medan han avlägsnade sig med gången hos en person, vars fötter gå i räta vinklar mot benen, tänkte han:

— Det blir två krischor i min ficka.

Tio minuter efteråt begåvo sig Gyp, lilla Gyp och Ossian ut från trädgårdsgrinden på sin kvällspromenad. De gingo inte som vanligt upp till hedarna utan åt floden till, bort mot vad de kallade »vildmarken». Detta var en avlägset belägen, försummad jordbit, som hörde till deras gård, två starrbevuxna ängar, omhögade med vallar, där det växte ekar och askträd. Ett gammalt skjul, dolt ända till den trasiga klinkan av en hög murgrönsbuske, stod i hörnet, där ängarna möttes. Stället hade ett sällsamt liv mitt i denna släta, odlade trakt med åkerfält, gräsmattor och björkdungar, den var ett favorittillhåll för djur och fåglar, och lilla Gyp hade nyligen sett två små harar där. Från en ek, vars skrynkliga löv icke voro stora nog att gömma honom, ropade en gök, och de stannade för att betrakta den grå fågeln tills han flög sin väg. Sången och stillheten, de gröna och gyllene ekarna och askarna, blommorna, gökarter och tusenskönor, som lyste som stjärnor i det sträva gräset — allt gav Gyp en känsla av den ogripbara ande, som lig-

ger bakom naturens former, detta livets skuggiga, svävande leende, som alltid försvinner och alltid på nytt tränger fram ur döden. Medan de stodo tätt invid det gamla skjulet, kom en fågel flygande kring dem i vida kretsar och gav ifrån sig gälla skrik. Den hade lång näbb och långa, spetsiga vingar och tycktes bedrövad över deras närvaro. Lilla Gyp kramade moderns hand.

— Stackars fågel! Är det inte synd om fågeln, mams!

— Jo kära barn det är en siska, jag undrar vad det är för fel med den. Kanske att maken blivit skadad.

— Vad är make?

— Fågeln, som den lever tillsammans med.

— Den är rädd för oss. Den är inté lik andra fåglar. Är det en riktig fågel, mams? Eller en från himlen?

— Jag tror den är riktig. Skola vi gå och se, om vi kunna få reda på vad det är för fel?

— Ja.

De gingo längre in i det starrbemängda gräset, och fågeln fortfor att kretsa omkring dem, den försvann och dök upp igen bakom träden, medan den alltjämt uppgav gälla skrik. Lilla Gyp sade:

— Mamma, kan vi inte tala till den?

Eftersom vi ju inte skola skada den, säg?

— Naturligtvis inte, älskling? Men jag är rädd den stackars fågeln är för vild. Försök, om du vill. Ropa på den: Kurr, kurr.

Lilla Gyps kuttrande förenade sig med siskans skrik och den andra fågelsången i kvällens klara, skuggiga frid, tills Gyp sade:

— Åh, se, den flyger ned på marken, där borta i hörnet, den har ett bo. Vi skola inte gå intill?

Lilla Gyp svarade som ett eko med dämpad röst:

— Den har ett bo.

De smögo sig tillbaka ut genom grinden tätt invid skjulet, medan fågeln alltjämt fladdrade och skrek bakom dem.

— Äro vi inte glada, att maken inte är skadad, mams!

Gyp svarade med en rysning:

— Jo, älskling, förfärligt glada. Nå, skola vi nu gå ned och be morfar komma och äta middag?

Lilla Gyp hoppade till av glädje. Och de gingo ned mot floden.

På »Gräddsniplan» hade Winton haft rum i två års tid, som han bebodde så ofta hans sysselsättningar det tillät. Han hade nekat att bilda hem med Gyp och önskade bara vara tillhands då hon ville träffa honom. Det var ett enkelt liv han förde i dessa enkla kvarter, han red med henne, då Summerhay var i staden, besökte folket i stugorna, rökte cigarrer, smidde planer för att försvara dotterns ställning och ägnade sig åt lilla Gyps nycker. Denna tidpunkt, då hans dotterdotter skulle börja rida, var på visst sätt helig för en man, vars liv hade föga mening utan hästar. När Gyp såg dem hand i hand, tänkte hon: Far älskar henne lika mycket som han älskar mig nu — mera, tror jag.

En ensam middag på gästgivargården var en prövning, som han omsorgsfullt dolde för Gyp, varför han mottog inbjudningen utan glättighet, och de gingo uppför kullen med lilla Gyp i mitten, stödd av en hand på vardera sidan.

Röda villan innehöll ingenting, som hade funnits i Gyps forna hem utom pianot. Den hade vita väggar, möbler av gammal ek och vad tavlor angår reproduktioner av hennes favoriter. »Procris död», hängde i matsalen. Winton kunde aldrig underlåta att mönstra den, då han kom in till en måltid — den där »förbannat konstiga historien» tycktes utöva en förtrollning på honom. Han gillade matsalen alltigenom, det smala ekbordet, som lystes upp av en blå linne-löpare, den gamla öppna spisen av tegelsten, de rutade fönstren, för vilka det hängde blommiga gardiner — allt hade en behaglig stränghet, som på ett trolskt sätt mildrats till mjukhet. Han kom bra överens med Summerhay, men han hade roligare, då han var där ensam med dottern. Och i kväll var han särskilt glad att ha henne för sig själv, ty han hade tyckt, att hon varit rätt allvarlig och frånvarande på sista tiden. När middagen var över och de voro ostörda, sade han:

— Det måste vara rätt tråkigt för dig ibland, kära barn. Jag önskar du träffade mera människor.

— O nej, far.

När han såg hennes leende, tänkte han: Detta är inte sura rönnbär — Vad är det för fel?

— Jag förmodar du inte har hört något från den där Fiorsen nyligen?

— Inte ett ord. Men han spelar igen i London den här säsongen, ser jag.

— Gör han? Åh, det kommer att pigga upp dem. — Och han tänkte: Det är inte det heller. Men det är något — det kan jag svära på!

— Jag hör, att det går framåt för Bryan. Jag träffade en man i staden i förra veckan, han nämnde honom som en av de mest framstående yngre juristerna.

— Ja, det går förfärligt bra för honom. — Och ett ljud liksom en svag suck nådde hans öron. — Tycker du, att han förändrat sig mycket, sedan du lärde känna honom, far?

— Jag vet inte — kanske han är litet mindre skämtsam.

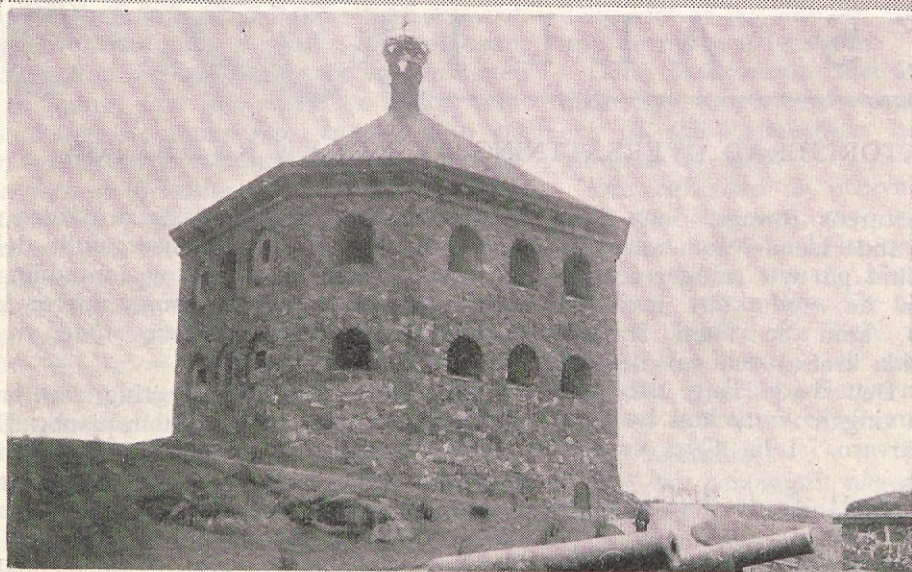
— Ja han har förlorat sitt skratt.

Det sades mycket stilla och mjukt, men ändå grep det Winton.

— Du kan väl inte vänta, att han skall få behålla det, — svarade han, — att vända ut och in på folk dag ut och dag in, och de flesta av dem äro ju sjaskiga. Herre Gud, ett sådant liv!

Men när han lämnat henne och flanerade hem i det klara månskenet, återvände han till sina misstankar och önskade, att han hade sagt mera direkt: — Hör du, Gyp, har du några bekymmer om Bryan eller har folk varit otrevliga mot dig?

(Forts.)

Sedan gamla Älvsborgs fästning ej längre fyllde sin uppgift anlades i slutet av 1630-talet en befästning som i dagligt tal kallades »Juteskrämman» därför att den ansågs bli förpost mot anfall från danska sidan. Här lät Karl XI uppföra skansen Kronan som blev färdig 1697. Den är nu militärmuseum.

Aschebergiska gravkoret vid Kristina kyrka inrymmer fältmarskalken Rutger von Aschebergs i driven koppar rikt utsirade kista. Gravkoret uppfördes 1681 av fältmarskalken, som begrovs här 1694 i närvaro av Karl XI.

Landshövdingensresidenset uppfördes 1650 av Lennart Torstensson som då var generalguvernör här. Karl X Gustaf avled i denna byggnad. Den vackra portalen bär Torstenssons och hans makas vapensköldar. (Foto John W. Johansson).

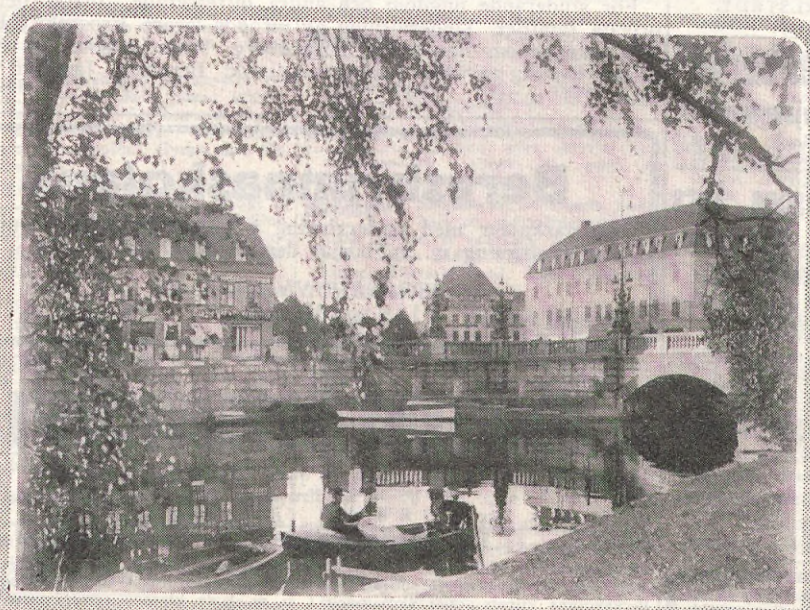

Gatenhjemska huset byggt av den kända kaparen Lars Gatenhjelm. Traditionen påstår att Karl XII vid sitt besök i Göteborg 1716 bodde här som gäst hos den av konungen gynnade kaparen.

En av Göteborgs äldsta byggnader är Kronhuset uppfört till kronomagasin för bl. a. ammunition. I nedre våningen, som omändrats till rikssal, hyllades Karl X Gustaf vid sin tronbestigning av ständerna. Här har sedermera bl. a. varit garnisonskyrka.

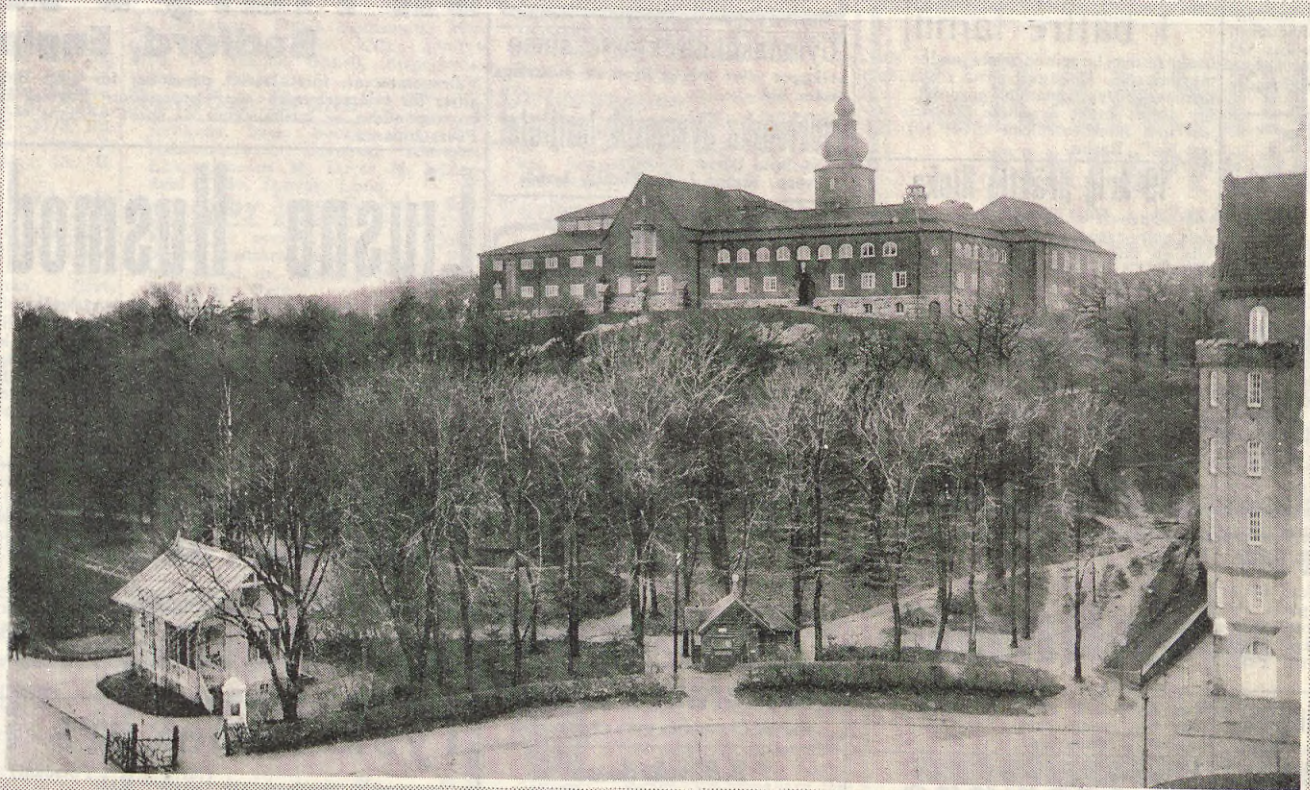
DÄR DET NUTIDA GÖTEBORGS PULSAR SLÅ

Ett motiv från Göteborgs hjärta: trakten kring Kungsportsbron. Det är ett äkta göteborgskt parti med speglande kanaler och moderna affärspalats.

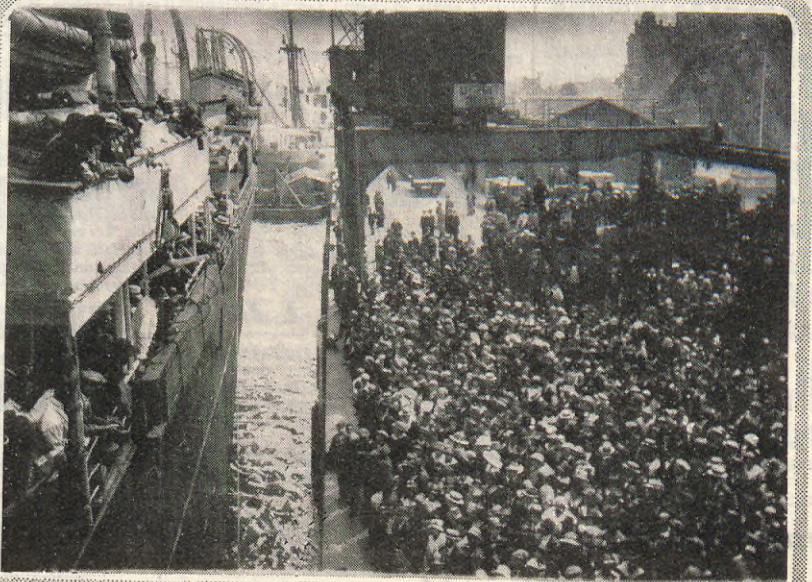
Mer än allt annat, utställningen naturligtvis undantagen, är Lorensbergsområdet det nya Göteborg. Med sin strängt enhelliga tegelarkitektur är det en ovanligt vacker och stilfull villastad.

I den vackra Slottsskogen, hela Göteborgs utflyktsplats sedan gammalt, reser sig nu Naturhistoriska museet som ännu en attraktion.

En sida av Göteborg som sjöstad: mastslogen i Fiskhamnen.

Och en annan sida av sjöstad: när Amerikaångaren "Stockholm" lägger ut. (Foto John W. Johansson).

Svenska Kuroortsföreningen

A.-B. Bie Badanstalt, Katrineholm. Kneippbad. Starkt radiumhaltigt vatten. Skogsluft. Uppl. Badkont., Bie. Läk.: Stadsl. R. Pousard, Katrineholm.

Borgholm (Öland). Härl. klimat. Alla slags bad o. behandlingar. Billiga priser. Uppl. Kamrerarek.

Båstads Havsbad o. kuranstalt. 1/6—1/9. Milt, jämnt klimat, härl. lag., en av Väst kustens natur-skön. badorter. Läkare: Dr. Anders Weltzin, Stockholm. Gymn.-dir. Th. Holmberg.

Djursåtra Brunn, Versås. Lugnt, stilla, enkelt. Högst o. fritt läge. Radiumhaltiga järnkällor. Väl serv. Bad. Hettluft. Elektr. ljusbad. Massagebech. Bill. Läk.: Fredr. Sundelin, Sthlm.

Eda (Värml. Eda) Charlottenberg. 6/6—15/9. Beh. reum., gikt, nerv. m. m. Läk.: Dr. A. Andreen Swedberg, Sthlm.

Fjällnäs c:a 800 mtr ö. h. i björk-skogsb. Härl. fjälln., gott bord, c:a 60 rum. Juni—Aug. Läk.: Professor Torsten Hellman.

Grännaforsa Smål. högl. Moder. kuroortso. speciabeh. Läk.: Dr. B. Björnsso, Sthlm.

Götarp pr Gnosjö, Smål. Högst läge i skogr. trakt vid sjö. Vanl. badf., god järnkälla. Rikt. Maas. Läk.

Hjo Badanstalt Alla badformer. Strandbad. Utmärkt mat. Sprittraktigheter. Musik. Överläkare: Dr. E. Tengstrand, Sthlm. Gymn. o. mass.: Dr. H. Ekberg, Sthlm.

Hälsans Brunnanstalt, Hälsingborg. Den berömda So-fiakallan. Järnkäll. Härl. havsbad i Öresund med sandstrand. Reum. mag. o. tarmsjukd., katarrer. Läk.: A. Björkman.

Johannisdal v. Köping. Järnkälla m. hög radioaktivitet, vars vatten anv. även till alla bad. Läk.: G. Ericsson, Köping.

Kälviks Brunn o. Havsbad. Luft-hammars. 8/6—21/8. Billig sommarvist. o. Kuroort. Rum. 2, kost. 4 kr. p. d. Läk.: Dr. G. Prostell, Stockholm.

Lannaskede Härl. läge & Smål. högl. 900 ft. ö. h. Skogr. trakt. Stark järnk. Alla badf. Spec. gyttebad. Kneipp. Ö. 1/6. Läk.: G. Cars, Linköping.

Loka 4/6—15/8. Rheum., Gikt, Hjärtfel, Neurasth. Berömda gyttebad. Radiuminhal. Överl.: Th. Hedborg, Sthlm.

Lyckornas Havsbad. Sas. 1/6—31/8. Härl. läge. Vackra skogsprom. Varma o. kalla bad. Läk.: Dr. L. Turitz, Göteborg. Fullst. restaur. Helinack. fr. Kr. 7:— pr dag. Medicinska förfrågningar besvaras av resp. läkare och för närmare upplysningar hänvisas till den av Sv. Kuroortsföreningen utgivna publikationen "Svenska Bad- och Kuroorter" (tillgänglig i bokhandeln) och till de olika kuroorternas prospekt, som erhållas genom kamrerarekontoren och Svenska Turistföreningen, Stockholm, samt genom Aktiebolaget Nordisk Reasebureau; Stockholm, Operahuset; Göteborg, Södra Hamngatan 43; Malmö, Stortorget 13 A; Köpenhamn, Kristen Benikowgade 1.

OBS! Önskligt är att kurgästerna medföra eget linne.

I kampen mot ålderdomen är

YOGHURT

ett verksamt medel. YOGHURT underlättar matsmältningen, YOGHURT förebygger åderförkalkning, YOGHURT ger en klar och ren hy. Pris pr sats kr. 5. Vid insänd likvid portofritt. Rekvisera direkt från Näringsfysiologiska Laboratoriet Stockholm C.

Kronprinsessan Margaretas

porträtt gratis,

"Nya kokboken Kronan"

med omkr. 400 rätter bak, sylt o. saftning, samt konservering av bär och frukter utan socker m. m., omtyckt och slutsäld 2 uppl. i tillsammans 50,000 exp., kostad 3,25, säljes nu för 1,75, inb. fraktfritt mot postförskott från

A. O. HÄSSLERS BOKF., Torsg. 48, Stockholm. Agenter antagas.

Gummistrumpor

och benbindor för åderbräck och svullna ben. Maggördlar. Rygggradshållare. Hålsögördeln "Minerva", ersättning för snörlivet, 14 kr. Hålfotslägg 3: 50. Liggdynor. Urinbehållare för dag- som nattbruk 15 kr. OBS! Våra varor ej att förväxla med förlagade realisationslager. Alla sjukvårdsartiklar föras i lager. Illustrerad pris-kurant och måttblanketter gratis. A.-B. Nils Adamssons Sjukvårdsaffär, Centralpalatset, Sthlm.

Lait Antiphélique

borttager fräcknar, finnar, fnassel och rynkor, samt gör huden fast och jämn. Pris kr. 6: 50 + porto. Försändes diskret.

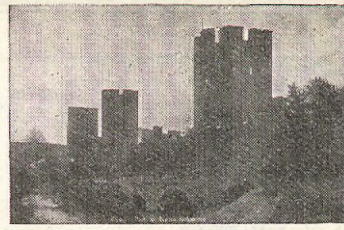
A.-B. Franska Parfymmagasinet, 21 Drottninggatan, Stockholm. Hovleverantör.

Gardiner, Draperier Dukar och Mattor

sommarförvaras och tvättas kemiskt hos

LUNDBY

Skönfärgeri & Kem. Tvättanstalt, Göteborg KUNGL. HOVLIVERANTÖR

Tillbringa Edra ferier å GOTLAND

Besök VISBY. Nordens märkligaste medeltidsstad. Lämpligt mål för skofresor.

Upplysningar genom TURISTBYRÅN, VISBY

Döva höra

Den amerikanska elektriska **hörapparaten ACOUSTICON**, som är världens förnämsta, kan nu regleras i 6 styrkegrader efter örats olika hörsolförmåga. Förordad av öronspecialister. Uombärlig för lomhörda i kyrka och teater. För efterapningar varnas.

Öronmassageapparaten MASSACON botar susning för öronen. ACOUSTICON är den enda elektr. hörapparat som är patenterad, o. lämnas 5 års skriftlig garanti. ACOUSTICON är tillerkänd guldmedalj i St. Louis o. den engelska kröningsmedaljen i guld. Användes av H. Maj: Ankedrottningen av England o. Prins Carl av Sverige. Begär katalog och intyg. Ensamförs. för Sverige: MALMÖ BANDAGE ETABLISSEMENT, Per Velfjersgatan 9, Malmö I. Telefon 4975.

AKTIEBOLAGET SYDSVENSKA BANKEN

Inbetalt aktiekapital Kr. 34,000,000:—

Huvudkontor: Malmö.

Mottager insättningar i Depositions-, Kapital- och Sparkasseräkning till högsta gällande ränta.

Fullständig bankrörelse.

GRANSHOLMS FINPAPPERSBRUK

ANLAGT 1803 - GEMLA - ANLAGT 1803

Specialbruk för finare pappersorter

LEVERANTÖR AV

IDUNS PAPPER

OMBUD OCH PARTINEDERLAG I STOCKHOLM:

R. W. STARE

R. T. 40 44 59 KUNGSGATAN 59 A. T. 192 30

Utmärkta organ

för

annonsering i landsorten:

Arvika: Arvika Nyheter.

Avesta: Avesta-Posten.

Borlänge: Borlänge Tidning.

Borås: Borås Tidning.

Eksjö: Eksjö-Tidningen.

Engelholm: Engelholms Tidning.

Eskilstuna: Eskilstuna-Kuriren.

Falun: Falu-Kuriren.

Filipstad: Filipstads Tidning.

Gävle: Gefle-Posten.

Göteborg: Göteborgs Dagblad.

Halmstad: Hallandsposten.

Hedemora: Södra Dalarnes Tidning.

Hudiksvall: Hudiksvalls-Tidningen.

Hälsingborg: Hälsingborgs Dagblad.

Härnösand: Härnösands-Posten.

Jönköping: Smålands Allehanda.

Kalmar: Barometern.

Karlskrona: Karlskrona-Tidningen.

Katrineholm: Katrineholms-Kuriren.

Landskrona: Landskrona-Posten.

Linköping: Östgöten.

Ludvika: Ludvika Tidning.

Luleå: Norrbottens-Kuriren.

Malmö: Skånska Aftonbladet.

Marlestad: Tidning för Skaraborgs län.

Mora: Mora Tidning.

Norrköping: Norrköpings Tidningar.

Nässjö: Nässjö-Tidningen.

Piteå: Norrbottens Allehanda.

Skövde: Skaraborgs Läns Annonssblad.

Sollefteå: Sollefteå-Bladet.

Strängnäs: Strengnäs Tidning.

Sundsvall: Sundsvalls-Posten.

Säter: Sätters Tidning.

Söderhamn: Söderhamns Tidning.

Trelleborg: Trelleborgs Allehanda.

Uddevalla: Bohuslänningen.

Umeå: Västerbottens-Kuriren.

Uppsala: Tidningen Uppsala.

Visby: Gotlänningen.

Västervik: Västerviks-Tidningen.

Västerås: Westmanlands Allehanda.

Växjö: Nya Växjöbladet.

Örebro: Örebro Dagblad.

Östersund: Östersunds-Posten.

Jubileumsutställningen i Göteborg

8 maj—30 sept.

Besök Skandinaviens hittills största utställning.

Reservera i tid rum genom
Utställningens Inkvarteringsbyrå.

I samband med utställningen anordnas:

Internationella Automobilutställningen 9 maj—12 juni.
22:dra Allmänna Svenska Lantbruksmötet 19—24 juni.
Internationella Luftfartsutställningen 20 juli—12 aug.
Internationella Stadsbyggnadsutställningen 27 juli—
12 aug. Svenska Mässan 20—26 aug. 5:te Nordiska
Trädgårdsutställningen 14—23 sept. Svenska Spelen,
Internationella Idrottstävlingar 1—15 juli.

Broschyrer och program sändas på rekvisition från

UTSTÄLLNINGSBYRÅN, GÖTEBORG 5

Åh sådan utmärkt
brunstekf potatis
man nu får av
Pellerin's nya
Margarin

VINÄGRONS Ättiksprit och Senap

Utställs å Jubileumsutställningen i Göteborg

livsmedelsavd., hall n:o 29

ETT BESÖK LÖNAR SIG

Till intresserade husmödrar utdelas gratisprover

Prövade, utmärkta recept för inläggning av gurkor
och syltlök erhållas gratis

RÄTTA MEDLET

att snabbt återvinna ungdomskraft, energi och levnadsmod är att
taga en SANOKAPSEL dagligen. Hundratusentals människor
hava genom detta angenäma, billiga medel blivit kvitt trötthet,
överanstängning och missmod. Ask om 10 kapslar kr. 2:25, om
20 kapslar kr. 4:25 å alla apotek och kemikalieaffärer eller franko
pr postförskott från

HARALD WESTERBERG & C:o
GÖTEBORG

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Han hade på de sista tre åren omedvetet blivit fientligt stämd mot sin egen klass och deras efterapare och mer än någonsin vänligt stämd mot de fattiga. Han gick på besök hos lantarbetarna, de små jordbrukarna och hantverkarna, gjorde dem små tjänster när han kunde, gav deras barn sexpenceslantar och så vidare. Det faktum, att de inte hade råd att sätta på sig dygdiga miner, undgick honom, han märkte bara, att de voro aktyningsfulla och vänliga mot Gyp och detta gjorde hans hjärta varmt gentemot dem i samma mån som han blev ursinnig på de två eller tre godsägarfamiljerna och parvenypacket i villorna utmed floden.

När han först kom hit, hade den förnämste godsägaren — en man, som han känt i årtal — bjudit honom på lunch. Han hade mottagit inbjudningen med den bestämda avsikten att ta reda på hur saken stod och hade använt första tillfället att nämna dotterns namn. Hon var mycket förtjust i blommor, hade han sagt, och Röda Villan hade en bra trädgård. Hans väns hustru lyfte lätt på ögonbrynen och svarade med ett nervöst leende: — O ja, naturligtvis. Och så hade det uppstått en icke onaturlig tystnad. Sedan dess hade Winton hälsat på sin vän och hans hustru med en så kylig artighet, att de fröso ända in i märgen. Han hade icke gått dit för att fiska inbjudningar för Gyp, men för att visa dessa människor, att hans dotter icke ostraffat kunde förnärmas. Det var dåraktigt av honom, ty man av värld som han var till fingerspetsarna visste han utmärkt väl, att en kvinna, som lever tillsammans med en man, som hon icke är gift med, inte kunde erkännas av människor med några anspråk på rättroghet. Gyp stod till och med bortom den tvivelaktiga gräns, inom vilken de frånskilda och omgifna befunno sig. Men icke ens en man av värld är säker emot tillgivenhetens kastvindar, och Winton var beredd att varje ögonblick anfalla vilken väderkvarn som hälst för hennes skull.

Då han utanför ingången till gästgivargården blåst ut de sista rökmolnen av sin cigarett, tänkte han: »Vad skulle jag icke ge för gamla tider och en chance att få klippa vingarna på någon av dessa moraliska parvenyer!

II.

Det sista tåget skulle icke komma förrän 11,30, och när Gyp sett till att det fanns sandwiches på kvällsbrickan, gick hon in i Summerhays arbetsrum, som låg i rät vinkel mot huvudbyggnaden, ovanför vilken de hade sina sovrum. Då hon icke hade något att göra, gick hon alltid hit, under hans frånvaro, och kände sig då närmare honom. Hon skulle ha blivit stel av fasa, om hon vetat av faderns känslor för hennes räkning. Hennes ögonblickliga svar, att hon icke ville se mera människor hade varit fullt uppriktigt. Hennes livsvillkor föreföllo henne i detta hänseende idealiska. Det var en sådan glädje att vara fri från människor, som man icke brydde sig ett uns om, och från alla tomma sällskapsplikter.

Allting hon ägde nu var verkligt — kärlek och natur, ridning, musik, djur och välgörenhet mot fattiga. Vad fanns det eljes som det lönade mödan att äga? Hon skulle icke ha bytt ut det mot någonting. Hon tyckte ofta, att böcker och pjäser som handlade om hur olyckliga kvinnor i hennes ställning måste vara, voro falska. Om man älskade, vad mera kunde man då önska sig? Om sådana kvinnor voro olyckliga, kunde de icke ha någon stolthet, eller också kunde de verkligen icke älska! Hon hade nyligen läst »Anna Karenina» och hade ofta sagt till sig själv: »Det är något som icke är sannt i den, det är som om Tolstoj försökte få oss att tro, att Anna i hemlighet kände samvetsförebråelser. Om man älskar, känner man inte samvetsförebråelser. Till och med om mitt barn tagits ifrån mig, skulle jag icke ha känt förebråelser. Man hänger sig åt kärleken — eller man gör det icke. Hon hämtade också en deciderad glädje ur känslan, att hennes kärlek ålade henne en sorts isolering, hon tyckte om att vara avskild för honom. Dessutom stod hon redan genom sin födelse utanför samhällets fälla, hennes kärlek sträckte sig utöver deras kärlek, som levde inuti den, precis som faderns kärlek gjort. Och hennes stolthet var också större än deras. Hur kunde kvinnor gnälla och jämra sig därför att de voro utstötta och försöka sträva tillbaka till ett ställe, där de icke voro välkomna? Hur kunde någon kvinna göra detta? Ibland undrade hon, om hon skulle gifta sig med sin älskare, ifall Fjorsen dog. Vad skulle det göra för skillnad? Hon kunde icke älska honom mera. Det skulle kanske bara komma honom att känna sig för säker på henne, göra alltsammans så självklart. För sin egen del ville hon hellre fortsätta som nu. Men för hans del var hon icke säker, på sista tiden hade hon blivit mer och mer oviss. Han var icke bunden nu, han kunde lämna henne, när han tröttnade! Och ändå — kände han sig kanske mer bunden än om de varit gifta — orättvist bunden? Det var denna tanke — knappast mer än skuggan av en tanke — som den sista tiden givit henne det ökade allvar, som fadern observerat.

I detta mörka rum, där månstrålarna silade in, satte hon sig framför Summerhays skrivbord, där han ofta arbetade alltför sent på sina rättegångar och undanhöll henne sitt sällskap. Hon satt där med armbågarna mot det bara träet och fingerspetsarna knäppta, och stirrade ut i månskenet, medan hennes själ drev bort på en ström av minnen, som först tycktes ha börjat samma år som han kom in i hennes liv. Ett leende smög sig fram på hennes ansikte, och då och då gav hon från sig en liten suck av belåtenhet.

Så många minnen, nästan alla lyckliga! Det skickligaste arbetet av den juvelerare, som satte ihop den mänskliga själen, var säkert att han givit den förmåga att glömma det mörka och minnas solskenet. Det halvtannat år hon levat tillsammans med Fjorsen, de tomma månader som sedan hade följt voro försvunna, skingrade liksom

en dimma av strålglansen från de sista tre åren, då himlen bara haft ett moln, icke större än en hand, tvivlet, om Summerhay verkligen älskade henne lika mycket som hon honom, om han fick lika mycket ut av hennes sällskap som hon av hans. Hon skulle icke ha varit sitt eget misstroigna jag, om hon kunde ha slagit sig till ro i fridfull trygghet, och hennes själ var alltid på spänn i detta avseende, hon jämförde flydda dagar och nätter med dagar och nätter i det närvarande. Hennes förkänsla, att när hon en gång älskade, skulle det bli desperat, hade gått i fullbord. Han hade blivit hennes liv. När detta drabar en människa, vars förhärskande styrka och på samma gång svaghet är stoltheten, så är det intet under att hon tvivlar.

På sin odysse hade de rest till Spanien, detta bruna, oeuropaiska land av lyrioblommor och »Agua»-skrik på gatorna, där männen tyckas klivna till midjan, då de sitta grensle på hästarna, under de bredbrättade svarta hattarna, och där de svartklädda kvinnorna med sina underbara ögon alltjämt se ut som om de saknade sina österländska slöjor. Det hade varit en månad av glädje och glans, sena septemberdagar och tidiga oktoberdagar, ett frässande i trolska vandringar på Sevillas gator, omfamningar och skratt, egendomliga dofter och ännu egendomligare ljud, orangefärgat ljus och sammetskuggor, och hela Spaniens värme och djupa allvar. Alcazar, cigarettflickorna, Trianas dansande zigener-skor, de gamla bruna ruinerna, som de redo till, gatorna och torget med de allvarliga pratande männen, som sutto på bänkar i solskenet, vattenförsäljarna och melonerna, åsnorna och den mörke trasige mannen ur en dröm, som plockade upp cigarettstumpar, Malagavinet, bränd eld och honung! Sevilla hade förhäxat dem — de kommo icke längre. Så hade de rest tillbaka över Kastiliens bruna uppland till Paris, innan juristerterminen började. Där hade de tillbragt en vecka på ett litet besynnerligt franskt hotell — som bara bestod av sovrum och en hiss, kaffe och skulpterade sängar, brasor och en kammarjungfru som tycktes representera hela Frankrike, och längst ned en restaurang, som besöktes av folk, som förstod sig på mat, och som hade uppappare, som sågo ut som munkar, både feta och magra. Tre särskilda händelser under denna vecka stego upp i månskenet framför Gyps ögon. Den långa åkturen i le Bois bland de fallande löven från träd, som gnistrade av färg i den kyliga luften under en strålande himmel. Ett ögonblick i Louvren framför Leonardos Bacchus, då hon glömde hans »restaurerade» skära hud och hela världen tycktes försvinna, medan hon lyssnade, med det lyssnande ansiktet framför sig, till någon mystisk musik från växande blommor och hemligt liv. Och det sista mest förbryllande minnet av kvällen innan de reste hem. De höllo på att supera efter teatern i sin restaurang, då hon i en spegel fick se tre personer komma in och ta plats vid ett bord strax bakom dem — Fjorsen, Rosek och Daphne Wing!

(Forts.)

SMÅTTINGARNAS EGEN SIDA

UTSTÄLLNINGEN SÅDAN DE SMÅ GÖTEBORGARNA TÄNKA SIG DEN. AV FABRO MANUEL.

"Fabro Manuel", som gör sådana roliga sagor med vers, har själv ända till det senaste halvåret varit göteborgare, och han känner grundligt det minsta Göteborg. Här få vi höra, hur två äkta Göteborgsgrabbar på riktig göteborgska tala om det som också alla vuxna just nu tala om: utställningen.

Lille Göte talar om för Lille Bror hur han tänker sig programmet för Göteborgsutställningen:

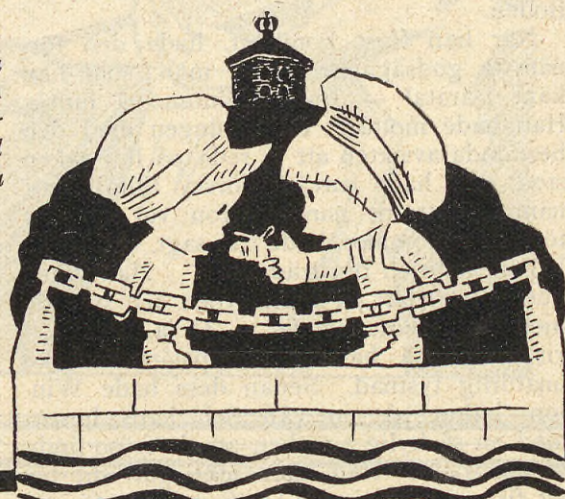
— å ja' vet allt att de ska komma många amerikanske frä' Stockholm å indianer å kåbojsar, å alla folkena ska gå på Östra Hamngata å den polisen som vinkar mä armarna ve Gumpers hörne ska vinka på dom så dom inte krigar mä Johanna i Brunnsparken — för hon kan inte kriga, för hon har inget svärd — Å då när Gustav Adel får se alle folkena då hoppar han ner

FABRO MANUEL

å rider på den Blekkhästen som Kal den nionde rider på — å Gustav Adel kan allt rida som en kåbojsare, för han kan stå å rida på

ryggen på Blekkhästen — å så krigar han te alle folkena så dom dör ihjäl sej mä en gång å sedan —

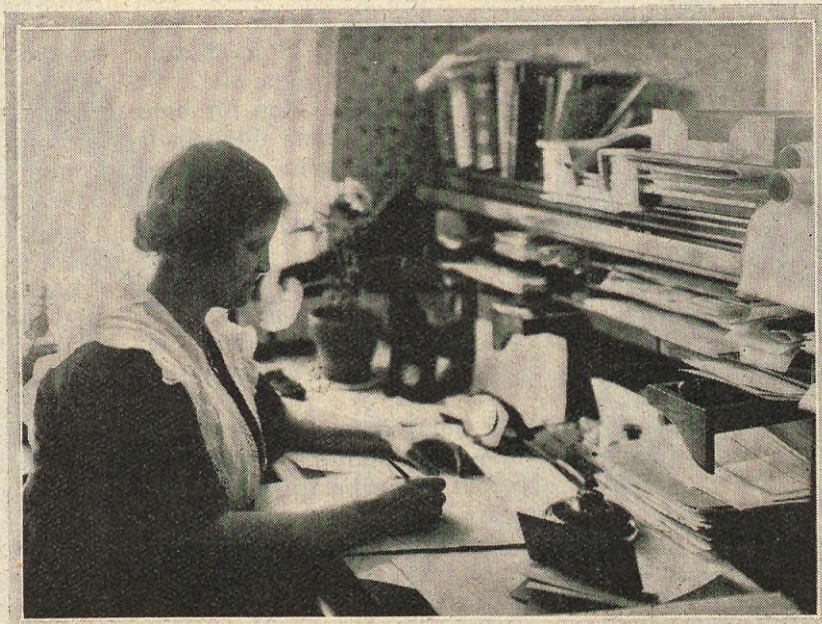
Men även Lille Bror vill något säga och utbrister: — Men du har nog inte så ont i en finger, som ja' har, du.

Huvudbry.

RIM OM DJUR.

Men vilka äro djuren?

- full av knep och spratt, lockar oss till muntra skratt.
- ger oss något gott, som säkert ni ha smaka fått.
- har ett giftigt brett och därmed mången döden gett.
- livar mången butter med sitt alltid glada kutter.
- hoppar utan rast från gren till gren i största hast.
- vingad syns i sommandagar och med vackra färger oss behagar.
- bruka vi på ryggen klia, där han bökar i sin stia.
- drar oss i vår trilla därför skarpt vi honom gilla.
- med sin skrud av nålar just ej uti skönhet prälar.
- få vi aldrig här i Sverige se och säkert mycket bra är de'.
- vänligt mot oss spinner, när den ro och trevnad finner.
- är ett litet kryp, som vi gärna ge ett nyp.
- flitigt drar sitt strå för att stacken bygga på.

Sago-Greta, som för spiran i Barnens paradis.

Det berättades en gång i sagan om ett Schlarafferland, där snälla barn bjödos på oanade härligheter, sådant som man i det hela taget ej ser till annat än i drömmen och i — bilderboken. Man kommer att tänka på både det mystiska landet och bilderboken, när man gör ett besök hos Sago-Greta på Göteborgsutställningen. I träden hänga stora spratteldockor, och i ett av dem till och med burar med markattor och andra trevliga djur. En jättesprattelgubbe är ingenting annat än en gunga, i vars för stora galoscher ett par tre barn kunna få plats. Där finns docktvättstuga, rutschbana, »Den kinesiska muren» med alla möjliga leksaker o. s. v. o. s. v.

- uti stim man finner där som vattnet stridast rinner.
- uti skogens gömma spelar melodier ömma.
- kan sig lära prata, men plär jämt detsamma tjata.
- gnager uti golvet håll, när hon taga vill ett mål.
- känner jämt sig trygg, ty han bär huset på sin rygg.
- likt en väckarklocka vill oss upp i otta locka.
- sluter till sitt öga, när solen stiger upp på himlen höga.
- ifrån havets bryn sänder strålar upp mot skyn.
- är ett randigt djur, ränderna gå aldrig ur.
- nämnes dum och lat, men kan vara rätt kavat.
- ibland gran och tallar majestätisk går och knallar.
- medelst starka vingar upp mot rymden stolt sig svingar.

Vilka djurnamn skola stå i stället strecken? Försök att fundera ut det! Och kan du inte gissa alla så hjälper dig stora syster eller mamma med dem du inte kan. Djurnamnen gå i alfabetisk ordning, första namnet börjar alltså med a, andra med b o. s. v.

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Hur hon kunde se oberörd ut visste hon aldrig själv! Medan de beställde sin mat, var hon trygg, ty Rosek var en gourmet, och Daphne var säkert hungrig, men sedan visste hon, att ingenting kunde rädda henne från att bli sedd — Rosek skulle mönstra varenda kvinna i hela salen! Skulle hon låtsas svimma och smyga sig ut! Eller berätta det för Bryan? Eller sitta där och skratta och prata, äta och dricka, som om ingenting fanns bakom henne?

Hennes eget ansikte i spegeln rodnade, och hennes ögon voro klara. När de fingo syn på henne, skulle de få se, att hon var lycklig, trygg i sin kärlek. Hennes fot sökte Summerhays under bordet. Så praktfull och brun och duktig han såg ut, jämförd med dessa båda bleka stadsmänniskor! Och han såg på henne som om han först nu upptäckte hennes skönhet. Hur kunde hon någonsin — den där mannen med det lilla skägget och det vita ansiktet och dessa ögon — hur kunde hon någonsin! Uff! Och så fick hon i spegeln se Roseks av mörka ringar omgivna ögon som voro fästade på henne och förrådde igenkännandet genom en plötslig glimt, hon såg hans läppar pressas ihop och en svag rodnad stiga upp på hans kinder. Vad skulle han göra? Flickans rygg var vänd emot henne — hennes underbara rygg — hon åt. Och Fiorsen stirrade framför sig på det dystra sätt, som hon så väl kände till. Allt berodde på denne spöklike lille man, som en gång hade kysst hennes hals. En kväljande känsla grep Gyp. Om hennes älskade vetat, att dessa båda män sutto fem alnar från dem! Men hon log alltjämt och talade och rörde vid hans fot. Rosek hade sett, att hon märkt honom — han fann en slags tillfredsställelse i detta. Hon såg att han lutade sig fram och viskade något till den unga kvinnan och Daphne Wing vände sig om för att se, och hennes mun öppnade sig till ett dämpat: »Åh!» Gyp såg, att hon kastade en orolig blick på Fiorsen och sedan åter började äta. Säkert skulle hon vilja komma iväg, innan han märkte något. Ja, de reste sig mycket snart. Sådana små världsdamsgester hon hade nu — hon var fullkomligt herre över situationen. Kappan måste läggas precis över axlarna, och så hon gick, medan hon från dörren kastade en enda överraskad blick tillbaka! Borta! Skärselden var över. Och Gyp sade:

— Låt oss gå upp, älskling!

Hon kände sig som om hon just hade undgått en dödlig fara — icke från något som dessa båda kunnat tillfoga honom eller henne, men från den grymma smärta och svartsjuka mot det förgångna, som åsynen av denne man skulle ha berett honom.

Kvinnor äro i förhållande till sin ålder säkerligen äldre än män — åtminstone äro gifta kvinnor äldre än män, som icke ha haft denna erfarenhet. Och under de första veckorna av deras gemensamma liv fanns det ett slags klok vaksamhet hos Gyp. Han var i hennes ögon bara en pojke i livskunskap, och fast hans karaktär var

så mycket mer beslutsam, aktiv och ihärdig än hennes egen, kände hon, att det var hennes sak att sätta kursen och undvika grund och skär. Villan vid floden, nedanför Berkshirehedarna, som de besett tillsammans, stod ännu tom, och medan den gjordes i ordning, bodde de på ett hotell i London. Hon hade yrkat på att han inte skulle berätta för någon om deras gemensamma liv. Om det måste ske, så ville hon vara ordentligt installerad, med lilla Gyp och Betty och hästarna, så att allt så mycket som möjligt skulle likna ett respektabelt äktenskap för honom. Men en dag, första veckan efter deras återkomst, då hon var uppe på sitt rum efter en lång dags butiksspring, lämnades det upp ett kort till henne: »Lady Summerhay». Hennes första impuls var att »icke vara hemma», den andra: »Det är bättre jag går igenom det. Bryan skulle vilja, att jag tog emot henne!» När piccolon var gången, vände hon sig mot spegeln och betraktade sig själv tvivlande. Hon tyckte sig precis veta vad den där långa damen som hon sett på perrongen, skulle tycka om henne — att hon var för vek, oduglig, inte den rätta kvinnan för honom! — icke ens om hon varit hans lagliga hustru. Och så strök hon sig över håret, lade en aning parfym på ögonbrynen och gick ned med bävande hjärta men utvändigt ganska lugn.

I den lilla låga inre hallen på detta gamla hotell, där alla rummen voro »fullständigt renoverade» såg Gyp den besökande stå vid ett bord, där hon snabbt bladdrade i ett illustrerat magasin som folk gör, då deras tankar äro inställda på en kommande operation. Och hon tänkte: »Jag tror, att hon är mera skrämmd än jag!»

Lady Summerhay sträckte fram en behandskad hand.

— God dag! — sade hon — Jag hoppas ni förlåter att jag kommit hit.

Gyp tog handen.

— Tack. Det var mycket vänligt av er. Jag är ledsen, att Bryan inte är inne än. Vill ni ha litet te?

— Tack, jag har just druckit, men låt oss sitta ned. Vad tycker ni om hotellet?

— Det är mycket trevligt.

På en sammetskanapé, som överlevat renoveringen, sutto de sida vid sida, stelt vridna mot varandra.

— Bryan har sagt mig, hur trevligt ni haft utomlands. Han ser mycket kry ut, tycker jag. Jag är fästad vid honom, förstår ni.

Gyp svarade mjukt:

— Ja det måste ni ju vara. — Och hennes hjärta kändes plötsligt hårt som flinta.

Lady Summerhay gav henne en snabb blick.

— Jag — jag hoppas ni inte tycker illa vara, att jag är uppriktig. — jag har varit så bekymrad. Det är en olycklig situation, säg? — Gyp svarade icke, och den andra fortfor skyndsamt. — Om det är något jag kan göra för att hjälpa er, skulle det glädja mig — det måste vara rysligt för er.

Gyp sade mycket lugnt:

— O nej. Jag är fullkomligt lycklig —

jag kunde icke vara lyckligare. Och hon tänkte: Jag förmodar att hon inte tror det.

Lady Summerhay såg stadigt på henne.

— Man fattar inte sådana saker till en början, ingen av er kommer att göra det förrän ni ser, hur förfärligt societeten kan ignorera en.

Gyp gjorde en ansträngning att behärska ett leende.

— Man kan bara bli ignorerad, om man utsätter sig för det. Jag skulle aldrig vilja träffa eller tala med någon, som inte kunde ta mig för precis det jag är. Och jag inser verkligen icke, vad det gör för skillnad för Bryan, de flesta män i hans ålder ha någon kvinna någonstans. — Hon kände ett elakt nöje, då hon såg den besökande vrida sig och rynka pannan vid cynismen i detta milda tal. Det hade kommit över henne ett slags hat mot denna societetsdam, som — hon månne maskera det hur hon ville — ändå i själ och hjärta var hennes fiende, som betraktade henne, måste betrakta henne som en förförerska, vilken förstört hennes sons världsliga chanser, en Delilah, som drog honom nedåt. Hon sade ännu lugnare: — Han behöver icke berätta för någon om min existens, och ni kan vara fullkomligt säkra på att om han någonsin känner, att han fått nog av mig, skall han aldrig mer besväras av min åsyn.

Och hon steg upp. Lady Summerhay reste sig också.

— Jag hoppas ni inte tror — jag är verkligen bara alltför ängslig att —

— Jag tror det är bäst att vara fullt uppriktig. Ni kommer aldrig att tycka om mig eller förlåta mig för att jag snärjt Bryan. Och det är bättre så liksom om jag bara vore en vanlig älskarinna. Det blir utmärkt bra för oss båda två. Det var mycket vänligt av er att komma hit. Tack så mycket — och adjö.

Lady Summerhay bokstavligen stammede och famlade omkring sig. Med ett elakt leende såg Gyp henne retirera bland de små borden och utsökt modärna stolarna, tills hennes högväxta figur försvann bakom en pelare. Sedan satte hon sig ned igen på kanapén och tryckte händerna mot de brännheta öronen. Hon hade aldrig förrän nu förstätt styrkan hos den stolthetens demon, som hon bar inom sig. För ögonblicket var den nästan starkare än hennes kärlek. Hon satt där ännu, då piccolon gav henne ett annat kort, faderns. Då sprang hon upp och sade:

— Ja, bed honom komma hit.

Winton kom in helt käck och upprymd över att få se henne efter denna långa frånvaro, och hon kastade sina armar om hans hals och kramade honom hårt. Han var dubbelt kär för henne efter det möte hon nyss gått igenom. När han hade berättat för henne om Mildenhams och lilla Gyp, såg han stadigt på henne och sade:

— Kusten är klar för er båda därefter, och vid Bury Street, när ni vilja komma, Gyp. Jag skall anse detta som ditt verkliga giftermål. Jag skall kalla in tjänarna och klargöra det för dem.

En tillställning som morgonbön och fadern som stod där mycket rak och sade på sitt torra sätt: Ni få vara så goda att för framtiden komma ihåg — Jag är er förbunden, om ni vill o. s. v., Bettys runda ansikte, som plutade därför att hon kallats in bland de andra, Markeys mjuka, outgrundliga, mrs Markevs ödmjuka med de stirrande ögonen, flickornas råttansikten, gamle Pettances träaktiga grin och dimman som föll från hans små, brinnande ögon. Ha! Mr Bryan Summerhay, som köpte hennes hästar, och nu hade hon gått till honom! Och hon sade:

— Jag vet inte, älskling. Det är förfärligt rart av dig. Vi få se längre fram.

Winton klappade hennes hand. — Vi måste hålla stånd mot dem, förstår du, Gyp. Du får inte sloka med svansen.

Gyp skrattade.

— Nej far, aldrig!

Samma kväll sade hon tvärs över den svarta strimman mellan deras sängar:

— Bryan, lova mig en sak!

— Det beror på. Jag känner dig för väl.

— Nej, det är fullkomligt förnuftigt och möjligt. Lov!

— Gärna det, om det är så.

— Jag vill, att du skall låta mig hyra Röda Villan — låta den vara min helt och hållet — låta mig betala för allting där.

— Är det förnuftigt! Vad är meningen?

— Bara att jag skall ha mitt eget hem för mig själv. Jag kan inte förklara det, men din mors besök här i dag gav mig den känslan, att jag måste det.

— Mitt barn, hur skulle jag kunna leva på dig där nere. Det är löjligt.

— Du kan få betala för allt annat: Londonbesök, resor, kläder, om du vill. Vi kunna dela upp det lika. Det är inte någon penningfråga, naturligtvis. Jag vill bara känna, att om du en dag inte skulle behöva mig mera, så kan du helt enkelt låta bli att komma.

— Jag tycker detta är brutalt, Gyp.

— Nej, nej, det är så många kvinnor, som förlora männens kärlek därför att de tyckas fordra saker och ting av dem. Jag vill inte förlora din på det sättet — det är hela saken.

— Det är dumt, älskling.

— Det är det inte. Män — och kvinnor också — släpa alltid på kedjor. Och när det inte finns någon kedja...

— Nå då så. Låt mig hyra villan, och när du är trött på mig, kan du gå din väg.

Hans röst lät halvkvävd, harmsen, hon kunde höra honom vända sig av och an, liksom förargad på sina kuddar.

Och så viskade hon:

— Nej, jag kan inte förklara det. Men jag menar det verkligen.

— Vi hålla just på att börja livet tillsammans och då talar du som om du ville riva upp alltsammans. Det gör ont, Gyp, det är allt jag kan säga.

Hon sade milt:

— Var inte ond, käraste!

— Varför litar du inte mera på mig?

— Det gör jag. Men jag måste vara så försiktig som jag kan.

Åter hörde hon, hur han vände sig hit och dit i sängen.

— Jag kan inte göra det.

Gyp sade:

— Jaså.

Det följde en dödystnad, under vilken båda två lågo stilla i mörkret och försökte besegra varandra genom att endast lyssna. Det gick kanske en timme, innan han succade, och när hon sedan kände hans läppar mot sina, visste hon, att hon hade segtrat...

III.

Därinne i arbetsrummet hade månskenet nått hennes ansikte. En ugglas skrek icke långt därifrån, och det kom ännu flera minnen — de lyckligaste av dem alla kanske — minnen av deras första dagar i detta gamla hus.

Summerhay skadade sig, då han var på jakt den första vintern. Minnet av hur hon vårdat honom var egendomligt behagligt nu då det var två år gammalt. Då han blev bättre, hade de rest till Pyrenéerna — Argelès i mars, bara mandelblomster och snö emot det blå — det var två underbara veckor. I London på hemvägen hade de haft sitt första fatala möte. När de kommo ut från teatern en kväll, hörde Gyp en kvinnoöst tätt bakom dem säga: »Nej se Bryan!» Och hans svar kom långsläpigt, på sin vakt:

— Nej, se goddag! Hur mår du, Diana!

— Åh, bussigt. Var är du nu för tiden? Varför kommer du inte och hälsar på oss. Återigen det långsläpiga tonfallet.

— Jag ligger nere på landet. Jag tittar in någon gång. Adjö.

En lång kvinna eller en ung flicka — rödhårig, med denna slags underbara vita hy som rödhåriga ha, och bruna — ja bruna ögon. Gyp kunde se dessa ögon svepa upp och ned över hennes gestalt med ett slags brinnande intresse. Bryans hand stacks genast under hennes arm.

— Kom, låt oss gå och få en droska.

Så snart de voro ur folkträngseln, tryckte hon hans hand till sitt bröst, och sade:

— Brydde du dig om det?

— Jag? Naturligtvis inte. Det skulle väl vara du, som brydde dig om det.

— Vem var det?

— En syssling. Diana Leyton.

— Känner du henne mycket väl?

— Aja, jag gjorde det förr i världen.

— Och du tycker mycket om henne?

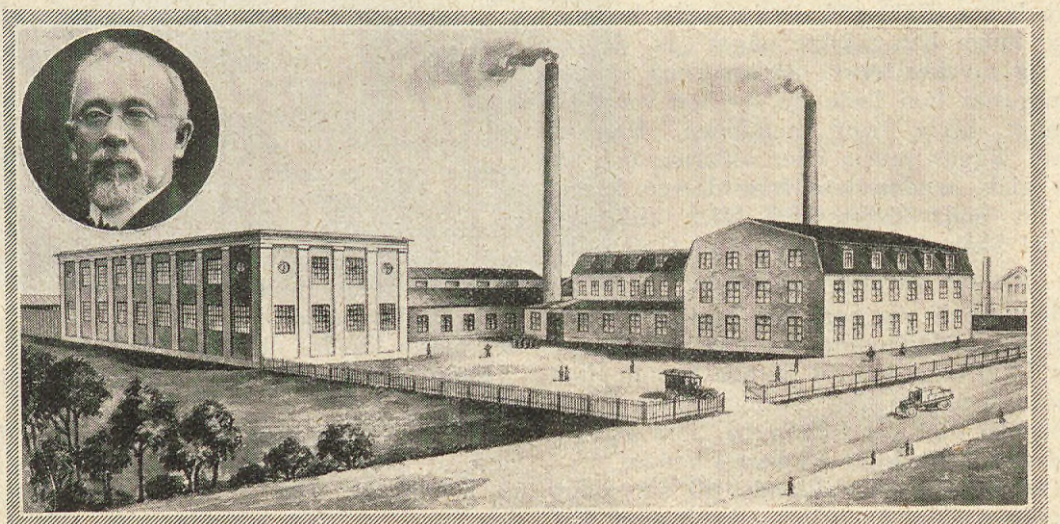
— Ja visst!

Han såg rätt in i hennes ansikte medan skrattet porlade fram bakom hans allvar. Ah, men hur kunde man vara retsam om ett sådant ämne som deras kärlek? Och ända till denna dag var denna långa flicka med den brinnande vita hyn, de brinnande bruna ögonen, det brinnande röda håret inte något riktigt behagligt minne för Gyp. Efter den kvällen uppgav hon alla försök

att dölja deras förbindelse, hon gick vart de ville, antingen det var troligt att de skulle möta bekanta eller ej. Gyp märkte, att ingenting var lättare att ignorera än societeten, när hjärtat är fäst vid andra ting. Dessutom voro de sällan i London, och på landet ville de i alla händelser icke ha några bekantskaper. Men hon förlorade aldrig känslan av att det som var idealiskt för henne kanske inte var idealiskt för honom. Han borde umgås i världen, han borde träffa människor. Det skulle icke gå an för honom att bli avskuren från sällskapslivets nöjen och plikter, och sedan en dag känna, att han hade henne att tacka för denna isolering. Det var också tröttsamt att resa in till London varje dag, och hon övertalade honom att hyra några rum i The Temple och ligga där tre nätter i veckan. Trots alla hans böner gick hon själv aldrig till dessa rum, och hon tog alltid in vid Bury Street, då hon var i staden. Det var en slags vidskepelse, som hindrade henne, hon ville inte riskera, att han skulle anse henne som ett påhäng. Dessutom ville hon fortfarande att vara åtråvärd för honom, och så litet självklar, att han skulle längta efter henne, då hon var borta. Och hon frågade honom aldrig, vart han gick eller vem han träffade. Men ibland undrade hon, om han ännu kunde vara riktigt trogen mot henne i tankarna och om han älskade henne som förr, och glädjen brukade gå ned bakom en tung molnvägg, tills solen kom fram igen, då han återvände hem. En kärlek som hennes — passionerad, dyrkande, beskyddande, som längtade att offra sig, att ge allt den hade till honom men ändå i hemlighet begärde all hans kärlek i gengäld — ty hur kunde en stolt kvinna älska någon, som inte älskade henne? — en sådan kärlek längtar alltid efter en mera fullständig förening än som är tänkbar i en värld, där allt flyter och förändras. Men hon drömde numera aldrig om att kämpa emot denna kärleks grepp. Från det ögonblick, då hon visste, att hon måste hålla fast vid honom snarare än vid barnet, hade hon icke gjort några förbehåll, hon hade satt allt på ett kort, liksom fadern, — allt!...

(Forts.).

Lundby skönfärgeri och kemiska tvättanstalt i Göteborg jubilerar.

En av vårt lands ledande firmor inom kemiska tvätt- och färgeribranschen, Lundby Skönfärgeri & Kemiska Tvättanstalt, Göteborg, kan i dagarna se tillbaka på ett 25-årigt arbete. Med anledning av jubileet har bolaget utgivit en liten, elegant utförd minneskrift varur vi här återgiva en bild av fabriksbyggnaderna och firmans verkställande direktör, Wilhelm Nilsson.

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.).

Månshenet lyste in klart på det gamla skrivbordet och en vas med tulpaner, som stod där, och gav åt dessa blommor en färg, som icke var färg och ett obeskrivligt utseende, som om de stammade från en värld, som ingen dödlig kan nå. Det glänste på en bronsbyst av gamle Voltaire, som hon hade köpt åt honom till julklapp, så att den store författaren tycktes le med sina ögonhålur. Gyp vände litet på bysten för att fånga ljuset på den bortvända kinden, det låg ett brev mellan bysten och ekträet. Hon drog fram det och tänkte: »Den käre Bryan, han använder allting till brevprens.»

Och i det egendomliga ljuset fångade de första orden hennes ögon:

»Käre Bryan,

Men jag säger dig att du kastar bort dig —»

Hon lade ned det och sköt prudentligt in det under bysten. Kanske han lagt det där med avsikt! Hon steg upp och gick fram till fönstret för att betvinga frestelsen att läsa resten av brevet och se från vem det var. Nej! Hon medgav icke att hon var frestad. Man läste inte andras brev. Sedan blev hon slagen av hela innebörden i dessa få ord: »Käre Bryan, Men jag säger dig, att du kastar bort dig —» Ett brev i en kedja av korrespondans alltså? En kvinnas stil men inte moderns eller systrarnas, hon kände igen deras piktur. Vem hade vågat säga, att han kastade bort sig? Ett brev i en kedja av brev? En förtrolig brevskrivare, vars namn hon icke kände, emedan — han icke hade sagt henne det! Han kastade bort sig, med vad? Med att bo med henne härnere? Gjorde han det? Hade hon icke själv sagt i kväll, att han förlorat sitt skratt? Hon började leta i sitt minne. Ja, förra jullovet, de där vackra kalla underbara veckorna i Florens, hade han varit full av upptåg. Det var maj nu. Hade hon intet minne sedan dess av hans gamla smittande glättighet? Hon kunde icke erinra sig något. »Men jag säger dig, att du kastar bort dig.» Ett plötsligt hat blossade upp inom henne mot den okända kvinna, som sagt detta — och en feber, som strömmade genom hennes ådror, kom hennes öron att brinna. Hon längtade att ta fram brevet och riva det i bitar, detta brev med sitt förmynderskap, som den där bysten tycktes gäcka, och hon vände sig bort med tanken: »Jag skall gå och möta honom, jag kan inte vänta här.»

Hon kastade över sig en kappa, gick ut i den månbelysta trädgården och vandrade långsamt nedför den vitglänsande vägen mot stationen. Det var en trolsk, daggfri natt! Månstrålarna hade smugit sig in i björkdungen, stänkt frost över stammar och grenar och kastat ett vackert spöklikt grått skimmer över vägen.

Gyp tog genvägen genom den. Icke ett löv rörde sig därinne, intet levande väsen syntes till, så måste en jord se ut där bara träd bodde! Hon tänkte: »Jag skall ta honom med hem den här vägen.» Och hon väntade vid bortre hörnet av dungen, där han måste gå förbi, på litet avstånd från stationen. Hon gav aldrig folk onö-

dig ämne till prat, varje ringaktning mot henne irriterade honom och hon var angelägen att bespara honom detta. Tåget kom in, en bil for väsende förbi, därpå en cyklist, sedan kom den förste fotgängaren med stark fart, som närmade sig språngmarsch. Hon såg, att det var han, och sedan hon ropat hans namn, sprang hon tillbaka in i trädens skuggor. Han tvärstannade och kom sedan rusande efter henne. Denna jakt dröjde icke länge, och i hans armar sade Gyp:

— Om du inte är för hungrig, älskling, så låt oss stanna här litet, det är så underbart!

De satte sig ned på en stor stubbe, och lutad mot honom och med blicken på de mörka grenarna, sade hon:

— Har du haft en svår dag?

— Ja, jag blev uppehållen av en sen konsultation, och så bjöd gamle Leyton mig hem på middag.

Gyp fick en känsla, som när fötterna komma på en mark, som ger efter en smula.

— Leytons, det är de vid Eaton Square eller hur? Var det en stor middag?

— Nej, bara de gamla och Bertie och Diana.

— Diana? Var det den där flickan, som vi mötte, då vi kommo ut från teatern?

— När? Ah — vilket minne, Gyp!

— Ja, det är bra för saker, som intressera mig.

— Varför då? Intresserar hon dig?

Gyp vände sig om och såg in i hans ansikte.

— Ja. Är hon intelligent?

— Hm, jag antar du skulle kalla henne så.

— Och kär i dig?

— Herre Gud! Varför då?

— Är det så otroligt? Jag är det.

Han började kyssa hennes läppar och hår. Och Gyp slöt sina ögon och tänkte: »Bara han inte gör det för att slippa svara!» Sedan sutto de tysta några minuter, lika tysta som den månbelysta björkdungen.

— Svara mig ärligt, Bryan. Har du aldrig, aldrig någonsin känt det som om du kastade bort dig för min skull?

Hon var säker på att han skälvde till, men hans ansikte var öppet och lugnt, hans röst som vanligt, då han retades med henne:

— Nej knappast! Vad du är lustig, käreste!

— Lov mig heligt att säga mig, när du fått nog av mig. Lov mig det!

— Ja visst! Men vänta dig inte att jag håller det löftet i detta livet.

— Jag är inte säker på det.

— Det är jag.

Gyp räckte honom sina läppar och försökte att för evigt dränka i en kyss minnet av orden: »Men jag säger dig, att du kastar bort dig.»

IV.

När Summerhay kom ned följande morgon, gick han direkt in i sitt arbetsrum. Han var orolig. »Kasta bort sig!» Vad hade han gjort med Dianas brev? Han kom ihåg, att Gyp kommit in just som han slutat

läsa det. Han letade i facken och lådorna, flyttade på allt som låg på bordet och stötte till bysten — och där låg brevet. Han tog det med en suck av lättnad.

»Käre Bryan!

Men jag säger att du kastar bort dig. Naturligtvis, min vän! Il faut se faire valoir. Du har bara en fot att sätta fram, den andra står i jag vet inte vad för ett mystiskt hål. En fot i graven — vid trettio år! Uppriktigt, Bryan! Drag upp den, Bryan. Det är en sådan massa ting som väntar dig. Det lönar inte att du tar dig ton och säger åt mig att sköta mina egna affärer. Jag talar å allas vägnar som känna dig. Vi märka alla frostskadan på blomman. Dessutom har du varit min älsklingssyssling, ända sedan jag var fem år och du en ryslig liten översittare på tio, och det plågar mig helt enkelt att tänka att du långsamt går nedför i stället för snabbt uppför. Ah, jag vet. Du ger tusan i världen. Men gör du det? Jag skulle tro det är den, som ger tusan i dig! Nog nu! När kommer du och hälsar på oss? Jag har läst den där boken. Mannen tycks tro, att kärleken inte är annat än passion och passionen alltid är olycksdiger. Jag undrar det! Kanske du vet det.

Var inte ond på mig för att jag varit en sådan mormor.

Au revoir.

Din mycket snälla syssling

Diana.»

Han kramade ihop brevet i fickan och satt där förfärad. Det måste ha legat två dagar under den där bysten! Hade Gyp sett det? Han såg på bronsansiktet, och filosofen blickade tillbaka med sina ögonhålur liksom för att säga: Vad vet du om människohjärtat, min gosse — om ditt eget, din älskarinnas, den där flickans eller något annat? Det är en trevlig röra hjärtat kommer att dra dig in i. Lägg in det i ett paket, knyt om det med snören, försegla det, stoppa det i en låda och lås lådan. Och i morgon är det ute igen och hoppar på sina omhöljen. Hå hå! Och Summerhay tänkte: »Du gamla getabock! Du hade aldrig något hjärta!» I rummet utanför stod Gyp nog ännu som han lämnat henne och strök en sista gång över sitt hår — den man var en usling som ens i tankarna kunde — Hör du! tycktes bystens ögon säga: »Det är skada! Är det inte besynnerligt? Varför inte ha medlidande med den där rödhåriga flickan, som har en hy så vit att den bränner en, och ögon så bruna, att de bränna en, göra de inte?» Gamle Satan! Gyp hade hans hjärta, ingen i världen kunde någonsin ta det ifrån henne.

Och i länstolen, där hon suttit kvällen förut och frambesvurit alla minnen, frambesvor han dem ånyo. Hur han hade älskat henne och ännu älskade henne! Hon skulle alltid vara vad hon var och hade varit för honom. Och den vises mun tycktes krökas spefullt framför honom med orden »Alldeles riktigt, min vän! Men hjärtat är mycket lustigt — mycket — det är i stånd till allt!» Ett lätt ljud kom honom att vända sig om.

Jardiniere.

Bleuette.

Paysanne.

TIDEN ÄR NU INNE DÄR VI TROTS DEN ihållande kalla väderleken måste på allvar tänka på att ta itu med våra sommarklädnings. Innan vi veta ordet av, skola vi med glädje iföra oss dessa tunna, luftiga sommarskrudar, vilka vi kanske nu rysande och med gånghud på armarna prova framför vår spegel.

Ateljé Sländan vill även i år liksom förra året, då det så livligt välkomnades, vara våra läsarinor behjälplig med tillklippning av sommarklädnings och tillhandahåller oss idag för detta ändamål tre nätta modeller, som lämpa sig att sy hemma. Av dessa ha ett par fått en särskild "bouquet" genom det lilla originella broderiet som pryder dem.

"Jardiniere" är gjord av vit voile med ett broderi, som består av en graciöst stiliserad blomkorg, återkommande på volangerna och på livet, sydd med porslinsblått moulinégarn och ytterst lätt att åstadkomma. Volangerna äro kringvirkade med pärlgarn, vilket gör att kanten "för sig" på ett mycket fördelaktigt sätt. Samma modell kan fås även i blekt rosafärgad voile med blomkorgarna sydda med svart eller cerisefärgat garn.

Tillklippt (efter uppgivet mått), broderiet uppritat och påbörjat, den virkade kanten börjad är priset kr. 17:50. Garn till broderiet 7 dockor mouliné à 18 öre, pärlgarn till kanterna kr. 1:—.

"Bleuette" är även försedd med ett broderi, små blomkvastar, kastade här och där över klädningen och sydda med langettstyg i pärlgarn i 6 olika, milda färger på den blekblå grunden. Kring

Korsettskyddare-benkläder.

ärmar och hals och de olika avdelningarna på kjolen är sydda en gles langett med svart pärlgarn, vilket ytterligare ger stil åt den lilla klädningen, som är både originell och klädsam i all sin enkelhet. Materialet är en god zephyr och modellen kan fås i blekblått, skärt eller beige.

Tillklippt (efter mått) uppritad och påbörjad är priset kr. 16:—. Pärlgarn till broderiet 7 dockor à 30 öre, till langett och skärpsnöre kr. 1:—.

"Paysanne" har som enda prydnad släta snedslår i en färg som står i vacker motsättning mot bottenfärgen, här cerisefärgade mot blek rosa. Kring halsen en krage klippt i blombladsliknande flikar. Liv och kjol äro klippa i ett stycke, varför skärpet kan placeras högt eller lågt efter önskan. Samma modell kan fås i vit eller blek rosa voile eller också i zephyr blekblå, skär eller beige med garnering i den färg som önskas.

Tillklippt (efter mått) är priset kr. 14:75.

Pappersmönster till klädningarna med broderiet uppritat och noggranna anvisningar kunna fås till ett pris av kr. 3:50.

Beställningarna förmedlas genom Iduns handarbetsavdelning, Iduns Redaktion, Stockholm, och expedieras pr postförskott.

*

Av de "lättsydda underkläderna" är det till vänster ett mycket praktiskt plagg: korsettskyddare och benkläder kombinerade.

Knäppningen sker fram till, såsom synes på bilden. En på själva tyget virkad udd avslutar såväl halsringningen, ärmarna, som byxbenen. Mönster à 60 öre kan erhållas genom Iduns Mönsteravdelning, prov å virkningen även 60 öre.

Vidare kunna vi stå våra läsarinor till tjänst med mönster till ett förkläde, lämpligt för både ute- och innebruk, d. v. s. för såväl arbetet i trädgården som för värrengöringen inomhus etc.

Denna amerikanska modell skiljer sig från andra förkläden genom den långa överdelen, som bättre harmonierar med nutidens mode. Mönster à 60 öre kan erhållas genom Iduns Mönsteravdelning, Stockholm.

Förkläde.

Lilla Gyp stod i dörröppningen.

— Goddag på dig — sade han.

— Goddag, Bryan! Hon flög fram till honom och han lyfta upp henne, så att hon stod på hans knän med solskenet lysande på sitt burriga hår.

— Nå, zigenarungen min! Vem är det som håller på att bli stor flicka?

— Jag skall lära mig rida.

— Hå hå!

— Bryan, låt oss leka Klumpe Dump.

— Ja kom då! — Han steg upp och bar henne upp i övre våningen.

Gyp höll alltjämt på med dessa hundra småsaker, som sysselsätta kvinnor en kvarts timme efter sedan de äro alldeles färdiga, och vid lilla Gyps skrik »Klumpe Dump» hejdade hon nålen för att se den heliga ritualen.

Summerhay hade satt sig på fotändan av sängen med krökta armar, sänkt huvud och uppblåsta kinder för att likna ett ägg, så rullade han med en oväntad rörelse, som till och med lilla Gyp alltid kunde genomskåda, baklänges ned i sängen.

Och hon, som föreställde »kungens alla hästar» försökte förgäves dra upp honom igen. Denna urgamla lek, som Gyp sett hundra gånger, hade i dag något särskilt

dyrbart över sig. Om han kunde vara så löjligt ung, var blevo då hennes tvivel av? Medan hon såg på hans ansikte, som drogs hit och dit och låg lättjefullt orubbligt under de små fingrarnas bultande, tänkte hon: Och den där flickan vågade säga, att han »kastade bort sig!» Ty under natten hade hon blivit övertygad om, att dessa ord voro skrivna av den långa flickan med den vita hyn, flickan på teatern, Diana på hans senaste middag. Lille Måns Klumpe Dump var uppe på sängkanten igen för finalen; alla kungens hästar voro spända för honom, och gjorde ägget ännu rundare och omkull föllo de båda två med skrik och skratt. Så pojaktigt han var! Hon skulle icke — hon ville icke grubbla och förstöra dagen, då hon var tillsammans med honom.

Men samma eftermiddag, efter en lång galopp ute på hedarna, vände hon bort huvudet och sade plötsligt:

— Är hon jägare?

— Vem?

— Din syssling Diana.

Med sin lättjefullaste röst svarade han: — Jag förmodar du menar — om hon jagar mig?

Hon kände igen den där tonen, det där

uttrycket i hans ansikte, hon visste, att han var ond, men hon kunde icke hejda sig.

— Ja, det gjorde jag.

— Jaså, du tänker bli svartsjuk, Gyp. Det var ett av dessa kalla, nakna uttryck som aldrig skulle fällas älskande emellan — ett av dessa talesätt som kommer den talandes hjärta att sjunka i bröstet av bedrövelse och den andres att skälva. Hon lät hästen trava vidare. Och han följde nödtvunget efter. När hon åter drog in tyglarna, kastade han en blick på hennes ansikte och blev rädd. Det var som en hård mask framför honom. Och han sade mjukt: — Jag menade det inte, Gyp.

Men hon bara skakade på huvudet. Han hade menat det — han hade velat sårta henne! Det betydde ingenting — hon skulle inte ge honom något sådant tillfälle vidare. Och hon sade:

— Se på det där smala vita molnet, och det där äppelgröna i himlen — det blir regn i morgon. Man borde njuta varje vacer dag som om den vore den sista.

Obehaglig till mods, skamsen men ändå alltjämt en smula förargad, red Summerhay bredvid henne.

(Forts.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

På natten grät hon i sömnen, och då han väckte henne, klängde hon sig fast vid honom och snyftade fram:

— Ah, en sådan förfärlig dröm. Jag tyckte du hade slutat älska mig. — En lång stund höll han henne i sina armar och lugnade henne. Aldrig, aldrig någonsin! Han skulle aldrig upphöra att älska henne!

Men ett moln, icke bredare än en hand kan vidga sig och skymma hela dagen.

Sommaren gick, och alltid fanns den der lilla tysta fläcken i hennes hjärta och i hans. De långa ljusa dagarna blevo längre, långsamt överskredo de sin zenith, långsamt minskades de. Lördagar och söndagar foro de ut på floden, ibland i sällskap med Winton och lilla Gyp, men oftast ensamma. I Gyps ögon hade floden aldrig förlorat den första eftermiddagens förtrollning, den hade aldrig mistat denna glans liksom från en förtrollad värld. Hela veckan längtade hon till dessa timmars ensamhet med honom, liksom om det omgivande vattnet skyndat henne icke bara mot en värld, som skulle taga honom ifrån henne, om den kunde, men mot den sida av hans natur, som hon för så länge sedan kallat »gammal-georgiansk». Hon hade en gång vågat sig in i rättssalen för att se honom i peruk och kåpa. Med den där stela grå peruken över den breda pannan såg han så hård och lärd ut, han tillhörde en värld som hon aldrig kunde få tillhöra, han var så ett med den lysande överlägsenheten i hela denna ceremoni. Hon hade gått därifrån med en känsla av att hon bara ägde och kände en enda sida av honom. På floden ägde hon i högsta grad denna del av honom — han var hennes älskvärde, lättjefulle, arrogante, kärleksfulle gosse, som låg med huvudet i hennes knä, dök ned för att simma och plaskade omkring henne, eller också doppade han långsamt, med uppkavlade armar och ett leende på läpparna, sina åror och rodde nedför strömmen, medan han sjöng. »Rinn, rinn, min snabba flod!» eller också rodde han hemåt som en demon, driven av middagshungern. Det var en sådan välsignad sak att några timmar varje vecka förlora den tilltagande känslan av, att hon aldrig kunde få honom helt och hållet. Men hela tiden växte den döda fläcken, ty tvivel i ett älskande hjärta verkar på den andras hjärta.

När de långa ferierna kommo, fattade hon ett hjältemodigt beslut. Han måste fara till Skottland, måste få en månad på avstånd från henne, en skön, lång vila. Och medan Betty var vid havet med lilla Gyp, skulle hon följa med fadern på hans badkur. Hon vidhöll detta beslut så oböjligt, att han efter många protester förklarade med en axelryckning:

— Näja, jag skall väl göra det då, eftersom du är så angelägen att bli av med mig.

»Bli av med honom!» Då hon inte kunde uthärda att vara skild från honom! Men hon tvang tillbaka sin känsla och sade leende:

— Äntligen! Det var en snäll gosse! Hon

skulle göra vad som helst, bara det förde honom tillbaka till henne precis sådan som han varit förr. Hon gjorde inga frågor vart eller till vem han reste.

Turnbridge Wells, denna förtjusande skärseld, där de pensionerade bereda sina själar för en mera beständig pensionering, låg och drömde på sina kullar i långa rader av likartade villor. Traktens allmänningar och skogar hade förblivit friska och grönskande, så att de pensionerade hade icke under denna augustimånad behövt övergiva platsen för havet. De gingo alltjämt i bodar i the Pantiles, strövade utåt landet eller svängde sina golvklubbor i de gräsbevuxna parkerna, de drucko alltjämt te hos varandra och besökte de många kyrkorna. Deras ansikten tycktes så att säga förgyllda av deras kommande härlighet liksom barns hakor av reflexen från smörblomster. De hade dragit sig tillbaka från allt slags liv, och medan de nu väntade på en mera fullkomlig dag, gjorde de sitt yttersta för att uppskjuta den. De voro mycket långlivade.

Gyp och fadern bodde på ett hotell, där de kunde bada och dricka brunn utan att behöva klättra uppför tre kullar. Detta var den första kur Gyp genomgått på länge sedan den gången i Wiesbaden. Var det möjligt, att det bara var sex år sedan dess? Hon kände sig ytterligt, så egendomligt annorlunda! Då hade livet varit musserande klunkar av alla drycker, inte för mycket av någon, nu var det en enda lång stilla dryck för att släcka en törst, som icke ville bli släckt.

Under dessa veckor ställde hon sig fullkomligt till faderns disposition, men hon levde för posten, och om hon händelsevis icke fick sitt dagliga brev, sjönk hjärtat i bröstet på henne. Hon skrev varje dag, ibland två brev, sedan rev hon sönder det andra brevet, och kom ihåg, varför hon hade föresatt sig att genomgå denna skilsmässa. Under den första veckan andades hans brev en viss jämvikt, andra veckan blevo de glödande, tredje veckan voro de ostadiga, än längtansfulla, än dystra och nedslagna, och de voro kortare. Tredje veckan kom faster Rosamund och slog sig ned hos dem. Den goda damen hade blivit en trogen stödjepelare för Gyps nya tillvaro, och hon ansåg att Fiorsen bara fått vad han varit ärligen värd. Varför skulle det stackars barnets liv förbli utan kärlek? Hon hade en absolut låg tanke om män, och en ännu lägre om äktenskapslagarnas tillstånd. Enligt hennes åsikt var varje kvinna, som gav en stöt åt detta håll, en slags hjältinna. Och hon förbisåg den omständigheten, att Gyp inte hade den ringaste önskan att ge någon stöt åt äktenskapslagarna eller något annat. Faster Rosamunds aristokratiska och upproriska blod sjöd av hat mot vad hon kallade »de sjas-kiga människor», som anse, att kvinnor voro mäns tillhörigheter. Och hon hade tack vare detta hat varit särskilt aktsam att icke komma i denna situation.

Hon hade med sig en nyhet åt Gyp.

— Jag gick just nedför Bond Street, för-

bi det där terummet, kära barn, du vet, där de ha de där särskilt goda mockatår-torna, och vem tror du kom ut om inte miss Daphne Wing och vår vän Fiorsen, och han såg rätt hängfärdig ut. Han gick fram till mig, medan hans lilla dam såg på honom som ett lodjur. Faktiskt, kära barn, det gjorde mig ont om honom, han såg så där hungrig ut, hon hade ätit för allihop, antar jag. Och han frågade mig hur du mätte. Jag sade: Mycket bra.

»När ni träffar henne», sade han, »så säg, att jag icke glömt henne och aldrig kommer att göra det. Men hon hade alldeles rätt. Det är den här sortens kvinna som jag passar åt». Och han såg på den där flickan, så att jag kände mig riktigt otrevlig till mods. Så gjorde han en av sina vanliga små bugningar, och de gingo sin väg, hon så glad som en spelman. Jag riktigt kände medlidande med honom.

Gyp sade lugnt:

— Ah, det behövde du inte, faster, han kan alltid tycka synd om sig själv.

Faster Rosamund satt tyst, en smula förnärnad av brorsdotterns cynism. Den stackars damen hade icke levat tillsammans med Fiorsen!

Samma eftermiddag satt Gyp i en paviljong i skogen med en bok i knäet och tänkte sin enda långa tanke: »I dag är det torsdag — måndag åtta dagar! Elva dagar till!» — då tre figurer långsamt kommo emot henne, en herre, en dam och vad som borde ha varit en hund. Engelsk skönhetskärlek och människans rättigheter hade tvingat djurets nos tillbaka, berövat det halva öronen och hela svansen så när som på tre tum eller något i den stilen. Hunden hade astma och rullade besviken fram. En röst sade:

— Här är bra, Maria. Vi kan sola oss här.

Om Gyp ej hört rösten, som hade denna beständiga, kyliga heshet, ådragen vid oräkneliga gravar, skulle hon ej ha känt igen mr Wagge, ty han hade rakat av sig skägget, och inte lämnat kvar mer än polissongerna, och mrs Wagge hade blivit underbart fyllig. Det tog litet tid innan de slagit sig ned bredvid henne.

— Sitt här du, Maria, så får du inte solen i ögonen.

— Nej, Robert, jag vill sitta här. Du skall sitta där.

— Nej, du skall sitta där.

— Nej, det skall jag. Kom hit, Putte.

Men hunden, som stod stadigt på gångstigen, tittade på Gyp, medan det som var kvar av den breda nosen, rörde sig från ena sidan till den andra. Mr Wagge följde blickens riktning.

— Ah, sade han, ah, men det var då en överraskning. »Och han fumlade åt halmhatten och sträckte ut andra handen över sin ärm och fram mot Gyp. Den kändes nästan torr och fetare än den varit förr. Medan hon tryckte den, gick hunden fram och satte sig ned vid hennes fötter. Mrs Wagge räckte också fram sin hand, klädd i en blank glacéhandske.

— Det var då... ett nöje, — mumlade

SOMMARELEGANS FÖR JUNI OCH JULI

PARKERNAS GRÖNSKA BÖRJAR FÅ en allt saftigare färgton och förföriskt ljumma vindar spela om kinden. Guds bevingade värld kvittrar ljudligen och solen gör vad den kan för att väcka vårt bättre och gladare jag. Våra damer titta ut genom fönstret, glädjas åt naturens pånyttfödelse och tänka strax på sömmerskan. Det kan inte hjälpas, våren föder hos människan likaväl som hos naturen ett behov av skön klädsel. Att vara lycklig under

knoppande träd utan en fin hatt, en modärn klänning — otänkbart!

Med djup förståelse för detta förevisa vi här en smula parisisk sommarelegans. Där finns det något både för den kyliga juni och den varma juli. Där finns egyptiska mönster som teckna sig skönt mot vårgrönskan — gruppen är från Hyde Park: parisiska mannekänger på londonbesök — koketta capes, små hattar och stora hattar, korta och mindre korta kjolar. Den andra

bilden visar en käck sportdräkt, vit med röd garnering, i smala ränder på fickor och krage och breda på ärmarna.

hon. — Vem kunde ha tänkt, att vi skulle möta er? Åh, låt inte Putte sitta mot er vackra klänning. Kom, Putte!

Men Putte rörde sig icke utan vilade sin rygg mot Gyps skenben. Mr Wagge, vars tunga slickat över en mun, som hon nu såg för första gången i dess fulla glans, sade plötsligt:

— Ni har väl inte kommit för att bo här?

— O nej. Jag är här bara med far för badens skull.

— Jag tänkte väl det, eftersom jag aldrig sett er. Vi ha levat i lugn och ro nu i ett års tid. Det är en vacker plats.

— Ja förtjusande.

— Vi ville ha natur. Luften passar oss, fast den är litet... litet för järnhaltig, skulle man kunna säga. Men det är en hälsosam plats. Vi såg oss om riktigt länge.

Mrs Wagge tillade med sin tunna röst:

— Ja, — vi hade tänkt på Wimbledon, förstår ni, men mr Wagge tyckte bättre om det här, han kan promenera här, och det är mer — distingerat kanske. Vi ha flera vänner här. Kyrkan är mycket trevlig.

Mr Wagges ansikte antog ett osäkert uttryck. Han sade buttert:

— Jag har alltid varit frikyrklig, men — jag vet inte hur det är — det är något med det här stället, som gör, att kyrkan verkar mer — mer passande. Min hustru har alltid haft böjelse åt det hållet. Jag döljer aldrig mina handlingar.

Gyp mumlade:

— Det beror kanske på atmosfären?

Mr Wagge skakade på huvudet.

— Nej, jag håller inte på rökelse — vi äro inte högkyrkliga. Men hur mår ni nu? Vi tala ofta om er. Ni ser kry ut.

Hans ansikte hade fått en mörk orange-

färg, och Mrs Wagges hade nyansen av en tvivelaktig rödbeta. Hunden vid Gyps fötter rörde sig, vädrade, vände sig om och föll åter tungt tillbaka mot hennes ben. Hon sade lugnt:

— Jag hörde just talas om Daisy i dag. Hon är en riktig stjärna numera, eller hur?

Mrs Wagge suckade. Mr Wagge såg bort och svarade:

— Det är ett ömtåligt ämne. Hon förtjänar nu sina fyrtio, femtio pund i veckan och det står om henne i alla tidningar. Hon har haft framgång — det är inte tu tal om det. Och hon arbetar. Hon sparar väl femton hundra om året, det skulle inte förvåna mig. Medan jag aldrig kunde lägga av mer än tusen netto när det varit som bäst, de åren då influensan var så svår! — Ja hon har slagit igenom!

Mrs Wagge tillade:

— Har ni sett hennes sista fotografi — det där, där hon står mellan två hydrangeakrukor. Det var hennes egen idé.

Mr Wagge mumlade plötsligt:

— Det gläder mig alltid att träffa henne, då hon tar en tur hit i bil. Men jag har kommit hit för att få lugn och ro efter det liv jag levat, och jag vill inte tänka på det, särskilt inte i er närhet. Jag kan inte, det är ett faktum.

Det följde en tystnad, under vilken mr och Mrs Wagge sågo på sina fötter, och Gyp såg på hunden.

— Ah — här är du! — Det var Winton, som hade kommit fram bakom paviljongen och stod med ögonbrynen lätt höjda. Gyp kunde inte låta bli att le. Faderns väderbitna, smala ansikte, de halft beslöjade ögonen, den magra näsan, hans magra, raka figur, själva sättet varpå han stod, den

tunna, torra, avmätta rösten var fullkomliga antitesen till Mr Wagges klumpiga, undersåtsiga gestalt, hans tjockhudade ansikte med de grova dragen, den tjocka, än hesa, än oljiga rösten. Det var som om försynen hade anordnat en uppvisning av sociala ytterlighetstyper. Och hon sade:

— Mr och Mrs Wagge — min far.

Winton lyfte på hatten. Gyp satt kvar och hunden Putte låg alltjämt mot hennes fötter.

— Gläder mig att göra er bekantskap, sir. Jag hoppas ni haft nytta av brunnsdrickningen. Den anses vara mycket välgörande, tror jag.

— Tack — inte mer dödlig än det allra mesta. Dricker ni också brunn?

Mr Wagge log.

— Nää — sade han, — vi bo här.

— Verkligen! Har ni något att göra här?

— Ser ni, egentligen ha vi kommit hit för att vila. Men jag tar ett turkiskt bad var fjortonde dag — jag finner det uppfriskande, det håller porerna i skinnet spänstiga.

Mrs Wagge tillade milt:

— Det tycks passa min man underbart.

Winton mumlade:

— Ja. Är det här er hund? Ett stycke filosof, skulle jag tro?

Mrs Wagge svarade:

— Ah, han är en stygg hund, är du inte, Putte?

Hunden Putte, som kände att han var skådebröd för allas ögon, reste sig och stod och flämtade in i Gyps ansikte. Hon begagnade tillfället att resa sig.

(Forts.).

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

— Vi måste gå, är jag rädd. Adjö. Det var mycket trevligt att träffa er, sir. När ni träffar Daisy, så hälsa henne så hjärtligt.

Mrs Wagge tog oväntat fram en näsduk från sin ridikyl. Mr Wagge klarade häftigt strupen. Gyp märkte, att hunden Putte rullade efter dem och att Mrs Wagge ropade: »Putte, Putte!» bakom sin näsduk.

Winton sade sakta:

— Jaså, de där båda ha fått den där vackra fölungen! Nåja, hon visade inte så goda egenskaper, när man tänker rätt på saken. Hon är alltjämt tillsammans med vår vän, efter vad din faster säger.

Gyp nickade.

— Ja, och jag hoppas att hon är lycklig.

— Han är det tydligen inte. Det är rätt åt honom.

Gyp skakade på huvudet.

— O nej, far.

— Nå, man borde inte önska någon människa värre än han tycks få det. Men när jag träffar folk, som våga se dig över axeln, så — Herre Gud!

— Älskade, vad betyder det?

Winton svarade vresigt:

— Det betyder mycket för mig — därför att det är oförskämt! — Hans mun slappnade i ett litet bistert leende: — Nåja — det är inte mycket att välja på, om det gäller att fördöma sina grannar. Vålgörenhetsjakt, Charles Clare Winton, kyrkan och brackan.

De visade varandra mer av sitt innersta under de få dagarna vid Turnbridge än de gjort förut under årtal. Om det var badproceduren som smälte Wintons skal, eller om luften, som Mr Wagge funnit — »en smula — hm — för järnhaltig, så att säga» hade motsatt effekt på Winton, men säkert är att han lossade på mannens första plikt, att dölja sin själ, och berättade om sina handlingar som aldrig förr — hur han tagit den och den om hand, skickat ut andra till Canada, bistått en annan mans hustru vid hennes sjukdom och hjälpt en annans dotter på fötter efter ett felsteg. Och den dyrkan, Gyp haft för honom som barn blommade på nytt.

Sista eftermiddagen de voro där vandrade hon ut med honom genom en av de långsträckta skogarna som låg bakom deras hotell. Stimulerad av känslan att hennes självpålagda försakelse närmade sig sitt slut, rörd av skönheten bland dessa solbelysta träd, fann hon det svårt att tala. Men Winton, som var nära att förlora henne var helt vältalig. Han började tala om den sorgliga förändringen i kapplöpningsvärlden, som var så plutokratisk nu, med det amerikanska inflytandet, det ökade antalet hästägare med bookmakers, och andra tragiska händelser och drog en jeremiad om nutida förhållanden i allmänhet. Parlamentet hade i hans mening förlorat sin självaktning särskilt numera, då ledamöterna voro avlönade, städerna hade ätit upp landet, jakten var hotad, pressens makt och enkelhet var förfärande, kvinnorna hade förlorat huvudet, och alla människor tycktes vara rädda för att ha »uppfostran». Då lilla Gyp blev vid Gyps ålder, skulle de alla

leva under uppsikt av bevakningskommittéer, bo i trädgårdsstäder, och vara tvungna att redovisa för varje halvkrona de gävo ut och varje halvtimme de levde, hästen skulle vid den tiden vara ett utdött djur, som togs ut en gång om året vid lordmayorprocessionen. Han hoppades — för tusan att han inte skulle behöva uppleva detta. Och plötsligt tillade han: Vad tror du händer efter döden, Gyp?

De sutto på en av dessa bänkar, som plötsligt dyka upp i hjärtat av naturen. Runt omkring dem höllo törnbuskar och ormbunkar på att slå ut, och surret av flugor, den obestämda rörelsen av blad och små liv bildade ett enda ljud. Gyp såg in i skogen och svarade:

— Ingenting, far. Jag tror vi bara återvända.

— Ah — det är min tanke också.

Ingen av dem hade någonsin vetat vad den andra tänkte om saken.

Gyp viskade:

"La vie est vaine.
Un peu d'amour,
Un peu de haine,
Et puis bonjour!"

Något mitt emellan ett grymtande och ett riktigt skratt kom ur djupet av Wintons bröst, och han sade, medan han såg upp i himlen:

— Och det som man kallar Gud, vad är det egentligen? Det bästa man kan få ut av sig själv — ingenting mera, så vitt jag kan förstå. För katten, man kan inte föreställa sig mer än man kan. Man skulle vilja dö i fria luften i alla fall, som Whyte-Melville. Men det finns en sak, som alltid förundrat mig, Gyp. Hela sitt liv har man försökt att älska en enda. Så kommer döden och man försvinner! Varför älskade man då, om det inte finns något återseende efteråt.

— Ja, om inte kärleken vore, vem skulle då bry sig om att leva? Men gör behovet att mötas det mera troligt, far? Världen skulle inte kunna fortfara utan kärlek, kanske är detta att älska någon eller något med hela sitt hjärta allt i sig självt.

Winton stirrade på henne, anmärkningen var något för djup för honom.

— Ja, — sade han till sist, — jag tänker ofta att de religiösa spara sina pengar för att sätta dem på en häst, som när allt kommer omkring, aldrig skall löpa. Jag kommer ihåg de där yogis i Indien. Där sutto de, och denna sköna värld kunde ruttna omkring dem, de brydde sig inte om det. — de trodde de skulle få det mycket bra i det kommande riket. Men antag, att det inte kommer?

Gyp viskade med ett litet leende:

— Kanske försökte de älska allt genast.

— Ja, ett konstigt sätt att visa det. Och för tusan det finns en sådan massa saker som man inte kan älska! Se på det där! Han pekade uppåt. Mot den grå stammen av en björk hängde en träskiva, på vilken nyligen målats orden:

PRIVAT MARK.

Överträdelse åtalas.

Den där skylten sitter över detta livet och det nästa. Nåja, vi skulle inte ge dem tillfälle att skrämja bort oss, Gyp.

Hon stack handen under hans arm och tryckte sig tätt intill honom.

— Nej, far, du och jag skola gå bort med vinden och solen och träden och vatten, liksom Procris på min tavla.

VI.

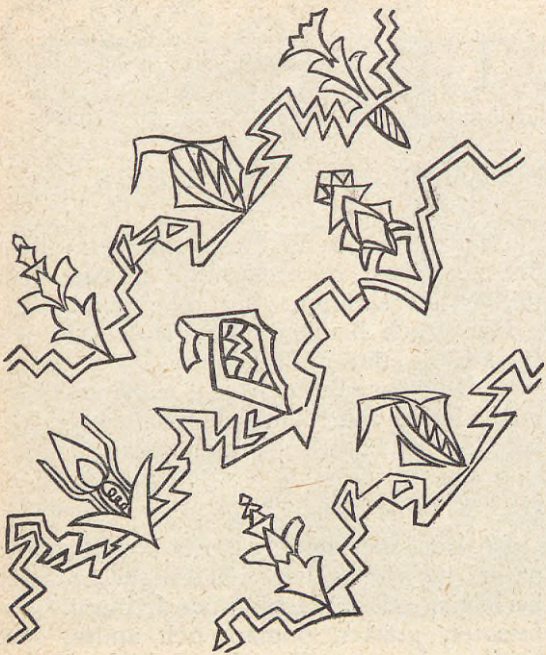
Männens besynnerliga och komplicerade natur, då det gäller hjärteangelägenheter besinnas icke tillräckligt av kvinnor, professorer, präster, domare och andra, som kritisera hans uppförande. Och det är naturligt eftersom de allesammans ha intresse av hans enfald. Till och med journalister äro med i sammansvärjningen för att göra honom mindre nyckfull än han är och doppa sina pennor i epitet, om hans hjärta avviker en tum eller aln.

Bryan Summerhay var varken mer nyfiken eller mer komplicerad än andra av hans kön, som skulle fördömt honom för att han steg upp på midnattsexpressen i Edinburgh med två bestämda känslor i hjärtat — en sorgsen smärta över flickan, som han lämnade kvar efter sig, och en hänryckt förväntan att få se den kvinna, som han reste till. Hur var det möjligt, att han kunde känna båda två på en gång? »Mot alla regler» skulle kvinnor och andra moralister säga. Nåja, faktum är, att mannens hjärta icke vet av några regler. Och han fann det mycket lätt, där han låg på sin soffa, att dröja vid minnen av Diana som räckte honom te eller såg på honom, medan han vände på notbladen åt henne med det där förledande gäckeriet i sina ögon och på sina läppar, och ändå nästa ögonblick ryckas med från huvud till fot av längtan att känna Gyps armar om sig, att höra hennes röst, se in i hennes ögon och trycka sina läppar mot hennes. Om han i stället för att vara på väg till en älskarinna rest hem till en hustru, skulle han icke ha känt en bråkdel mera andlig tillfredsställelse, kanske icke så mycket. Han återvände till de känslor och det kamratskap, som han visste var den djupaste själsliga och andliga tillfredsställelse han nånsin skulle få. Och ändå kunde han känna litet saknad efter den där rödhåriga flickan, och detta utan svårighet. Förbryllande! Men detta var sanningen.

Av detta känslornas besynnerliga gungande upp och ned somnade han, drömde om alla saker under solen, som människor bara kunna göra på tåget, och väcktes av den ihåliga tystnaden vid någon station, föll i en sund sömn, som slutade vid Willesden, då det var ljusan dager. Han klädde sig hastigt och fann, att han bara hade en känsla kvar nu — längtan att komma till Gyp. Medan han satt tillbaka lutad i droskan, med händerna djupt instuckna i fickorna på sin ulster, log han och njöt till och med av doften från den dimmiga Londonmorgonen. Var skulle hon vara? I hotellets hall eller kvar uppe på sitt rum?

Inte i hallen! Och han frågade efter hennes rum och gick fram till dörren.

NYTT I MÖNSTER OCH KLÄDER

HÄR SE VÅRA LÄSARE ETT SKISSERAT mönster till väst eller blus. Mönstret, som komponerats av fröken Ruth Ahlén, låter sig användas, vare sig man vill brodera med kedjestygn eller måla å tyget. Det sistnämnda är mycket behän-

Hon stod orörlig i bortre hörnet, orörlig, dödsblek, skälvande från huvud till fot, och då han kastade armarna om henne, utstötte hon en lång suck och slöt ögonen. När hans läppar trycktes mot hennes, kunde han känna, hur hon nästan svimmade av, och han var icke medveten om något annat än denna långa kyss.

Följande dag foro de utrikes till ett litet ställe ej långt från Fécamp, i denna normandiska landsbygd, där allt var stort — folket, djuren, de öppna fälten, bondgårdarna, som så rätlinjigt vaktades av höga träd, molnen, havet, till och med björnbären. Och Gyp var lycklig. Men två gånger kom det brev med denna alltför välbekanta handstil och med skottsk poststämpel. Ett spöke växer i mörkret och blir bastantare då det ses i dimma. Svartsjukan är icke rotad i förnuftet men i den människas natur, som känner den, i den kvinnas natur, som älskar förtvivlat, känner stolt. Och svartsjuka gödes av skepticism. Även om stoltheten tillåtit henne fråga — vad hade det tjänat till? Hon skulle icke ha trott på svaren. Naturligtvis skulle han säga — om också bara av medlidande — att han aldrig lät sina tankar vila på någon annan kvinna. Men i alla fall var det bara ett spöke. Det var många timmar under dessa tre veckor, då hon kände, att han verkligen älskade henne och därför var lycklig.

De återvände till Röda villan i slutet av den första oktoberveckan. Lilla Gyp, som var hemkommen från havet, var nu en nästan fulländad ryttarinna. Under gamle Pettances förmynderskap hade hon ridigt oupphörligt runt omkring de kuperade ängarna vid inhägnaden, som de kallade »vildmarken», med de fasta, bruna benen grensle över den råttfärgade ponyn, det lilla bruna ansiktet med de pigga, mörka ögonen mycket upprätt, och det kastanjebruna svallet av korta lockar flängande upp och ned på den lilla raka ryggen. Hon ville lära sig att »rida ut» med morfar och mams och »Baryn». Och de första dagarna ägnades mer eller mindre åt att fylla hennes nya önsknings. Lagterminen började och Gyp tog åter itu med uppgiften att för lång tid dela Summerhay med hans andra liv.

dig, och resultatet kan bli riktigt vackert — vi ha sett handväskor, blusar o. dyl. som dekorerats alldeles förtjusande på detta sätt med bara någon timmes arbete.

De bästa och hållbaraste färgerna äro Schönfeldfärger, som erhållas hos Wilh. Becker, Stockholm, för 1 kr. pr flaska. Deca-färger kunna också användas, men de lära lättare blekas.

Vid färgning spännes naturligtvis tyget över en sybåge eller rent av en vänd ritbräda. Man målar med en vanlig ren pensel.

Tyget kan vara frotté, bomullstyg eller siden. I fråga om färgval kan man, vare sig det gäller brodyr eller målning, tillråda en sammanställning av två färger, t. ex. modiefärgerna terracotta och svart, nilgrönt ensamt eller tillsammans med beige.

Mönster med en kort beskrivning erhållas mot insändande av kr. 1.25 till Iduns Mönsteravdelning, Stockholm. Obs. kuvertet skall vara märkt »Målad blus».

*

Den till höger avbildade sjalen — en av dessa, som nu äro så moderna — utgår från en ny ateljé för handtryck, Ateljé Stellaria, Norrlandsgatan 16, Stockholm. De fyra duktiga damer, som grundat ateljén, äro: fru Hägglund, grevinnan Hamilton, fru Odencrants och fru Setterwall-Ångström. Handtryck är både vackert och praktiskt. Man kan som bekant åstadkomma det själv, om man har tillräcklig konstnärlig färdighet. Men i regel har ju »man» inte det, och bäst därför att gå till ateljén. En hel luft gardiner med handtryck och hälsöm kostar t. ex. endast 25 kr., tyget inberäknat — det är då s. k. »sadelmakartyg», d. v. s. oblekt domestik, mycket trevligt och

VII.

En eftermiddag i början av november låg den gamle skottske terriern, Ossian, på gångstigen i det matta solskenet. Han hade legat där hela förmiddagen sedan husbonden rest in med det tidiga tåget. Han var nästan sexton år gammal nu, döv och besviken, och varje gång Summerhay lämnade honom, tycktes hans ögon säga: »Du lämnar mig alldeles för ofta!» Smekningar från annat hyggligt folk i huset blev för varje dag allt sämre ersättning för det, som han visste att han icke hade långt kvar att njuta av, och han kunde inte heller tåla en främling innanför grinden. Från sitt fönster såg Gyp honom stiga upp, skjuta rygg och morra på brevbäraren, och som hon var ängslig för mannens vador, rusade hon ut.

Bland breven var åter ett med den fruktade stilen, försett med ordet »Angeläget» och eftersänt från tjänsterummet. Hon tog det och höll det framför näsan. En doft — av vad? Den var för svag för att man kunde säga det. Hennes tumnaglar sökte utefter de båda snibbar på kuvertets båda sidor. Så lade hon ned brevet. Vilket annat brev som helst men icke detta — hon ville alltför gärna öppna det. Hon skrev ny adress och lade det bland de andra breven. Och ögonblickligen for den tanken igenom henne: »Så synd, om jag läste det och det icke var något!» Alla hennes oroliga, svartsjuka aningar under månader skulle då få ro! Hon stod tveksam med brevet i handen. Åh — men om det var något! Hon skulle i ett tag förlora sin tillit till honom, och sin tillit till sig själv — inte bara hans kärlek men också sin egen självaktning. Hon lät brevet falla ned på bordet. Kunde hon inte själv lämna honom det? Om hon tog det långsamma tretåget, kunde hon råka honom strax efter fem. Hon såg på sin klocka. Hon hann lagom att gå ned. Och sprang upp. Lilla Gyp satt på översta trappsteget — hennes favoritplats — och tittade i en bilderbok.

— Jag far in till London, älskling. Säg åt Betty, att jag kommer igen i kväll, och kanske inte. Ge mig en ordentlig kyss.

användbart. Ett draperi kan man få för 30 kr. Vidare kuddar av chiffon, väskor i svart och guld etc.

*

På Iduns Handarbetsida, i n:r 22, hade bilderna av modellerna Jardinière och Blenette från Ateljé Sländan råkat omkastats. Utseendet torde emellertid ha väl framgått av beskrivningarna.

Lilla Gyp gav den ordentliga kyssen och sade:

— Låt mig se på, när du tar på dig hatten, mams.

Medan Gyp satte på sig hatt och pälsjacka, tänkte hon: »Jag tar ingen väska med, jag kan alltid byta kläder vid Bury Street, om — Hon avslutade icke tanken, men blodet sköt upp i hennes kinder. — Se väl efter Ossy, älskling. Hon sprang ned, tog brevet och skyndade till stationen. På tåget brände ännu hennes kinder. Skulle inte detta första besök i hans tjänsterum komma att likna den första visiten i det lilla huset i Chelsea? Hon tog fram brevet. Vad hon avskydde den där stora, ravsiga stilen för alla de tankar och farhågor, den orsakat henne under dessa förflutna månader! Om den där flickan visste, hur mycken ängslan och sorg hon vållat, skulle hon då upphöra att skriva, upphöra att träffa honom? Och Gyp försökte frambesvärja hennes ansikte och ljudet av den avmätta, klara röst, hon hört en gång, ansiktet och rösten tillhörde en kvinna, som var van att få sin vilja fram. Nej! Det skulle bara förmå henne att gå på ännu mera. Rent spel mot en kvinna utan några anspråk utom kärlekens. Gud ske lov, att hon inte tagit honom bort från någon kvinna — såvida inte den där flickan kanske ansåg det! Ah! Varför hade hon icke under alla dessa år fått del av hans hemligheter, så att hon kunde kämpa mot det, som hotade henne? Men skulle hon ha kämpat! Att kämpa för sin kärlek var nedsättande, hemskt! Och ändå — om man inte gjorde det! Hon steg upp och ställde sig vid fönstret i den tomma kupén. Där var floden, och där — ja, där var stranden, där han bett henne att komma till honom för alltid. Den såg så annorlunda ut, så naken och snaggad under den ljusa, grå himlen, alla pilarna voro stubbade och vassen avskuren. Och en rad ur en av hans älsklingssonetter kom henne i tankarna: »Bare ruined choirs where late the sweet birds sang».

(Forts.).

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Nåja! Det var dags att möta händelserna när de kommo. Hon skulle bara tänka på att råka honom. Och hon stoppade in brevet igen i fickan, där det kunde bränna vilket hål det ville i hennes pälsjacka.

Tåget var försenat, klockan var över fem, och det började redan bli mörkt, då hon kom fram till Paddington och tog en dro-ska till the Temple. Det var så besynnerligt att fara dit för första gången, att icke ens riktigt veta, var Harcourt Buildings låg. Vid Temple Lane stannade hon dro-skan och gick nedför den smala, dåligt upplysta, livligt trafikerade gränden in i hjärtat av juridiken.

»Uppför den där stentrappan, miss, ut-med staketet, andra dörren». Gyp gick fram till andra dörren och mönstrade namnet i det skumma ljuset. »Summerhay, andra våningen». Hon började gå uppför trappan. Hennes hjärta bultade häftigt. Vad skulle han säga? Hur skulle han ta emot henne? Var det inte löjligt eller farligt att hon kommit? Han hade kanske någon konsultation. Det var kanske något biträde eller någon annan att tala vid, och vad skulle hon säga för namn? I första våningen tog hon fram ett kort, och skrev med blyerts:

»Kan jag få träffa dig en minut?

G.»

Så drog hon ett långt andetag för att lugna sitt hjärta och gick upp. Där stod namnet, och där var dörren. Hon ringde, ingen öppnade, hon lyssnade men kunde icke höra ett ljud. Allt såg så massivt och dystert och dunkelt ut — järnledstängerna, stentrapporna, de nakna väggarna, ekdörren. Hon ringde en gång till. Vad skulle hon göra? Lämna honom brevet? Inte träffa honom alls — den lilla drömmen hade gått upp i rök — det skulle bara bli en kylig visit vid Bury Street, där kanske ingen annan skulle vara hemma än Mrs Markey, ty hon visste att fadern rest till Mildenhamp för att jaga och icke skulle komma hem förrän på söndag. Och hon tänkte: »Jag lämnar brevet och åker tillbaka till Strand, dricker lite te och försöker igen.»

Hon tog fram brevet, och med en slags bön stack hon in det genom springan i dörren och hörde det falla ned i sin stål-trådsbur, sedan gick hon långsamt nedför trapporna till den yttre gången i Temple Lane. Den var full av män och ynglingar, som slutat dagens arbete. Men när hon var nästan framme vid Strand, fångades hennes blick av en kvinnofigur. Hon gick tillsammans med en man på den andra sidan, och deras ansikten voro vända mot varandra. Gyp hörde deras röster och stod svag och yr i huvudet och såg efter dem. De gingo under en gaslykta, ljuset glänste på kvinnans hår, på en karaktäristisk gest hos Summerhay, en ryckning på ena axeln, då han förnekade något, hon hörde hans ljusa röst. Hon såg dem gå över gatan, stiga uppför stentrappan som hon just gått nedför, passera förbi stenpassagen, gå genom porten och försvinna. Och hon greps av en sådan fasa, att hon knappast kunde gå därifrån.

— O nej! O nej! O nej! Så lät det i hennes själ, som en slags jämmer, liksom när en kall, regnig vind far genom drypande träd. Vad betydde det? O, vad betydde detta? I detta olyckliga sinnesuppror var den enda tanke hon icke fick att gå tillbaka till hans rum. Hon skyndade bort. Det var ett under, att hon icke blev överkörd, ty hon märkte icke var hon gick, och passerade över gatorna utan att fästa den ringaste tanke vid trafiken. Hon kom fram till Trafalgar Square och stod och lutade sig mot bröstvärtet framför National Gallery. Här fick hon sin första sammanhängande tanke: »Jaså, det var därför tjänsterummet var tomt? Inget biträde, ingen människa! För att de skulle kunna vara ensamma! Ensamma på det ställe, där hon drömt om att få vara ensam med honom. Och senast i morse hade han kysst henne och sagt: Adjö, min skatt!» Ett litet hemskt skratt fastnade henne i strupen, kvävt av en suck. Varför — varför hade hon ett hjärta? Där nere, mot sockeln till ett av lejonerna, stod en ung man lutad med armen om en flicka och tryckte henne intill sig. Gyp vände sig bort från denna syn och fortsatte sin ömkliga vandring. Hon gick in på Bury Street. Intet ljus, intet tecken till liv. Det gjorde ingenting, hon kunde icke ha gått in, hon kunde icke stå stilla, hon måste gå. Hon sköt upp floret för att få mera luft och kände sig halvkvävd.

Träden i Green Park, under vilka hon nu gick, hade ännu några löv kvar, och de glänste i lyktskenet kopparröda som den där flickans hår. Alla slags marterande visioner hemsökte henne. De där tomma rummen! Hon hade sett en enda liten minut av deras förtrolighet. Hundra kyssar hade kanske växlats mellan dem nu — tusen kärleksord! Och han brukade ljuga för henne. Han hade redan begått en lögn! Hon hade icke förtjänat detta. Och känslan av denna orätt, som blivit begången mot henne var den första lättnad hon kände — denna bestämda sinnesrörelse hos en själ som var höljd i intensiv smärta. Hon hade icke skänkt en tanke eller en blick åt någon annan man utom honom ända sedan den där kvällen nere vid havet, då han kom fram till henne genom trädgården i månskenet — icke en tanke — och skulle aldrig göra det. Det var en ganska ömklig lättnad! Hon gick i Hyde Park nu, vandrade utmed en gångstig, som gick snett över gräset. Och med mera beslutsamhet, mera ändamålsenlighet började hon leta i sitt minne efter tecken, bevis på att han hade förändrats gentemot henne. Men hon kunde icke finna några. Han hade icke förändrats i sitt sätt mot henne, icke alls. Kunde man då spela förälskad? Spela passionerad eller — hemska tanke! — tänkte han på den andra flickan, när han kysste henne numera?

Hon hörde bladens prassel över sitt huvud. En ung man följde henne på gångstigen, någon lysten ung man, vars oberäskade sätt att andas hade en viss patos. Himmel! Vilken ironi! Hon var för olycklig för att bry sig om det, hon visste knap-

past ens när hon var på stora vägen igen, fri från hans förföljelse. Kärlek! Varför hade den en sådan makt över henne, att en liten sak — ja, bara en liten sak — bara åsynen av honom i sällskap med en annan, kunde komma henne att lida så. Hon kom ut på andra sidan av parken. Vad skulle hon göra? Smyga sig hem, krypa in i sitt hål och ligga där slagen! Vid Paddington fann hon ett tåg, som just skulle gå, och gick in där. Det fanns andra människor i kupén, affärsmän från staden, advokater från — det där stället, där hon varit. Och hon glädde sig över deras sällskap, hon glädde sig åt prasslet av aftontidningarna och de tröga ansiktena, som gävo henne blickar av slött intresse bakom tidningarna, glädde sig att hon måste bevara sin mask, ty hon var rädd för våldsamheten i sin sinnesrörelse. Men de gingo ut en efter en, till sina bilar eller sina apostlahästar, och hon blev ensam kvar och fick stirra på mörkret och den övergivna floden, som knappt syntes i skenet av en måne, som var skynd av sydvästliga skyar. Och i ett vilt ögonblick tänkte hon: »Skall jag öppna dörren och stiga ut — och sedan få frid!

Hon skyndade bort från stationen. Det regnade, och hon drog upp floret för att känna regnets friskhet på sitt heta ansikte. Det var lagom just för att hon skulle kunna se gångstigen genom björkdungen. Vinden där inne suckade och kved och rörde de mörka grenarna, slet av bladen, små svarta våta löv, som kommo virvlande i hennes ansikte. Den vilda melankolien i denna vajande skog var för mycket för Gyp, hon sprang och stack fötterna genom de djupa, prasslande drivorna av löv, som ännu icke voro alldeles genomvåta. De fastnade allesammans kring hennes tunna strumpor, och den regniga vinden blåste mot hennes panna. I skogsbrynet stannade hon för att andas, lutade sig mot en björkstam och tittade tillbaka, där den vilda virvelvinden jämrade sig och slet av bladen. Så böjde hon sitt huvud under regnet och gick ut på öppna fältet, medan hon försökte bereda sig att icke visa något sinnesrörelse då hon kom hem.

Hon gick in och upp på sitt rum utan att bli sedd. Om hon hade haft något lugnande medel, skulle hon ha tagit det. Vad som helst för att få glömma detta pinande elände! Nedhukad framför den nytända brasan, lyssnade hon till vinden, som for genom popplarna, och än en gång kom hon tillbaka till orden i den där sången, som sjungits av den skottska flickan på Fiorsens konsert:

"And my heart reft by its own sun,
Deep lies in death-torpor, cold and gray."

Så gick hon i säng och somnade slutligen. Hon vaknade morgonen därpå med den glada tanken: »Det är lördag, han kommer strax efter lunch!» Och så mindes hon allt. O nej! Det var för mycket! Vid smärtan av detta minne, var det som en djävul flugit i henne — en envis stolthets djävul, som blev allt svartare för varje timme under förmiddagen. Efter lunch sade hon till om sin häst för att icke vara inne,

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Det var alltsammans. En småsak, utom detta, att han om en timme skulle möta hennes ögon, som han älskade mycket mera. Och ändå hade han giftet i blodet, denna kyss, som avbrutits så tvärt — av vad? av vilken motsatt impuls! — och kommit honom att stirra på henne utan ett ljud och inandas den doft, som strömmade ut från henne — någonting, som liknade skogsdoft men bara var ändå ljuvare, medan hon tog upp sina handskar, fäste ihop pälskappan liksom om det varit han och icke hon, som rövat denna kyss. Men hennes hand hade tryckt hans arm, då de gingo utför trappan. Och när han placerat henne i droskan vid Temple Station, hade hon sett på honom med ett litet halvt gäckande småleende, fyllt av utmaning och kamratskap och löften. Bojan skulle bli svår att bryta, även om han ville bryta den. Och ändå skulle det icke leda till något resultat! Nej, vid Gud! Det hade han aldrig tänkt! Äktenskap! Omöjligt! Vad som helst annat vore möjligare! När han kom tillbaka till sina rum, hade han i brevlådan funnit det brev, som hennes telegram upprepat, eftersänt av Gyp ifrån röda villan. Och han hade känt ett svagt obehag att det skickats dit. Han tillbragte en orolig kväll på klubben, spelade kort och förlorade, satt uppe till sent på natten över en rättegång, hade en besvärlig arbetsförmiddag, och först nu då han närmade sig Gyp, fattade han i vilken ytterlig grad han hade förlorat sin rättframma enkelhet.

När han kom fram och fann, att hon hade ridit ut ensam, ökades hans oro. Varför hade hon icke väntat som vanligt på honom, så att de kunnat rida ut tillsammans? Och han gick fram och åter i trädgården, där vinden ven melankolisk i grenarna på valnötsträdet, som förlorat alla sina blad. Lilla Gyp var ute på promenad, och endast gamle Ossy höll honom sällskap. Hade hon icke väntat honom med det vanliga fåget? Han skulle gå och ta reda på det. Han bytte kläder och gick ut i stallet. Gamle Pettance satt på en sädesbinge och undersökte en gammal Ruffs Guide, som innehöll redogörelser för hans länge sedan bleknade ära, understrukna med blyerts: »Junilöpningarna» Agility. E. P. Pettance 3:a. »Tidport Selling H. Cap: Dorothea, E. Pettance O.» Salisburypokalen: Plumpudding, E. Pettance och andra triumfer. Han steg upp och sade: — Godkväll sir, blåsig kväll, sir. Frun har varit ute i över två timmar, sir. Hon ville inte ta mig med. — Raska på då och sadla Hotspur.

— Ja, sir, skall ske, sir.

Över två timmar! Han begav sig uppåt hedarna samma väg som de vanligen togo hemåt, och red i en timme, medan han höll skarp utkik för att upptäcka något spår av henne. Det tjänade ingenting till, och han återvände hem, het och ängslig. På bordet i hallen låg hennes ridspö och ridhandskar. Hans hjärta blev lättare och han sprang uppför trappan. Hon höll på att sätta upp sitt hår och vände häftigt på huvudet, då han kom. När han skyndade genom rummet, hade han den löjliga

känslan av att hon var fientligt stämd. Hon drog sig bakåt, vände bort sitt ansikte från honom och sade:

— Nej! Förställ dig inte! Vad som helst är bättre än förställning.

Han hade aldrig sett henne se ut eller tala på detta sätt, hennes ansikte var så hårt och ögonen så stickande! Och han ryggade stum tillbaka.

— Vad är det fatt, Gyp?

— Ingenting. Men förställ dig bara inte. — Och hon vände sig åter mot spegeln och fortfor att flåta och rulla sitt hår.

Hon såg förtjusande ut, skär efter ritten i blåsten, och han längtade efter att ta henne i sina armar. Men hennes ansikte hejdade honom. Med fruktan och en slags vrede sade han:

— Du kunde åtminstone förklara dig, tycker jag.

Ett litet elakt leende krusade hennes läppar.

— Det kan du göra. Jag är alldeles ovetande.

— Jag begriper inte ett smul vad du menar.

— Gör du inte? — Det var något hemskt i hennes totala ringaktning för honom, medan hennes fingrar rörde sig snabbt kring det mörka glänsande håret, det var något så fasansfullt plötsligt i denna fientlighet, att Summerhay fick en besynnerlig känsla i huvudet, liksom om han ville stöta det emot en vägg. Han satte sig på sängkanten. Var det det där brevet? Men hur? Det hade icke varit öppnat? Han sade:

— Vad i all världen har hänt, Gyp, sedan jag for i går? Tala ut och plåga mig icke så här?

Hon vände sig om och såg på honom.

— Låtsas icke vara orolig för att du icke kan kyssa mig! Var inte falsk, Bryan. Du vet, att du förställt dig i månader.

Summerhays röst blev gäll.

— Jag tror du blivit tokig. Jag vet icke vad du menar.

— Jo, det gör du. Fick du ett brev i går med »Angeläget» på? — Ah! Det var alltså brevet. För att möta det avgörande, gjorde han sig hård och sade envist:

— Ja, från Diana Leyton. Har du något emot det?

— Nej, men hur tror du att du kunnat få det så fort?

Han sade slött:

— Jag vet inte. Med posten, antar jag.

— Nej, jag lade det i din brevlåda själv, klockan halv sex.

Summerhays hjärna var tränad till snabbhet, och den fulla innebörden av dessa ord stod genast framför honom. Han stirrade stadigt på henne.

— Då förmodar jag du såg oss.

Han steg upp, gjorde en hjälplös rörelse och sade:

— Ah, Gyp! Var inte så hård! Jag svär vid...

Gyp gav till ett litet skratt, vände ryggen åt honom och fortfor att vrida upp sitt hår. Och åter steg den rysliga känslan upp inom Summerhay, han måste stöta sitt huvud mot någonting. Han sade hjälplöst:

— Jag bjöd henne bara på te. Varför skulle jag inte det? Hon är min kusin. Det betyder ingenting! Varför skall du tro det värsta? Hon bad att få se mina rum. Varför inte. Jag kunde inte säga nej.

— Dina tomma rum! Försök inte, Bryan — det är ömkligt! Jag kan inte uthärda att höra dig.

Vid den sista pisksnärtan vände sig Summerhay och sade:

— Det roar dig alltså att tänka det värsta?

Gyp hejdade händernas rörelse, vände sig om och såg på honom.

— Jag har alltid sagt, att du var fullkomligt fri. Tror du inte, jag känt, hur det varat i månader? Det kommer ett ögonblick, då stoltheten gör uppror, det är alltsammans. Var snäll och ljug icke för mig.

— Jag har icke för vana att ljuga. — Men ändå gick han icke. Denna förfärliga känsla av att vara insnärjd, att ha ett nät omkring sig, som han icke kunde genombryta — ett nät, som han även i sin harm dunkelt märkte, att han själv spunnit tack vare denna fördömda förtrolighet, — grep honom djupare för var minut. Kunde han inte förmå henne att se sanningen, att det bara var henne han verkligen älskade? Och han sade:

— Gyp, jag svär dig, att det icke varit något annat än en kyss, och det var icke...

En rysning genomfor henne från huvud till fot och hon utropade:

— Ah, var snäll och gå din väg!

Han gick fram till henne, lade sina händer på hennes axlar och sade:

— Det är bara dig jag verkligen älskar. Jag svär det! Varför vill du icke tro mig? Du måste tro mig. Du kan icke vara så elak, att du icke gör det. Det är dåraktigt, dåraktigt! Tänk på vårt liv, tänk på vår kärlek, tänk på allt. Hennes ansikte var kallt som is, hans grepp lossnade, och han mumlade: Ah, din stolthet är förfärlig.

— Ja, det är det enda jag har. Tur för dig att jag har den. Du kan gå till henne, när du vill.

— Gå till henne? Det är löjligt —. Om du vill, skall jag aldrig träffa henne mera.

Hon vände sig mot spegeln.

— Ah, säg inte så där? Vad tjänar det till?

Ingenting är grymmare för en man, som livet alltid skämt bort, än att märka, att man misstror hans vackraste och djupaste känslor. I detta ögonblick menade Summerhay absolut vad han sade. Flickan var ingenting för honom! Inte kunde han hjälpa, att hon förföljde honom? Och han kunde icke få Gyp att tro det. Så förfärligt! Så verkligt förfärligt! Så orättvist och oresonligt av henne! Vad hade han gjort, eftersom hon var så misstrogen och kunde tro honom vara en så lågsinnad skurk! Kunde han rå för att flickan kysst honom! Kunde han rå för att hon älskade honom, att han hade en mans natur! Det var oresonligt, orättvist, småaktigt! Och han gav henne en ursinnig blick och gick ut.

Han gick ned till sitt arbetsrum, kastade sig på soffan och vände ansiktet mot väg-

REDIGERAD AV IDA HÖGSTEDT.

EN MODERNISERAD OCH LÄTT VIRKAD "HJÄRTVÄRMARE".

JUMPERS OCH SWEATERS STICKA EL-
ler virka snart var och varannan kvinna — och
kanske också var tusende man. Och jumpers bära
nu snart varje flickebarn och varenda ung eller
mera äldre kvinna i Svea land — för övrigt också
i alla andra land — medan mängen skapelsens herre
gärna ikläder sig en mera regelrätt stickad sweater.

Men jumpers äro ämnade att vara i stället för
blus, medan sweater, både för herrar och damer,
mera är att anse som ett slag av ytterplagg.

Men ej så ofta kan det vara fördelaktigt att ha
en värmande "sak" mellan jumpern, eventuellt kläd-
ningen, och kappan. Då lämpar sig ej gärna, åt-
minstone mera sällan, en sweater, utan det fordras
ett smidigare plagg. Och ett sådant är just vad
Iduns handarbets sida denna gång tänker bjuda
sina läsarinor.

Det här avbildade trevliga plagget är mest att
likna vid våra mormödrars förståndiga "hjärtvärm-
are". Men under det mormödrarna fordrade att
"hjärtvärmaren" skulle tätt och gärna flerdubbelt
omsluta hela överdelen av kroppen — dock ej är-
marna! — så har den av deras ättlingar förändrats
till ett något flärdfullare och klädsammare plagg.
Vilket dock ej utesluter att den moderna Eva även
hittat på något av praktiskt och nyttigt värde. Hon
har nämligen funnit ut, huru viktigt det är att
skydda nedersta delen av skuldran samt hela över-
armen från kyla och drag. Och därför har hennes
hjärtevärmare också halvvarmar med ett mjukt ele-
gant fall.

Den här avbildade hjärtvärmaren, eller rättare
sagt lilla jackan är kanske det lättaste och enklaste
av alla virkade plagg som "funnits upp". Modellen
är utförd av ett mjukt behagligt s. k. hambalgarn,
i en matt rödbetsfärg.

Man börjar med att lägga upp en rad luftmaskor
till en längd av omkr. 165 cm. Denna längd bildar
jackans inre kant, och bör man vid dess virkning
se till att ej draga åt luftmaskorna allt för hårt.
Längden vikes samman och ett märke, t. ex. en
trådända, trädes i luftmaskan på mitten av längan.

I varvet: 1 vanlig stolpe i varje luftmaska tills
man når längdens mittmaska, i vilken tages 4 stol-
par; sedan fortsättes med 1 stolpe i varje luftmaska
hela längden ut.

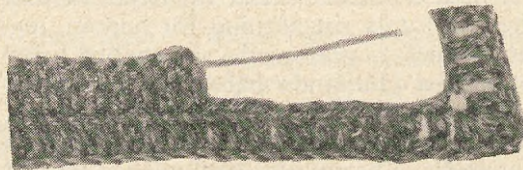
2 varvet: arbetet vändes, 3 luftmaskor, 1 stolpe
i nästa maska (dess bakre del), och sedan stolpe
efter stolpe till man kommer till mitten då 4 stol-

Den färdiga "hjärtvärmaren".

par tages i mittmaskan, varefter man virkar varvet
ut och vänder med 3 luftmaskor.

Virkningen fortsättes nu till man uppnått till-
räcklig bredd på längden, vilket för en genomsnitts-
figur torde vara omkr. 35 cm. — Nu viker man

Arbetet påbörjat.

en av sidorna — de yttre givetvis — dubbel från
ryggspetsen och frambdelen och mäter av hälften,
samt fäster samman med ett par stygn. Den övre
slutna delen blir nu ett ganska rymligt ärmhål.
Andra sidan vikes och fästes på samma sätt. In-
nan arbetet fortsättes, drar man nu först på sig
jackan för att prova huruvida man behöver virka
ännu några varv eller eventuellt repa upp ett par.
Spetsen baktill bör gå ett stycke nedom midjan och
framstyckena skola ha tillräcklig längd för att till-
låta ett ledigt fall både när jackan är hopfäst eller
lämnas öppen. I regel är det emellertid trevligast
— och också förståndigast — att göra plagget gan-
ska rymligt.

Kring ärmarna virkas några varv men iakttages
noga att när varvet är virkat runt vända för det
nästa. Ty i motsatt fall får virkningen ett annat
utseende, enär varven då ej bliva liksom refflade,
eller liknande den förut virkade delen av "hjärt-
värmaren".

Arbetet avslutas med ett glest pikotvarv runt om
hela jackan samt ärmarna. Varje pikot utgöres av
4 luftmaskor som sammanvirkas i den första mas-
kan, varefter pikoten nedvirkas och efterföljes av
en vanlig maska, som sedan i sin tur följes av en
pikot.

När plagget är färdigvirkat lägges det dubbel,
sida mot sida och ärm mot ärm, varvid noga till-
ses att de båda mot varandra svarande framsnib-
barna, samt baksnibben och ärmarna komma precis
mot varann och bliva lika långa.

Sedan fuktas något litet på arbetet, varefter det
hela lätt pressas med ett fuktat skynte emellan
järnet och arbetet, samt detta senare lagt på fler-
dubbelt mjukt underlag. — Jackan kan, om så öns-
kas, knytas till med ett kort sidenband, draget ge-
nom ett par stolpar.

Upplysningsvis kan nämnas att till den avbildade
jackan, som här är ämnad för en medelstor, ganska
kraftigt byggd dam, åtgått 2½ hekto prima ham-
burgergarn efter ett pris av 18 kr. pr kilo eller kr.
4,50 för det hela.

Virknålen bör vara tämligen grov och lång, helst
av ben eller celluloid, och virkningen bör vara la-
gom lös samt jämn.

Och det tillägget bör kanske också göras, att är
man något så när flitig, hinner man gott fullborda
hjärtvärmaren på ett par dagar!

I. H.—DT.

gen. En sådan förbannad historia! Men
han hade icke legat där i fem minuter,
förrän hans vrede föreföll honom barnslig
och övergick i en hemsk, kylig och ihål-
lande fruktan. Han märkte, att han stod
inför något mera än blott och bart en epi-
sod, att han stod inför hennes natur —
hennes stolthet och skepticism, och själva
det djupa och exklusiva i hennes kärlek.
Medan hon icke ville äga något annat än
honom, så ville han ha och tog så myc-
ket annat. Han märkte detta endast dun-
kelt, liksom en del av denna känsla, att han
icke kunde bryta sig igenom, en del av
denna irriterande längtan att böja ned hu-
vudet och kämpa sig fram, vilka hinder
som än voro i vägen. Vad skulle nu ske?
Hur länge skulle detta tillstånd räcka? Han
steg upp och började gå av och an i rum-
met, med händerna på ryggen och huvudet
tillbakakastat, och då och då skakade han
på huvudet och försökte att frigöra sig
från känslan, att det satt i klämman. Och
Diana sedan? Han hade sagt, att han icke
ville se henne mera. Men var det möj-
ligt? Efter den där kyssen, efter den där
blicken hon givit honom? Hur skulle det
gå? Vad kunde han säga och göra? Hur
kunde han bryta så plötsligt? Så ryste han
vid minnet av Gyps ansikte. Å, så ömkligt
det var alltsammans. Det måste finnas nå-
gon utväg. Säkert fanns det någon ut-
väg. Ty när olyckan först stannar i livets
skog, vänder sin dunkla mörka gestalt bland
träden, visar sin bleka kind och sina svarta
ögon, visar med hemsk snabbhet sin besyn-

nerliga verklighet —, då skulle människorna
vara dårar, om de erkände, att de sågo
henne!

IX.

Gyp stannade kvar på sitt rum och syss-
lade med småsaker, som en kvinna gör,
när hon är särskilt olycklig, hon sydde
ljusa sidenband i sina underkläder och po-
lerade sina ringar. Och den djävul, som
hade farit i henne, då hon vaknat på mor-
gonen, lomade bort och lämnade kvar den
forna förbrylade förtvivlan. Hon hade stuc-
kit sin älskare med ord och blickar som
med dolkar, hon hade funnit ett nöje i
det, och nu var hon bittert sorgsen. Vad
tjänade det till, vad gav det för tillfreds-
ställelse? Hur skulle hon kunna hela det
djupa såret, bota kräftan i sitt liv genom
hämndlystna hugg? Hur kunde hon hela sig
själv genom att göra honom illa, som hon
älskade så högt? Om han kom upp nu
igen och bara gjorde ett tecken, skulle
hon kasta sig i hans armar. Men timmar
förflöto, och han kom icke, och hon gick
icke ned, hon var alltför olycklig. Det blev
mörkt, men hon drog icke för gardinerna,
åsynen av den blåsiga, månbelysta träd-
gården och bladen, som drevos förbi, skänk-
te henne en melankolisk förströelse. Lilla
Gyp kom in och jollrade. Ett träd hade
bläst ned, och hon hade klättrat upp på
det, de hade plockat två korgar med ek-
ållon och grisarna hade varit så glupska,
hon hade blåst bort, så att Betty hade måst
springa efter henne. Och Bryan gick av och

an i arbetsrummet, han hade så brått, att
han bara givit henne en enda kyss.

När hon var gången, öppnade Gyp fönst-
ret och lät vinden blåsa rakt in i ansiktet.
Om den bara kunde blåsa bort ur hennes
hjärta den kväljande känslan, att allt var
förbi, så var det likgiltigt hur han före-
ställde sig och låtsade älska henne av med-
lidande! Hos en natur som hennes, så tviv-
lande och misstrogen på sig själv, kunde
tilliten aldrig återställas, när den en gång
skakats i sina grundvalar! En stolt natur,
som går hur långt som helst i kärlek, kun-
de aldrig bli nöjd med en halv kärlek.
Hon var av naturen för tvivlande, stolt
och svartsjuk, men likväl skapad att älska
för intensivt. Hon som varit rädd för att
älska, och när kärleken kommit kämpat
tills den ryckte henne med sig, som allt-
sedan dess hade levat för kärlek och ingen-
ting annat, som gav allt och ville ha allt,
visste säkert och en gång för alla, att hon
icke kunde få allt.

Det var »ingenting» hade han sagt. Ingen-
ting! Att han i månader tänkt åtminstone
en smula på en annan kvinna än henne.
Hon trodde vad han sagt henne, att det
icke hänt något mer än en kyss — men
var det ingenting, att de kommit till den-
na kyss? Denna flicka, — hans kusin —
som hade alla kort på hand, som hade alla
på sin sida — världen, familjeflytande,
trygghet i livet, ja och mera, så förfärligt
mycket mera — en mans längtan efter
något ungt, ännu icke väckt.

(Forts.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Denna unga flicka kunde han gifta sig med! Det var denna tanke, som förföljde henne. Ett enda ögonblickligt utbrott av mannens naturliga vildhet kunde hon förlåta och glömma — o ja! Det var just känslan, att det var en ung flicka, hans egen släkting, som angrep honom, drog honom bort, som var så hemsk. Ah, så förfärligt det var — så förfärligt! Hur skulle hon med bevarad stolthet kunna hålla honom borta från henne, fängsla honom?

Hon hörde honom gå upp på sitt toaletterum, och medan han ännu var där, smög hon sig ut och ned för trappan. Livet måste fortsättas, tjänarna måste duperas och så vidare. Hon gick till pianot och spelade, vred om dolken i sitt hjärta eller hoppades förtvivlad, att denna musik skulle åstadkomma något underverk. Han kom snart in och stod tyst vid brasan.

Middagen med det samspråk, som var nödvändigt för att hålla skenet uppe — ty vad är mer motbudande än att röja hjärtats lidande? — var nästan outhärdlig, och strax efter det den var över gick han in i sitt arbetsrum och hon till pianot. Där satt hon, färdig att slå an tangenterna, om någon kom in, och tårar föllo på händerna, som vilade i skötet. Med hela sin själ längtade hon att få gå in och lägga armarna om honom och utropa: »Jag bryr mig icke om det. Gör vad du vill, gå till henne — bara du vill älska mig litet!» Och ändå, att älska litet! Var det möjligt? Icke för henne!

I pur förtvivlan gick hon upp och lade sig. Hon hörde honom komma upp och gå in i toaletterummet, och slutligen såg hon honom i brassketet knäböja hos henne.

— Gyp!

Hon satte sig upp och slog armarna om honom. En sådan omfamning skulle kanske en drunknande kvinna ha skänkt. Stolthet och allt var glömt i hennes strävan att än en gång känna honom nära intill sig, att återkalla det obönhörligt förflutna. Längte lyssnade hon till hans vädjan, hans förklaringar, urskuldanden, protester, försäkringar om evig kärlek — de föreföllo henne besynnerliga och smärtsamma, men ändå så pojkaktiga och patetiska. Hon lugnade honom och tryckte hans huvud till sitt bröst, medan hon stirrade in i den fladdrande brasan. I denna stund höjde hon sig över sig själv. Vad som hände hennes eget hjärta, betydde icke något så länge han var lycklig och hade allt vad han ville ha av henne och skild från henne — om så var nödvändigt, alltid skild från henne.

Men när han somnat, började en förfärlig stund, ty under nattens sena timmar, då saker te sig som värst, kunde hon icke återhålla sin gråt, fast hon försökte kväva den i kudden. Den väckte honom, och allt började på nytt, hennes plågade utrop: »Allt är förbi!» hans pinade: »Nej, det är det icke, kan du icke se, att det inte är slut?» Tills slutligen den där förfärliga känslan att han måste stöta huvudet mot väggen tvang honom att störta upp och gå fram och åter som ett rovdjur i sin bur

— det omöjligas bur. Ty liksom i alla mänskliga tragedier hade båda rätt enligt sin natur. Hon gav honom hela sitt liv, hon ville i gengäld ha allt och kunde icke få det. Han ville ha henne och det andra bredvid och ingen klagan och kunde icke få det. Han erkände icke det omöjliga, men det gjorde hon.

Slutligen kom åter en barmhärtig stiltje, då han somnade i hennes armar. Längte låg hon vaken och stirrade ut i mörkret, kände sin förtvivlan, försökte finna ett medel att uthärda den men utan att lyckas. Det var omöjligt att avskära hans andra liv från honom — omöjligt att så länge han levde detta liv hindra den andra att dra honom bort ifrån henne. Det var omöjligt att bevaka och utfråga honom. Omöjligt att leva stum och blind och ta emot de smulor, som blevo över, och icke visa något. Skulle det varit bättre, om de varit gifta? Men då hade det varit samma sak — tvärtom, kanske värre? Rötterna voro mycket djupare än så. Han kunde dela sitt hjärta, men det kunde icke hon. Trots allt vad han sagt, kände hon, att han icke riktigt ville avstå från den andra. Hur kunde han göra det? Även om hon velat släppa honom? Och långsamt bildades inom henne en liten grym plan att pröva honom. Så drog hon så milt som möjligt undan sina armar, vände sig om och somnade utmattad.

Följande morgon utförde hon denna plan, hon gjorde inga förebråelser, tvang sig att le och tala, som om ingenting hade hänt, såg lättningen i hans ansikte och hans tydliga belåtenhet över förändringen med en fruktansvärd värk i hjärtat. Hon väntade tills han var färdig att gå ned och sade då alltjämt leende:

— Glöm bort alltsammans om gårdagen, älskling. Lova mig att inte göra några förändringar. Du måste fortsätta din vänskap, du får inte förlora något. Jag bryr mig icke om det, jag skall vara fullkomligt lycklig ändå. — Han knäböjde och lutade sin panna mot hennes midja. Och medan hon strök hans hår, upprepade hon: — Jag är bara lycklig, om du tar allt som kommer i din väg. Jag bryr mig inte ett smul om det. — Och hon betraktade hans ansikte, som förlorat sitt bekymrade uttryck.

— Menar du verkligen det?

— Ja visst.

— Då förstår du, att det icke är något, aldrig varit något — jämfört med dig — aldrig någonsin.

Han hade accepterat hennes korsfästelse. En svart våg flödade in i hennes hjärta.

— Det skulle vara så svårt och genant för dig att avstå från den där förtroligheten. Det skulle såra din kusin så mycket.

Hon såg lättningen fördjupas i hans ansikte och skrattade plötsligt. Han steg upp från sin knäböjande ställning och stirrade på henne —

— Åh Gyp, för Guds skull, börja icke igen!

Men hon fortfor att skratta, sedan vände hon sig bort med en suck och satte händerna för ansiktet. Hon svarade intet på hans böner och kyssar, störtade bort från honom

och rusade mot dörren. En vild tanke bemäktigade sig henne? Varför fortsätta? Om hon var död, skulle allt bli gott, han skulle få det lugnt och fridfullt, det skulle bli så bra för dem alla! Men han hade kastat sig i hennes väg.

— Gyp, för Guds skull! Jag skall avstå från henne — naturligtvis skall jag det. — Var förståndig! Jag bryr mig inte en hårsman om henne i jämförelse med dig.

Och nu kom åter en sådan där stiltje, som båda började veta icke var annat än en paus av utmattning. Dessa stunder voro i alla fall ovärderliga, ty hjärtat kan icke fortfara att känna i denna takt.

Det var söndagsmorgon, kyrkklockorna ringde, det blåste icke, utan det var en paus i den sydvästliga stormen — en av dessa lugna perioder, som börja på natten och i regel vara tolv eller femton timmar, och trädgården var översållad med blad i alla nyanser från gröna med gula fläckar till djupt kopparfärgade.

Summerhay var rädd, han stannade hos henne hela förmiddagen och skaffade sig alla slags små sysslor för att få vara i hennes sällskap. Men så småningom förlorade han sin fruktan, hon föreföll så lugn nu, och hans natur var sådan, att den illa fördrog bekymmer och alltid var otålig att skaka dem av sig. Och sedan, efter lunchen, tog den vilda själstormen till igen med en snabbhet som än en gång visade, hur bedrägliga dessa lugna mellanrum voro, hur djupt och varaktigt såret var. Han hade helt enkelt frågat henne, om han skulle försöka ordna något för henne, då han reste in till staden dagen därpå. Hon stod tyst en stund, sedan svarade hon:

— Nej tack, du har annat att göra, folk att träffa.

Tonen i hennes röst och uttrycket i hennes ansikte visade honom med ny frisk klarhet, vilken lamhet som drabbat hans liv. Om han icke på nytt kunde övertyga henne om sin kärlek, skulle han få leva i ständig fruktan — att han skulle komma tillbaka och finna henne försvunnen, en fruktan att hon kanske till och med skulle göra sig själv något illa. Han såg på henne med en slags fasa och gick utan ett ord ut ur rummet. Känslan att han måste slå sitt huvud mot något kom åter över honom, och än en gång sökte han bli den kvitt genom att traska av och an. Store Gud! Att en sådan småsak skulle få sådana fruktansvärda följder! Hela hennes jämvikt, nästan hennes hälsa var förstörd. Var det som han gjort verkligen så förfärligt! Han kunde icke rå för att Diana älskade honom.

På natten hade Gyp sagt: »Du är grym. Tror du det finns någon man i världen vars åsyn jag icke skulle avsky, om jag visste att anblicken av honom vållade dig ett ögonblicks smärta!» Det var sant — han kände att det var sant. Men man kunde inte avsky en kvinna bara därför att hon älskade en, åtminstone kunde icke han det, icke ens om det gällde att bespara Gyp smärta. Detta var oresonligt, omöjligt. Men behövde denna skillnad mellan en man och en kvinna nödvändigt betyda,

att Gyp älskade honom så mycket mer än han henne? Kunde hon inte se proportionerna i saker och ting? Kunde hon ej se, att en man kan behöva och behöver andra vänskapsförbindelser, även övergående ögonblick av passion, och att han ändå kan älska henne lika mycket? Hon ansåg honom grym, kallade honom grym, — varför? Emedan han kysste en ung flicka, som hade kysst honom, emedan han tyckte om att tala med henne, och ja, kanske även kunde tappa huvudet för hennes skull. Men grym! Det var han icke! Gyp skulle alltid vara den första för honom. Han måste förmå henne att inse det! — men hur? Skulle han avstå från allt? Avstå från — Diana? (Sanningen är så lustig — den vill ut även ur en mans tankar). Ja, det kunde han! Hans känsla var icke djup, det var Guds heliga sanning! Men det skulle bli svårt, genant, brutalt att ignorera henne så plötsligt! Det skulle ske i alla fall hellre än att Gyp skulle anse honom grym mot henne. Det kunde ske — det borde ske!

Men skulle det tjäna något till? Skulle hon tro honom? Skulle hon icke alltid mistänka honom, då han var borta från henne, vad han än gjorde? Måste han då sitta här överksam? Och en storm av vrede mot henne grep honom. Varför skulle hon behandla honom som om han vore ytterligt opålitlig? Eller var han det? Han stod stilla. Då Diana lagt armarna om hans hals, kunde han lika litet ha motstått frestelsen att besvara hennes kyss som han nu kunde flyga genom fönstret och över de där popplarna. Men han var ingen rå människa, inte grym, inte lögnaktig! Hur kunde han rå för detta? Enda sättet hade varit att icke besvara flickans första brev för ett år sedan. Men hur kunde han förutse detta? Och sedan dess hade allt gått så småningom, och det var verkligen ingenting eller nästan ingenting, som hänt. Återigen kom den där vågen av vrede hans hjärta att svälla. Hon måste ha läst brevet under den där gamle fördömda Voltairebysten för månader sedan. Giftet hade verkat ända sedan dess. Och i plötsligt raseri över denna olyckliga tillfällighet, slog han knytnäven i bronsansiktet. Bysten föll omkull, och Summerhay såg fånigt på sin svullna hand. Så dumt gjort! Men det hade släckt hans vrede. Han såg bara Gyps ansikte nu — så sorgset olyckligt. Stackars älskling! Vad kunde han göra? Om hon bara ville tro på honom? Och åter hade han den kväljande övertygelsen, att vad han än gjorde, så skulle det vara till ingen nytta. Han kunde aldrig komma tillbaka, han var bara vid början av en svårighet, som icke hade något slut. Och liksom en råtta i sin bur försökte hans själ att rusa ut ur nätet, än på ena hållet än på det andra. Nåja? Varför köra huvudet i väggen? Om det var hopplöst — så låt det vara så! Och med en axelryckning gick han ut till stallet och sade till gamle Petance att sadla Hotspur. Medan han stod där och väntade, tänkte han: »Skall jag be henne följa med?» Men han kunde icke uthärda ett anfall av olycka till — han måste ha vila. Och han steg till häst och red upp mot hedarna.

Hotspur, fuxen, som icke hade en vit prick och som Gyp ridit på jakten samma dag som hon såg Summerhay för första gången, var nu nio år gammal. Hans husbondes båda fel som ryttare — en vana att visa häftighet och att icke ha nog lätt hand — hade förvärrat hans ganska hårda mun, och något hade hänt i dag i stallet, som försatt honom i ett besynnerligt humör,

eller kanske kände den — som hästar brukar göra — vilket uppror, som rasade inom ryttaren. I alla händelser gav den en uppvisning av sina sämsta egenskaper, och Summerhay fann ett perverst nöje i denna egensinnighet. Han red en god timme däruppe, sedan begav han sig, het, med värkande armar — ty det usla djuret drog som satan! — hemåt och red in i vad lilla Gyp kallade »vildmarken», de båda oländiga, starrbevuxna ängarna med det gamla skjulet i hörnet, där ängarna möttes. Det var en öppning i häcken mellan dem och han sporrade Hotspur åt detta håll. Hästen satte över som en fågel, och för första gången sedan Dianas kyss kände Summerhay ett ögonblicks glädje. Han vände hästen och satte över igen, och åter klarade Hotspur hindret underbart. Men nu var hästens blod i kokning. Summerhay kunde knappast hålla honom. Med ett muttrande: — Å din usling, ryck inte! — drog han häftigt i tyglarna. Gyps ord piskade hans själ: »Grym!» Och i ont lynne, i en av dessa konstiga nervkriser, som angripa oss alla, slog han den tredskande hästen.

De travade mot hörnet, där fälten möttes och plötsligt märkte han, att han icke mer kunde hålla hästen än om han haft en ångmaskin under sig. Hotspur rusade rätt på skjulet, och Summerhay tänkte: Mid Gud! Han slår ihjäl sig. Rakt på den gamla porten, dold av den stora murgrönan. Rakt på den, in i den. Summerhay hukade sig ned — men icke lågt nog — murgrönan dolde en bjälke. Ett kväljande slag! Sliten baklänges ur sadeln föll han på rygg i en pöl av blod och gyttja. Och hästen, som travat runt stenmurarna, hejdad i sin egen fart, oskadd, fnysande och skräm, kom nu fram, vände sina vilda ögon mot husbonden, som icke mer rörde sig, och sprang så tillbaka ut på ängen med huvudet i vädret.

X.

När Summerhay lämnade rummet vid hennes ord, sjönk Gyps hjärta. Hela morgonen hade hon så ivrigt försökt att hålla tillbaka sin förtvivlade svartsjuka, och nu, vid första påminnelse, hade hon fallit för frestelsen igen. Det översteg hennes styrka! Att leva dag efter dag och veta, att han antingen träffade den andra i London eller med smärta avstod från att se henne! Och att sedan, när han kom hem vara för honom precis vad hon varit förut, att icke visa något — skulle detta någonsin bli möjligt? Svårast att uthärda var det som hon kallade hans lögnaktighet, då han vidhöll, att han verkligen alltjämt älskade henne. Om han gjorde det, kunde han då tveka en sekund? Skulle inte bara tanken på den andra vara honom fränstötande? Han skulle ha visat detta och icke bara sagt det bland andra vilda saker. Ord voro till ingen nytta, då de motsades av handlingen. Hon som hade älskat med varje fiber av sin själ, kunde icke fatta, att en man verkligen kan älska och vilja äga en kvinna och ändå på samma gång känna sig dragen till en annan.

Den där plötsliga, förfärliga impulsen hon haft på morgonen att beröva sig livet och så få ett slut för dem båda, återvände så dunkelt, att den knappast kunde räknas med i hennes kamp. Konflikten samlade sig kring frågan, om livet skulle bli ytterligt olyckligt, ifall hon lämnade honom och återvände till Mildenhams. Livet utan honom? Detta var omöjligt! Livet med honom!

Lika omöjligt, tycktes det! Det kommer ett stadium av själslig ångest, då alternativen, mellan vilka man svänger, äro lika hopplösa, då båda bli så vidunderliga, att själen verkligen icke arbetar alls utan hjälplöst rusar från den ena till den andra utan att längre försöka att besluta sig och vänta på ödet. Så var det med Gyp denna söndagseftermiddag, medan hon hela tiden sysslade med småsaker — lagade ett hål på en av sina handskar, borstade och lade salva på gamla Ossy, ordnade räkningar och brev.

Vid femtiden, då hon visste, att lilla Gyp skulle komma igen från sin promenad, kände hon sig oförmögen att delta i glädjen och gick upp och satte på sig hatten. Hon vände sig med avsmak bort från åsynen av sitt ansikte. Nu då det icke längre var det enda ansiktet för honom, vad lönade det då att vara vacker? Hon smög sig ut genom sidogrinden och gick ned mot floden. Lugnet var över, sydvästvinden hade börjat sucka genom träden igen, och praktfulla moln staplade upp sig från horisonten mot det bleka blå. Hon stod vid stranden och betraktade den gråa strömmen, kantad av ett skum av kvistar och flytande löv, såg hur vinden skälvde genom pilträdens förstörda grenar. Och när hon stod där, fick hon en plötslig längtan efter sin far, han ensam kunde hjälpa henne — bara litet — med sitt lugn och sin kärlek, med sin blotta närvaro.

Hon vände sig bort och gick åter uppför gången, medan hon undvek värdshuset och husen vid floden, hon vandrade långsamt, med sänkt huvud. Och då fick hon en tanke, den första hoppfulla tanken. Kunde de icke resa, fara omkring i världen? Skulle han avstå från sitt arbete för denna möjlighet att bryta förtrollningen? Vågade hon föreslå det? Men skulle detta bli något annat än ett uppskov? Om hon icke var nog för honom, nu, skulle hon icke bli mindre ändå sedan, om arbetet togs från honom? Ändå var det en strimma, en glimt ljus i mörkret. Hon kom in vid den bortre ändan av den så kallade »vildmarken». En rosenfärgad nyans låg över molnväggarna, som tornade upp sig österut på andra sidan floden, och över denna bergstopp kikade månen fram, ullig och överklig mot den linblå himlen. Det var ett av naturens vilda ögonblick i fråga om färger. Ekarna ovanför häckarna hade icke förlorat sina blad och i det skarpa, regntvättade ljuset från den nedgående solen hade de ett skimmer av gammalt guld med en kärna av murgrönsfärg, de halvt avlödade björkarna lyste kopparröda, och askträdens rödbruna dungar glödde. Och förbi Gyp flög ett enda avblåst blad uppåt, högre och högre upp på den stigande vinden, uppåt, uppåt, högre upp mot skyn, tills det var förlorat, borta. Regnet hade sköljt igenom det långa gräset, och hon vände om. Vid grinden bredvid inhägnaden, stod en häst. Den gnäggade. Hotspur, sadlad, betslad, utan ryttare! Varför? Var var han då? Hastigt lyfte hon klinkan, sprang igenom grinden och fick se Summerhay ligga i gyttjan, på rygg, med vidöppna ögon, med panna och hår alldeles blodiga. Ett par blad hade fallit ned på honom. Gud! O Gud! Hans ögon hade ingen syn, hans läppar ingen andedräft, hjärtat slog icke, bladen hade till och med fallit ned på hans ansikte, i blodet på hans stackars huvud. Gyp reste honom upp, stel, kall som is!

(Forts.)

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts.)

Hon gav till ett skrik och föll ned och omfamnade hans döda, styvnade kropp med hela sin styrka, kysste hans läppar, hans ögon, den brutna pannan, hon höll honom omfamnad, värmdde honom, sökte att åter ge honom liv. Tills slutligen även hon låg stilla med läpparna mot hans kalla läppar, med sin kropp på hans kalla kropp i leran och de fallna bladen, medan vinden smög och rasslade i murgrönan och for förbi med doften av regn. Tätt invid stod den oroliga hästen, böjde ned huvudet och nosade på henne, sedan sprang han bakut, gnäggade och for iväg i vild galopp kring ängen...

Gamle Pettance, som väntade på Summerhays återkomst för att göra i ordning i stallet för natten, hörde denna avlägsna gnäggning, gick till trädgårdsgrinden och spärrade upp sina små ögon mot solnedgången. Han kunde se en lös häst galoppera där nere i »vildmarken», där ingen häst skulle vara och tänkte: »Så där ja, nu har den listige krabaten gett sig i väg från honom! Nu måste jag fånga in honom!» Han gick tillbaka, hämtade litet havre och satte i väg så snabbt hans styva ben tilläto. Den gamle hästkarlen tänkte karaktäristiskt nog icke på olyckor. Husbonden hade säkert stigit av för att öppna den där tunga grinden — den där som man måste lyfta. Och den där hästen var nu ett under av odygd! Hans agg mot hästen satt ännu kvar i ett sinne, som icke hade lätt för att förlåta.

En halvtimme efteråt kom han in i det upplysta köket, skakande och häpen, medan tårarna rullade utför hans fårade kinder ned i giporna kring den groteska munnen och flämtade fram:

— O min Gud! Skicka efter arrendatorn, hämta en bår! O min Gud! Betty, ni och kokerskan — jag kan inte få henne ifrån honom. Hon talar inte. Jag kände på henne — hon var alldeles kall. Kom, era slöbockar, skynda er! O min Gud! Den stackars herrn! Den där hästuslingen måste ha galopperat in i inhägnaden och dödat honom. Jag såg märkena på den uslingens bringa, där han skrapat emot väggen. Kom, kom! Hämta en bår, annars dör hon där i leran ovanpå honom. Lägg barnet till sängs och skaffa en doktor och skicka ett telegram till London, till majoren, att han kommer strax. Åh för tusan, håll er uppe, vad lönar det att skrika och tjuta?

I det viskande hörnet av dessa ängar föll lyktans och månens ljus på det gamla skjulet, på murgrönan och den trasiga grinden, på leran, de gyllene löven, och de två stilla skepnaderna, som lågo omfamnade. Gyps medvetande hade flytt, det tycktes icke vara någon skillnad mellan dem. Och snart gick en procession tillbaka över gräset i blåsten och månskenet — två bårar, den ena buren av två män, den andra av två kvinnor och en man och bakom den gamle Pettance och hästen.

När Gyp vaknade ur den medvetlöshet, som barmhärtigt förlängts med morfin, låg hon till sängs, och den första sömniga rörelse hon gjorde var för att röra vid maken.

Med ögonen alltjämt slutna vände hon sig som hon brukade och sträckte ut handen för att röra vid honom, innan hon då sade av igen. Där kändes ingen värme, ingen kropp, genom hennes hjärna, som ännu var borta i morfinens dimmor, gingo tankarna dunkla och ensliga: »Jaså, han är i London!» Och hon vände sig på rygg! London! Det var någonting i görningen där. Hon öppnade ögonen. Jaså, brasan hade brunnit hela natten! Någon satt på stolen där eller drömde hon? Och plötsligt, utan att veta varför, började hon andas hastigt i små halvsnyftande ryck. Skepnaden rörde sig, vände på ansiktet i braskenet. Betty! Gyp slöt ögonen. En iskall svett bröt fram över hela hennes kropp. En dröm! Viskande sade hon:

— Betty!

Det kom ett halvkvävt svar:

— Ja, älskling.

— Vad är det?

Intet svar, sedan ett halvkvävt: Tänk inte, tänk inte, eran pappa kommer strax, min sötnos!

Gyps vidöppna ögon flyttades från brasan och den vaggande skepnaden, till den lilla ljusstrimma, som ännu knappast var dager och som sken in genom ett hörn av gardinen. Hon drog sig till minnes allt. Tungan smög sig ut och slickade över läpparna, under lakanen knäppte hon båda händerna hårt över hjärtat. Alltså hade hon icke dött tillsammans med honom — hon var icke död! Hon hade icke återvänt med honom till jorden... Och plötsligt fladdrade det upp inom henne en låga av fanatiskt hat. De höllo henne vid liv! Ett förvirrat leende tvang sig fram på hennes torra läppar.

— Betty, jag är törstig, så törstig. Ge mig en kopp te.

Den fylliga gestalten reste sig från stolen och kom fram till sängen.

— Ja min älskling, genast. Det kommer att göra er gott. Det var en duktig flicka.

— Ja.

Samma ögonblick som dörren slog igen, for Gyp upp. Adrorna bultade, hela hennes själ var fylld av list. Hon sprang till garderoben, tog sin långa pälskappa, stack de bara fötterna i tofflorna, svepte en spets-sjal kring huvudet och öppnade dörren. Allting var mörkt och lugnt! Hon höll andan, dämpade sina steg och gled utför trapporna, tog av kedjan på ytterdörren, öppnade den och flydde. Liksom en skugga gick hon över gräset, ut genom trädgårdsgrinden, nedför vägen under de svarta, drypande träden. Gryningen blandade sin grå färg med mörkret, hon kunde knappt se sina fötter bland vattenpussarna på vägen. Hon hörde gnisslet och surret av en automobil som gick i högsta fart uppför backen, och hukade sig ned mot häcken. Ljuset från bilen for sökande fram, lyste med hemlighetsfull, ögonblicklig klarhet upp buskar och trädstammar och kom den våta vägen att glänsa. Gyp såg chauffören vända huvudet mot henne, sedan försvann bilen i mörkret och lyktan på bilens bak-

sida var allt som var kvar att se. Kanske for den där bilen till Röda villan och inuti satt hennes far, doktorn, sågon, som skulle hjälpa till att hålla henne vid liv. Det fanatiska hatet lågade åter upp inom henne, hon flydde vidare. Dagen tilltog, en man med en hund kom ut genom en grind som hon hade gått igenom och ropade: Hallå där! Hon vände icke på huvudet. Hon hade tappat sina tofflor och sprang på bara fötter, utan att fästa sig vid sterna eller de avslitna grenarna, som översällade vägen, och skyndade mot gångstigen, som ledde rätt ned till floden, något till vänster om världshuset, samma väg hon gått i går, där stranden låg fri och öppen.

Hon vek av in på stigen, dunkelt, på hundra alnars avstånd kunde hon se pilarna, den strimma ljusare grått, som var floden. Floden — »Bort, min rullande flod» — floden — och de lyckligaste timmarna av hennes liv! Om han var någonstans, skulle hon finna honom där borta, där han sjungit och legat med huvudet mot hennes bröst och summit och plaskat kring henne, där hon hade drömt om skönhet, skådat skönhet och älskat honom så högt! Hon nådde stranden. Kall och grå och tyst, snabbare än i går, flöt strömmen förbi, den avlägsna dimmiga stranden ljusnade långsamt i dagningens första strålar. Och Gyp stod orörlig och drog flämtande efter andan efter den häftiga språngmarschen, knäna darrade och veko sig. Hon satte sig på det våta gräset, slog armarna om de uppdragna knäna och vaggade fram och åter, och det upplösta håret föll ned över hennes ansikte. Blodet bultade i hennes öron, hjärtat kändes som om hon skulle kvävas. Hon satt där och rörde huvudet upp och ned — liksom en människa som drar sina sista andetag — som väntar på andedräkt — andedräkt och styrka att släppa livet, att kunna glida ned i det grå vattnet. Och den där besynnerliga avskildheten från det egna jaget, som är utmärkande för feber kom över henne, så att hon tyckte sig se sig själv sitta här och vänta, och hon tänkte: »Jag skall se mig själv som död flyta kring bland vassen. Jag skall se, hur fåglarna undra över mig!» Och plötsligt bröt hon ut i en storm av torra snyftningar, och allting försvann från henne utom det där vaggandet av kroppen, den flämtande andedräkten och ljudet av den i hennes öron. Hennes gosse — hennes gosse — och hans stackars hår! »Bort, min rullande flod!» Hon sviktade och låg med ansiktet framstupa, hon omfamnade det våta gräset och jorden.

Solen steg upp och spred en matt strimma över vattnet och gömde sig igen. En rödhake kvittrade i pilarna, ett blad föll på hennes nakna fotled.

Winton, som varit på jakt på lördagen, hade återvänt till staden på söndagen med kvällståget och gått direkt till klubben för att supera. Där hade han somnat över sin cigarr och blivit väckt, då man önskade stänga klubben för natten. Klockan var över två, då han kom till Bury Street och fann ett telegram.

»Något förfärligt hänt mr Summerhay. Kom fort.

Betty.»

Aldrig hade han så förbannat förlusten av sin hand som under den timme som nu följde, då Markey måste klä och hjälpa sin husbonde, packa väskor och hämta en bil, rustad för en så lång resa. Och halv fyra begåvo de sig av. Hela vägen ned satt Winton insvept i sin päls litet framåtlutad på sätet, färdig att sticka huvudet ut genom fönstret och dirigera chauffören. Det var en vild natt, och han ville icke låta Markey, vars bröst icke var starkt, gå ut och tjänstgöra som vägvisare. Två gånger hade denne tystlåtna man talat, driven av känslor, som voro så våldsamma även för hans vördnadsfulla tystnad. — Det blir svårt för miss Gyp, sir.

— Ja — förfärligt.

Och en stund efteråt:

— Tror ni det betyder han är död, sir?

Winton svarade dystert:

— Gud vet, Markey! Vi få hoppas det bästa.

Död! Kunde ödet vara grymt nog att ge en så vek och älskande varelse ett sådant slag? Och han sade oupphörligt för sig själv: Mod. Var beredd på det värsta. Var beredd.

Men Bettys och den andra tjänstflickans skepnader vid den öppna trädgårdsgrinden, som stodo där i mörkret som lättade, och vredo sina händer, voro för mycket för hans stoicism. Han sprang ut och ropade:

— Vad är det, kvinna? Fort!

— Ah, sir. Min flicka är försvunnen. Jag lämnade henne för ett ögonblick för att skaffa en kopp te. Och då sprang hon ut i kylan!

Winton stod i två sekunder liksom förvandlad till sten. Sedan tog han Betty i axeln och frågade lugnt:

— Vad har hänt honom?

Betty kunde ej svara, men den andra flickan sade:

— Hästen dödade honom vid det gamla skjulet, nere i vildmarken. Och frun var medvetlös tills för en kvart sedan.

— Vilken väg gick hon?

— Den här vägen, sir, dörren och grinden stodo öppna — jag kan inte säga vilken väg.

En hemsk tanke genomfor Winton: Floden!

— Vänd bilen! Stanna kvar, Markey! Betty och ni, flicka, gå ned i vildmarken och leta genast efter henne där. Ja? Vad är det?

Chauffören lutade sig ut.

— När vi körde uppför backen, sir, såg jag en dam eller någonting i en lång mörk kappa med något vitt på huvudet emot häcken.

— Det är bra! Kör kvickt ned igen och använd era ögon.

I sådana ögonblick är det omöjligt att tänka, och ett feberaktigt utnyttjande av alla sinnen tar tankens plats. Men det behöves inga tankar, ty villaträdgårdarna och vårdshuset blockerade stranden på alla ställen utom ett. Winton stannade bilen, där den smala gångstigen tog av ned till stranden och hoppade ut och sprang. Instinkt-mässigt sprang han tyst på gräskanten, och Markey, som härmade efter honom, sprang efter. Då han fick syn på en svart skepnad på stranden, hade han ett ögonblick av intensiv dödsångest, ty han trodde, att det bara var ett mörkt klädesplagg, som kastats av. Sedan såg han, att skepnaden

rörde sig, han höll upp handen för att Markey skulle stanna, gick ensam vidare på tåspetsarna i gräset, medan hans hjärta svällde av ett slags hänförelse. Förstulet gick han mellan den utsträckta gestalten och vattnet, knäböjde och sade så tydligt han kunde med den klump han kände i halsen:

— Min älskling!

Gyp lyfte på huvudet och stirrade på honom. Hennes vita ansikte med de onaturligt mörka och stora ögonen, och håret, som föll ned över ansiktet, var så besynnerligt — det var sorgens eget ansikte, berövat det yttre skenet alla omhöljen. Och han visste icke vad han skulle göra, hur han skulle hjälpa eller trösta, hur han skulle rädda henne. Han kunde tydligt se i hennes ögon blicken hos ett vilt djur i det ögonblick det fångas, och instinkten kom honom att säga:

— Jag förlorade henne lika grymt, Gyp.

Han såg att orden nådde hennes hjärna, och hur den vilda blicken flackade. Så sträckte han ut armarna och drog henne tätt intill sig, tills hennes kind låg mot hans, hennes rysande kropp intill hans, och fortfor att mumla:

— För min skull, Gyp, för min skull!

När han med Markeys hjälp fått henne in i bilen, förde de henne icke tillbaka till villan utan till hotellet. Hon låg i hög feber och började snart yra. Klockan tolv dagen därpå kommo faster Rosamund och mrs Markey, som telegrafiskt efterskickats, och man hyrde hela vårdshuset för att det icke skulle vara något ljud, som störde henne.

Klockan fem kallades Winton ned till det lilla s. k. läsrummet. En lång dam stod vid fönstret och skuggade för sina ögon med avigsidan av en behandskad hand. Fastän de bött så länge på tio mils avstånd från varandra, kände han endast lady Summerhay till utseendet, och väntade att den stackars damen skulle tala först. Hon sade med låg röst:

— Det är ingenting att säga, men jag tyckte bara, jag måste träffa er. Hur är det med henne?

— Hon ligger i yrsel.

De stodo tysta en hel minut, innan hon viskade:

— Min stackars gosse! Såg ni honom — hans panna? Hennes läppar skälvde. — Jag skall ta honom med hem. Och den ena tåren efter den andra rullade utför hennes upphettade ansikte under slöjan. Stackars kvinna! Stackars kvinna! Hon hade vänt sig mot fönstret, stack upp näsduken under floret och stirrade ut på den lilla strimman av mörknande gräsmatta, och Winton stirrade också ut i det trista ljuset. Slutligen sade han:

— Jag skall sända er alla hans saker utom — utom det som kanske kan hjälpa min stackars dotter.

Hon vände sig hastigt om.

— Jaså det blev slutet. Major Winton, var det något bakom — voro de verkligen lyckliga?

Winton såg henne rakt in i ögonen och svarade.

— Ah, alltför lyckliga!

Utän en skälvning mötte han dessa av tårar mörknade, vidgade ögon, som spändes i honom, med en tung suck vände hon sig än en gång bort och drog ned floret, sedan hon strukit med näsduken över ansiktet.

Det var icke sant — det visste han av yttranden under Gyps feber — men ingen,

icke ens Summerhays mor skulle få höra en viskning, om han kunde förhindra det.

Vid dörren mumlade han:

— Jag vet icke, om min dotter kommer att gå igenom det, eller vad hon skall göra efteråt. När ödet slår, slår det för hårt. Och ni? Farväl!

Lady Summerhay tryckte hans framsträckta hand.

— Farväl, sade hon med kvävd röst, — jag önskar er — farväl. — Så vände hon sig plötsligt om och skyndade bort.

Winton återvände till sin post däruppe.

Under de dagar som nu följde, när Gyp utan minne svävade mellan liv och död, lämnade Winton knappast rummet, det där låga rummet med vildvin kring fönstren, varigenom man kunde se floden flyta fram i den bleka novembersolen eller också ligga svart under stjärnorna. Han bruka betrakta den fascinerad, liksom man ibland betraktar det obarmhärtiga havet. Liksom genom ett underverk hade han räddat henne från den där listiga floden.

Han hade vägrat anställa någon sköterska. Faster Rosamund och mrs Markey voro skickliga i sjukvård, och han kunde inte uthärda tanken att en främmande person skulle lyssna till dessa yrselfantasier. Hans egen andel av sjukvården bestod i att sitta där och hålla hemligheterna gömda för andra — om han kunde. Och han grämde sig över varje minut som han var borta från sin post. Han kunde sitta i timtal med ögonen fästade på hennes ansikte. Ingen kunde så bra som han ge just den sammanhängande tråd av välkända händelser, genom vilken den febersjuke kanske utan att veta det hittar vägen en smula i de svarta labyrintherna, där han vandrar Och han brukade tänka på hurudan hon varit förr — frisk och lycklig — och han tillämpade omedvetet samma metoder som psykiatrikerna och de andra vetenskapsmännen, vilka han betraktade som kvacksalvare.

Han förvånade sig över de talrika personer som efterhörde hennes tillstånd, även folk som han trott vara fiender, lämnade kort eller skickade sina betjänter och tungo honom att dra den slutsatsen, att personer av rang äro nödsakade att reservera sin mänskliga välvilja för sådana, som äro så gott som döda. Men småfolket rörde honom dagligen genom sitt uppriktiga bekymmer för henne, som genom sitt behag och sin mildhet vunnit deras hjärtan. En morgon fick han ett brev, eftersänt från Bury Street:

»Käre major Winton!

Jag har läst i tidningen om den stackars mr Summerhays död. O, jag är så ledsen för hennes skull! Hon var så god mot mig, jag känner det förfärligt djupt. Om ni tror att hon skulle vilja veta hur djupt vi alla känna för henne, så säg henne det. Jag tycker det är grymt.

Med utmärkt högaktning
Daphne Wing.»

Jaså, de visste Summerhays namn, han hade liksom inte väntat sig detta. Han svarade icke, då han ej visste vad han skulle säga.

Under dessa feberdagar var det svåraste att höra hennes snabba viskningar och yttranden — osammanhängande meningar, som sade så litet och röjde så mycket. Ibland satte han händerna för öronen för att undvika att höra något om de långa själsskval, av vilka han då och då såg glimtar.

(Forts.).

IDUNS FÖLJETONG TROTS ALLT

ROMAN AV JOHN GALSWORTHY. AUKTORISERAD ÖVERSÄTTNING AV ELLEN RYDELIUS.

(Forts. o. slut.)

Den verkliga tragedien tycktes hennes irrande själ icke vara medveten om, hennes läppar berättade ständigt hur djup hennes kärlek var, upprepade ständigt hennes oro att förlora hans genkärlek, utom när de uppgåvo ett lätt skratt, hemskt och förtjusande liksom vid någon skymt av fullkomlig lycka. Dessa små skratt voro det allra svåraste att höra, de underlätto aldrig att pressa fram tårar i hans ögon. Men han hämtade en viss bister tröst ur den slutsats, som långsamt tvingade sig på honom, att Summerhays tragiska död avklippt en situation, som kunde ha fått en ännu mera tragisk utgång. En kväll, då han satt i den stora stolen vid sängkanten, vaknade han ur en slummer och såg att hennes ögon voro fästade på honom. De sågo annorlunda ut, de hade uttryck, det var återigen hennes ögon. Hennes läppar rörde sig.

— Far.

— Ja, min unge.

— Jag kommer ihåg allting.

Vid detta lilla hemska uttryck lutade sig Winton fram och tryckte sina läppar mot hennes hand, som låg utanpå lakanet.

— Var är han begravd?

— På Widrington.

— Jaså.

Det var snarare en suck än ett ord, och när Winton lyfte på huvudet, såg han, att hennes ögon slöts igen. Nu då febern försvunnit, var kindernas och pannans vita genomskinlighet mot de svarta ögonfransarna och håret alltför överraskande. Var det ett levande ansikte eller var denna skönhet dödens?

Han lutade sig över henne. Hon andades, hon hade somnat.

XII.

Hemresan till Mildenhams skedde i små dagsresor nästan två månader efter Summerhays död en nyårsdag, — till den mörka jaktvillan, som hade samma doft som förr och var fylld av andar från flydda tider, innan kärleken kommit in i hennes liv. För lilla Gyp, som nu var över fem år och började förstå livet, var detta det trevligaste hemmet hittills. Då Gyp såg henne blifvilligt levande själ liksom hon själv varit som barn, fann hon tidvis vila, en smula vila. Hon hade icke hämtat mycken styrka, hon var alltjämt skugglik, och om man såg på henne, då hon icke visste av det, var hennes ansikte det sorgsnaste man kunde se. Hennes förnämsta sysselsättning var att försöka att ej bli överraskad. Ack! För Winton var till och med hennes leende ännu sorgsnare. Han visste ej vad han skulle taga sig till med henne denna vinter och vår. Hon gjorde tydligen sitt yttersta för att hålla sig uppe, och det var ingenting annat än att vänta och se tiden an. Det lönade icke att påskynda saken. Endast tiden kunde kanske läka henne. Under väntan härför ägnade han sig åt lilla Gyp, och de blevo mer eller mindre oskiljaktliga.

Våren kom och gick. Fysiskt blev Gyp stark igen, men sedan hon kommit hem till Mildenhams hade hon inte en enda gång gått utanför trädgården, hon hade aldrig talat om Röda villan eller om Summerhay. Winton hade hoppats, att värme och solskens skulle gjuta litet liv i hennes själ, men det tycktes icke vara fallet. Icke så att hon klemade med sin sorg, tvärtom tycktes hon göra allt vad som stod i hennes makt för att glömma och dölja den. Hon hade endast vad man kallar ett brustet hjärta. Ingenting kunde göras. Lilla Gyp, för vilken man berättat att »Baryn» rest bort för alltid, och att hon »aldrig fick tala om honom för att ej göra mams ledsen», brukade ibland stå och betrakta modern med förbryllat allvar. En gång fällde hon en kuslig anmärkning:

— Mams är inte hos oss, morfar, hon lever någon annanstans, tror jag.

Winton stirrade litet och svarade:

— Kanske det, mitt hjärta, men säg inte så till någon utom mig. Tala aldrig med någon annan om Baryn.

— Nej jag vet, men var är han, morfar?

Vad kunde Winton väl svara? Någon dumhet med orden långt borta, ty han hade icke nog mod att dryfta frågan om döden, detta mysterium, som var så hopplöst ofattligt för barn och för honom själv och andra.

Han red åtskilligt med barnet, som liksom modern före henne aldrig var så lycklig som i sadeln, men han vågade icke föreslå Gyp att rida. Hon talade aldrig om hästar, gick aldrig till stallarna, tillbragte alla dagar med att utföra småsysslor i hemmet, skötte trädgården, och satt vid pianot, ibland spelade hon litet, ibland såg hon bara på tangenterna med händerna knäppta i knäet. Detta var tidigt den ödesdigra sommaren innan någon ännu känt världsskakningarna eller sett förhänget i templet remna och mörkret hopa sig. Winton hade ingen vision av sköterskehuman över sin älskade dotters mörka ögon eller av sig själv i en besynnerlig brun dräkt, skrikande gamla välbekanta ord över backplaner. Han tänkte ofta: Om det bara fanns något, som kunde tvinga henne ut från sig själv!»

I juni tog han mod till sig och föreslog ett besök i London. Till hans förvåning samtyckte hon utan tvekan. De foro dit i pingstveckan. Medan de foro förbi Widrington, tvang han sig att prata onaturligt livligt, och det var först en halv kvart senare som han flyktigt kastade en blick över tidningen och såg henne sitta orörlig med ansiktet vänt mot fälten och tårar långsamt rinnande utför kinderna. Och han vågade icke tala, han vågade icke försöka trösta henne. Hon yttrade icke ett ljud, hennes ansikte visade ingen rörelse, det var endast tårarna, som fortforo att rulla ned. Och bakom tidningen smalnade Wintons ögon och kröpo in i huvudet, ansiktet hårdnade tills huden såg ut att vara spänd över benstommen, och varje tumsbredd av hans kropp skälvde.

Den vanliga vägen från stationen till Bury Street var avspärrad, och droskan körde genom smala gränder, där tärda män, slampiga och överansträngda kvinnor och vilda spöken till små barn i rännstenar och på trösklar genom varje drag i sina smutsfärgade ansikten och varje gest av sina undernärdade kroppar förkunnade att det tusenåriga riket ännu icke var kommet, — gränder, där de dåliga och smutsiga husen sågo ut som om deras upplösning uppskjutits på obestämd tid, och där det icke fanns mera spår av skönhet än i en kloak. Gyp lutade sig fram och såg ut som man brukar göra efter en lång sjöresa. Winton kände hur hennes hand smög sig in i hans och tryckte den hårt.

På kvällen, då de sutto efter middagen i rummet, som han hade möblerat åt hennes mor, där satinvalnötsstolarna, den lilla byrån i Jakob I:s stil och de gamla bronskandelabrarna stodo ungefär som för trettio år sedan, sade hon:

— Far, jag har tänkt på en sak. Skulle du ha något emot om jag ordnade ett slags hem på Mildenhams, där fattiga barn kunde bo och få god luft och mat? Det finns tussentals, som behöva det.

Egendomligt rörd av den första önskan han hört henne uttala sedan tragedien hände, tog Winton hennes hand, och medan han såg på den liksom för att besvara frågan, sade han:

— Är du stark tillräckligt, min vän?

— Absolut. Det är inte något fel med mig nu utom här. — Hon drog sin hand ur hans och tryckte den mot hjärtat. — Man kan inte få igen vad man givit bort. Jag kan inte rå för det. Jag önskar jag kunde. Det har varit så förfärligt för dig. Det gör mig så ont. — Winton yttrade något obegripligt ljud, och hon fortfor: — Om jag hade dem att sköta, skulle jag inte kunna tänka så mycket, ju mer jag har att göra, desto bättre. Det vore bra också för vår lilla zigenarunge att ha dem där. Jag skulle gärna vilja börja genast.

Winton nickade. Vad som helst som hon kände var nyttigt för henne — vad som helst.

— Ja, ja, sade han, jag förstår mycket väl — du kunde använda de två gamla stugorna till att börja med, och vi kunna lätt skaffa allt vad du behöver.

— Men låt mig göra allting själv, säg! Vid denna glimt av hennes gamla jag log Winton. Hon skulle göra allt själv, betala för allt, få skaffa dit en hel gränd med barn, om det kunde skänka henne någon tröst!

— Rosamund skall hjälpa dig att få reda på dem, — muttrade han. Hon är överdådig, då det gäller sådant där. — Så såg han stadigt på henne och tillade: — Mod, mitt hjärta, allt kommer åter en dag.

Gyp tvang sig att le. När han nu betraktade henne, förstod han alltför väl barnets uttryck: — Mams lever borta någonstans, tror jag.

